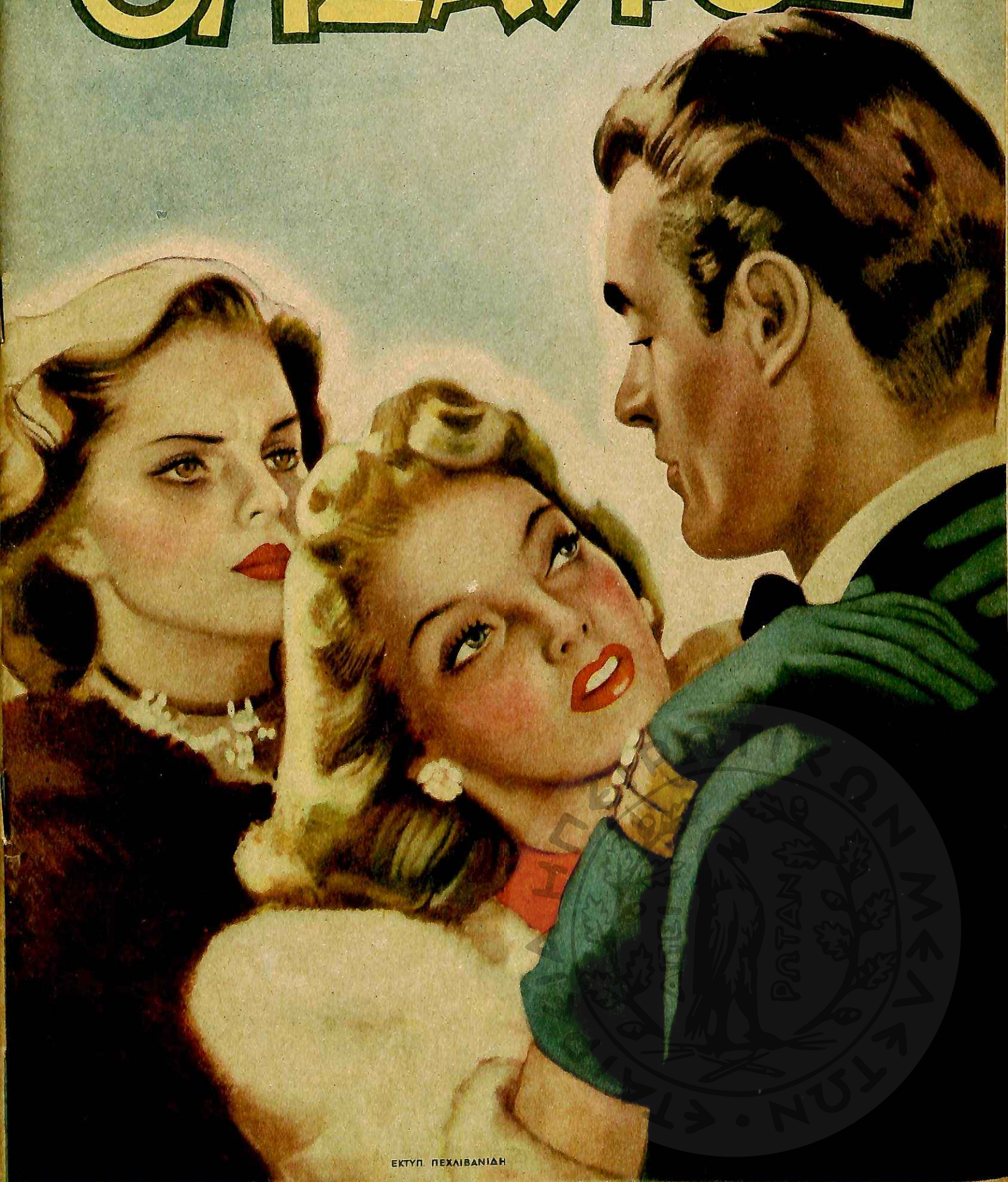


ΘΗΣΑΥΡΟΣ



Τὰ ἤθη τῶν ἀρχαίων κατοίκων τοῦ Περσῦ

«Ένα νέο μάχνημα για τη μέτρηση του θορύβου
επινοήθηκε και δοκιμάστηκε τελευταίως στο Σάλ-
φοντ της Αγγλίας. Οι δοκιμές του λοιπόν, πού
έγιναν σε σχολεία απέδειξαν ότι ο θόρυβος πού
έχουν εν αντιθέσει πού οι δυστυχισμένοι καθηγη-
ταί, είναι κάποτε ίσος με τόν παραγόμενον από έ-
να υπόγειο τραίνο!

Πρωτότυπο διήγημα

... να σου ενα' ανθρωπο, πως τον κεν-
τορείς! Δεν υπάρχει ωραιότερο
παράγμα απ' το να κυττάς τη γλά-
στρα που κρατεί στο χέρι της ή γυ-
ναίκα σου, για να σου την πετάξει
κατάκεφαλα! ... Και τα λόγια που
συνοίζουν σαν βείδια, τρουκτερά και
φασακερά πόσο μ' ένθουςιάζουν!
Υστερά απ' την απόλαυση του θυ-
μού της, με πίστη μεγάλη έντασι
πνευματικότητας. Υστερά από κάθε

ΖΩΡΖ ΠΟΥΡΣΕΛ

πέρα σε 34 αιώνες ο πλανήτης μας γνώρισε μόνον 271 χρόνια γαλήνης. Τόν υπόλοιπο καιρό, υπήρξε πάντα πόλεμος σε κάποιο μέρος του κόσμου. Στο ίδιο χρονικό διάστημα οι άνθρωποι υπέγραψαν περί τις 8.000 συνθήκες ειρήνης, που όλες τους απαγόρευαν τη βία ως μέσον διακανονισμού των διαφορών. Άραγε είναι τώρα πιο επιτυχημένες οι σχετικές προσπάθειες;

Θα δῶτε γυναῖκες ποὺ νομίζετε
ὅτι δὲν εἶνε σὺντροφοὶ, ἀλλὰ σκλα-
βες τοῦ ἀντρα τους. Μαθητρίες ποὺ
τρέχουν ἐμπρὸς στὴ δασκαλία
τους. Παλιότερα μάλιστα ὁ τρόπος
αὐτὸς ἦταν σχεδὸν γενικός. Ὅταν
ἐπλησίαζε ἡ ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς
τοῦ «ἀφέντη» σὸ σπίτι του ἡ γυ-
ναῖκα ἀνίστατο ἐνώπιον ἀπὸ τὴν

με τις εξωτερικές φρεσύνες,
 'Αλλά και α' αυτούς θα επιβληθῇ
 ἡ γυναῖκα πού ἔχει ἐπιγνώσι τοῦ
 δυναμῆος της. ὅτανε νά πιστέψῃ
 στή δύναμι της αὐτή. ὅτανε ν' α-
 ποβάλῃ τὸ φόβο πού της ἔχει μείνει
 ἀπὸ μακρῶν αἰώνων παράδοσι ὑπο-
 ταγῆς καὶ δουλείας. ὅτανε δηλαδὴ
 νά εἶνε γυναῖκα ἡ γυναῖκα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ



ω - βρέ, κουράγιο! - «ό φλεβάρης να φλεβάρη»
που θα συντελέσει «καλοκαίρι να υμνήσω»
ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΥΡΙΑΜ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Τὰ παστὰ τῶν κουλούμων

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

χία, είχαν γίνει κομμάτια!

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

U ΘΕΑΤΡΟΥΦΙΛΟΥΣ

Никитинская

М. Палла.

Εἰμιοισι
Εἰνε, φίλοι ἀναχνῶστες, ὅπως ὅποτε χαλῶαδες!



ΜΑΥΡΑ ΓΙΑ ΣΕΝΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

9ον — Μίρκα... άκουσε... την πα-
ροκαλώς ζυγώνοντας πολύ τη
χειρία του στο ακουστικό. Είμ' ε-
γώ... Μή με κλείσεις... Τό πρωί
δέν μπορούσα να σου μιλήσω γιατί υπήρχε
λόγος... Θα σου εξήγησα και θα καταλά-
βεις... Θα με συγχωρήσεις... Μίρκα,
εσύ που μου γύρεψες τό πρωί, άκουσε
τό τώρα, μ' όλη μου τη δύναμη, μ' όλη
μου την ειλικρίνεια, μ' όλη μου την καρ-
διά... «Σ' αγαπώ, Μίρκα!... Σ' αγαπώ...
Σ' αγαπώ!...»
Δέν, τόν έκοψε. Τόν άδισε να μιλήσει.
«Υστερά όμως ήρθε η απάντησή της, πα-
γερά:—
—Πολύ άργά...
—Όχι, Μίρκα... Ποτέ δέν είν' άργά
για δυο που αγαπιούνται!...
—Ποιος σέ βεβαίωσε πως σ' αγαπώ;...
—Τό ζέρω, μ' αγαπάς... Είσαι πληγω-
μένη απ' τό φερόσμο μου που έχει τό μεγά-
λη του δικαιοσύνη, όπως θα διαπιστώσεις
και ή ίδια, αλλά στο βάθος σου μ' αγαπάς.
Τό ζέρω...
—Λοιπόν;... συνέχισε έκείνη στόν ίδιο
παγερό τόνο.
—Θέλω να σέ δω...
—Μπα;...
—Ναι, Μίρκα... Είν' απαραίτητο να σέ
δω... Τόσες μέρες που σ' έχω χάσει νοιώ-
θω πως μου λείπει ό άέρας, τό φως ό ή-
λιος!...
—Σταμάτα!... Δέν σου πάει σήμερα να
κάνεις τόν πειστή...
—Γιατί μου μιλάς έτσι;...
—Δέν σου φτάνει που σου μιλάω;...
Δέν βρίσκεσαι ότι θάπρεπε νάχω κλείσει
πολλή ώρα τό τηλέφωνο;...
—Μίρκα... Αγαπημένη μου!...
—Σέ παρακαλώ...
—Και τό ότι δέν κλείνεις τό τηλέφωνο,
δέν είναι μια απόδειξη πως μ' αγαπάς;...
—Προχωρείς πολύ...
—Δέν μ' αγαπάς πιά;...
—Είσαι βέβαιος πως σ' αγάπησα ποτέ;
—Ναι, Μίρκα... Μή γίνεσαι χειρότε-
ρη από ότι είσαι πραγματικά!...
—Γιατί; Τι είμαι «πραγματικά»;...
—Ερωτευμένη, άπλά ερωτευμένη μαζί
μου... Όπως κι' εγώ είμαι μαζί σου...
—Μου φαίνεται ότι παιδιάρεις... Προ-
τιμώ να σέ χαιρετήσω...
—Μίρκα!...
—Γεια σου...
Τό τηλέφωνο είχε κλείσει. 'Ο Κώστας
άρπαξε τό καπέλλο του και τό παλτό του,
πήδησε τρέχοντας τις σκάλες, και
πρόσπεσε σ' ένα ταξί, όταν τον άπείχε
της Στεφανίδου, ένοίκιος ένα φοβερό καρ-
διοχτύπι. Κι' άν του λέγανε πως δέν ή-
τανε μέσα;...
—'Η κυρία;... ρώτησε την ύπαιρτρία.
—'Η απάντησή της όμως ήταν ευνοϊκή:
—Είπε μέσα, κύριε καθηγητά...
—Είδοπαίτε την πως θέλω να τη δω
για δυο λεπτά...
Μ' ένα χαμόγελο, ή ύπαιρτρία τού ά-
πάντησε:
—'Η κυρία σάς περιμένει...
Τόν περιμένει!... Και, πραγματικά τόν
περίμενε μέσ' στο σαλόνι. Τούδωσε τό
χέρι της, που έκείνος τόπνιξε στα φίλια.
Κάτοσαν κοντά - κοντά σέ τό πολυθρό-
να.
—Τ' ήτανε, λοιπόν, ή σμερίν σου έμ-
βάνισι, κύριε κομότη;... Τόν έρώτησε με
παιχνιδιάρικο ύφος.
—Μίρκα!... Δέν καταλαβαίνεις ότι μου

είσαι τό πιό λατρευτό πλάσμα στόν κό-
σμο;...
—Όμολογώ ότι όχι! δέν τό καταλαβαίνω.
—Γιατί; Είπε τόσο άσκαλο;...
—Φυσικά... Πού να καταλαβαίνω έναν
έρωτα που εμφανίζεται περιοδικά και ζα-
ναχάνεται...
—Έχεις δικίο... 'Η εξοφάνισι μου όμως
έχει μια μεγάλη δικαιοσύνη...
—Ελπίζω ότι γι' αυτήν ήρθε σήμερα...
—Όχι, Μίρκα, λάθος... Σήμερα ήρθα
άπλά, γιατί έπρεπε να σέ δω...
—Τότε τη δικαιοσύνη την άπαιτώ εγώ,
άν εσύ δέν βρίσκεις αναγκαίο να μου 'ή
δώσεις!...
—Ναι, είμ' έτοιμος να σου άπολογηθώ.
Δέν θέλω τίποτ' άλλο παρά να με συχ-
ρέσεις...
—Λοιπόν; Πού ήσουν τόσον καιρό;...
Τι είχες γίνει;...
—Ζηροκατάπτε δυο - τρεις φορές έκείνος,
κι' άρχισε μασμμένα τη διήγησή του γε-
μάτη ψέματα:
—Άκουσε, Μίρκα! Είμαι γυναίκα εξυ-
πνη, κι' έχεις έννοήσει τί συνέβαινε στο
εργαστήριό και στη ζωή μου πριν σέ γνω-
ρίσω...
—Ναι, τόν έκοψε ζερά, είχα έννοήσει
πως δίπλα στους δοκιμαστικούς σωλήνες
της χημείας, είχε γεννηθή ένας έρωτας.
—Μήν κοροϊδεύεις... 'Η ιστορία είναι
παλιά: χρονολογείται από τά θρανία τού
Πανεπιστημίου... 'Ητανε συνήθεια, κι' ή-
χι έρωτας...
—Πάρα κάτω!...
—'Η γυναίκα αυτή, χωρίς κανένα πραγ-
ματικό δικαίωμα στην καρδιά μου και στη
ζωή μου, δέν με πείραξε όσο δέν είχα
να κάνω τίποτ' άλλο... 'Από τη στιγμή ό-
μως που μπήκες εσύ στη ζωή μου, μούγινε
πραγματικά άνηφορος! 'Ηταν άδύνατο
να τη νοιώθω δίπλα μου, να τη βλέπω, να
την άκούω...
—Κι' έκείνη βέβαια, συμπλήρωσε με
σφιγμένα χείλια ή Στεφανίδου, βλέποντας
πως σ' έκανε κάθε μέρα και πιό πολύ,
κόλλουσε περισσότερο άπάνω σου με κάτι
περισσότερο από έρωτα, με άπηνωση!...
—Ισως είν' έτσι όπως τό λες... Πάν-
τως, μια είν' ή αλήθεια: Πως ή κατάστασι
γινότανε μέρα με τη μέρα και πιό άφό-
ρητη, ώπου εδω και λίγες μέρες άπο-
φάσισα ν' αντιδράσω αποτελεσματικά: Κλεί-
νοντας βαθεία στην καρδιά μου την άγα-
πη μου για σένα, έφυγα από την 'Α-
θήνα!...
—Έφυγες;... Και πού πήγες;...
—Στη... στη Θεσσαλονίκη... 'Ηθελα
να χωθώ να ξεχαστώ...
—Καλά, και δέν μπορούσες να μ' είδο-
ποιήσεις έμείς; τουλάχιστον;... Να μου
τηλεφωνήσεις;...
—'Ο Κώστας πάλευε να συμπληρώσει τό
ψέμα του.
—Μά, πως γινόταν;... 'Από τη Θεσα-
λονίκη;...



Στό δικαστήριο

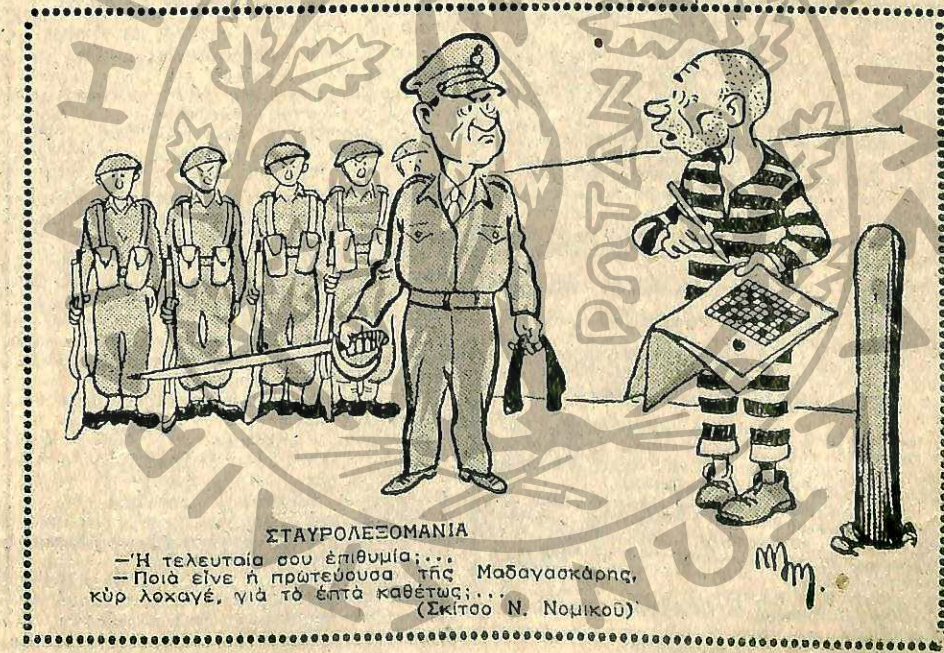
'Ο Άντωνιος είναι πολύ ζόρικός και
πολύ νευρικός άνθρωπος. Και τό χειρό-
τερο δέν ζέρει να κρατήσει τη γλώσ-
σα του.
Προχθές τσακώθηκε μ' ένα γείτονα
του και τού έφαλε τά εξ' αμέλειας.
'Ο γείτονας, καλός και φιλήσυχος
πολίτης και πατέρας πολλών παιδιών
δέν μπόρεσε να χωνέψι τις βρισιές και
έκανε μνησίσι έναντίον τού Άντωνία.
'Επειτα από λίγο καιρό ό Άντωνίας
αναγκάσθηκε να παρουσιασθή στο δι-
καστήριο. 'Ο θυμός του και την ημέρα
αυτή δέν είχε όρισι. Έθραξε όλόκλη-
ρος, ήταν κόκκινος σαν παντζύρι.
'Επί τέλους τόν έκάλωσε ό πρόεδρος
ν' άπολογηθή.
—'Ελα δω, καθηγουρόμενε, τού είπε.
'Ο Άντωνίας πλησίασε με γοργά πο-
νά τα μάτια του και σφιγμένες τις γρο-
θές του σάν να έπρόκειτο να παίξει
μπόξ.
—Είπε αλλέεισι, καθηγουρόμενε, τόν
ρώτησε ό πρόεδρος, ότι απέκαλεις
τόν μνηστή (γάδορον);...
—Αστεία πράγματα, κύριε πρόεδρε,
άπάντησε νευρικάς ό Άντωνίας. 'Ο
μνηστής μου είναι 60 έτών. Μπορεί να
υπάρχει τόσο μεγάλος γάδορος;...
Ο ΔΑΚΟΣ

—Υπεραστικό... Γιατί;...
—Δέν... δέν τό σκέφτηκα!... 'Ημουν
τόσο ζαλισμένος τόσο χαμένος από την
ιστορία αυτή και τόσο πονεμένος απ' τό
χωρισμό τό δικό μας...
—Που δέ σκέφτηκες να μου δώσεις
σημεία ζωής;... Δέν είν' έτσι;...
—Όχι... Κατάλαβε με... Ούτε στιγμή
δέν έφυγες απ' τη σκέψη μου... 'Ησουν
ό λατρευτός έφιάλης της άγούπιας μου.
—'Ολ' αυτά είναι πολύ ώρεια και συγκι-
νητικά... τόν προσγείωσε έκείνη. Τώρα
όμως, τί γίνεται;...
—Τώρα;...
—Ναι, τώρα που γύρισες από την Πά-
τρα...
—'Από τη Θεσσαλονίκη... διώρθωσε έ-
κείνος.
—Δέν έχει σημασία' άς πούμε από τη
Θεσσαλονίκη... Λοιπόν, σήμερα είσαι στην
'Αθήνα; τί γίνεται;...
—Περιμένω ν' άκούσω τι θές να γίνει...
—Εσείς τα χείλια της και τού είπε πει-
σματικά:
—'Από μένα περιμένεις ν' άκούσης τί θα
γίνει;...
—Την άγκάλισες ζεστό;...
—Μίρκα, σ' αγαπώ!... Δέν ζέρω τίποτ
άλλο...
Τόν άπομάκρυνε βίβια.
—Άκουσε, μου μιλήσε μ' ειλικρίνεια...
τούπε. Άς πούμε ότι πιστεύω τα παρα-
μύθια που μούπες. 'Ενα όμως είν' αλή-
θεια: Πως εγώ μια γυναίκα με κάποια α-
ξία και με συναισθησι τά αξίζεις της διεκ-
δικώ την άγκαλιά σου μ' ένα άσημαντό
γυναίκακι, που δέν καταδεχόμεσαι να τό
χαιρετήσω κι' ούτε να τό βρώω... Αυτό.
Κώστα, στο τσιζίκι! Πρέπει να λήξη ή
πρωτόπληξη!... Και θα λήξη!...
Την άφισε τρουκράτημένος να μιλάει
κουρελιαζοντας την καυμένη ύλη της Μάρ-
θα, που ήτανε γυναίκα του, πούχε τ' όνο-
μά του!...
—Εξήγησε μου υπαγόρεψέ μου τί να
κάνω;... της απάντησε.
—Δέν είναι δική μου δουλειά αυτό...
τού πέταξε φανερά θυμωμένη. Δική μου
δουλειά είναι να φύγω εγώ από τη ζωή
σου, και να σέ παρακαλέσω να μ' ή
να σ' ανακαλέσεις!...
—Μά, γίνεται αυτό;... της είπε γονατί-
ζοντας κι' άγκαλιάζοντας τά πόδια της.
Πως είναι δυνατό να στερηθώ τό πάλν - έ-
σένα;...
—'Ας τά μεγάλα λόγια!... Δέν μ' ά-
ρέσει να με περνάς για κοττόπουλο.
—Πως είναι δυνατό να περάσθ κανείς
για κοττόπουλο τό περήφανο πανώνι;...
—'Ούψ!... έκκανε ή γυναίκα ένν' όγκω-
νόναν. Άρχισε να μ' έννευρίζεις σοβόρα.
—Μά, επί τέλους, τί θές;... Αυτή ή
γυναίκα δέν υπάρχει πιά για μένα...
Την είχε άγκαλιάσει σφιχτά τί φιλού-
σε... Τη φιλούσε... 'Η έσπεφ της τόν α-
ναστήσανε: Μπορούσε και να σκούσθ ά-
κόμα την καυμένη ύλη της Μάρθα, για να
κάνη τό κέφι της σερήνας που τόν είχε
ζετρελλάνει...
Με τά χείλια της πολύ κοντά στα δικά
του, τόν ρώτησε:
—Πότε θα παντρευτούμε;...
—'Εξαλλος άπερίσκεπτος της άποκρίθη-
κε:
—'Όποτε θές αύριο τό πρωί...
—Όχι υπερβολές και βιασμένες ήμερο-
μηνίες... θα παντρευτούμε σ' ένα μήνα.
—Σ' ένα μήνα!...
—'Ο Κώστας υπέχωρσε άφίνοντας την ά-
πότομα και πιάνοντας τό κεφάλι του με
τά δυο του χέρια:
—Σ' ένα μήνα!... Και πως θα γινόνταν
αυτό;... Μια κι' ήτανε παντρεμένος με
τη Μάρθα;... Πότε θα τη χωρίζεις;... Κι'
άν τό δεχόντανε κι' αυτή... 'Απότομα, ή
μικροκαμμένη βοηθός ή «γυναίκα» του,
παρουσιάστηκε μπροστά του σάν έν' όπο-
κρουστικό πλάσμα, σάν ένα τέρας υπερ-
φυσικό που τούκλεινε τό πέρασμά του
προς την ευτυχία...
—Διστάζεις;... Μετάνοιώσεις;... τού
σφύριζε ή Στεφανίδου.
—Που τό βλέπεις;...
—Κώστα εξήγησου επί τέλους σάν άν-
τρας... Έχεις κανένα λόγο να μ' ήν παν-
τρευτούμε;... Σου φαίνονται λίγα;...
—Μίρκα τ' είν' αυτά;... Σέ λατρεύω,
είσαι ή τί πιό ακριβό μπορούσε κι' ή πιό
ματαιητικός να, επιθυμώ...
—Λοιπόν...
—Σ' ένα μήνα;... Να τό άναγγείλουμε
στους φίλους μας;...
—'Επες εκείνος στην πολυθρόνα με τό
κεφάλι στα δυο του χέρια. Άχι! Να μπο-
ρούσε να γυρίσι πίσω τό δείκτη των γε-
γονότων!...
—'Η Στεφανίδου τόν χτύπησε έλαφρά στόν
ώμο:
—Άκου, Κώστα, καταλαβαίνω' έχεις σά
βαρό λόγο να μ' ήν αποφασίζεις αυτό...
Σκέψου τό καλύτερα, βγάλε τό σμυρέρ-

σμάτ σου, και ξαναγύρισε άποφασισμέ-
νος, ή μ' ήν ξαναγύρισε ποτέ!... Γιατί,
ζέρε το: Δέν πρόκειται να υπάρη τίποτα
ανάμεσα μας που να μ' ήν τό πλαισίωση ή
νομιμότης τού γάμου...
Τού μιλούσε μαλακά, ένν' τόν είχε άγ-
καλιάμενος και τόν οδηγούσε προς την
εξοδό. Έκείνος βγήκε σά καμένος απ' τό
σπίτι της.
Παντρεμένος! 'Ητανε παντρεμένος...
'Η πραγματικότητα τού πλάκωνε την ψυχή
σάν ένα τεράστιο βουνό από γρανίτη...
ΚΩΦΑΛΑΙΟ ΙΖ'
'Η Στεφανίδου ζήτησε λιγάκι άργά την
άλλη μέρα. Τεντώθηκε ήδονικά μέσ' στα
μεταξά της σκεπάσματα, και χτύπησε
τό κουδούνι. 'Η καμαριέρα που μπήκε
τράβηξε τά 'ρολλά της ναν παρθεύρων, και
μια άκτινα γλυτότητας ώς τό κρεβάτι. 'Η
Στεφανίδου μισόκλεισε τά μάτια της.
—Τί ώρα είναι;... ρώτησε.
—Δέκα άπάντησε ή καμαριέρα.
Κι' ύστερα άμέσως, συμπλήρωσε:
—Κυρία, σάς ζητάνε...
—Ποιος;...
—Μια κυρία...
—Κυρία;... Τί κυρία;...
—Μια μεσοκοπή...
—Τί θέλει;...
—'Ερχεται λέει από τόν καθηγητή κυ-
ριο Μαρίνου...
'Η Στεφανίδου πήδησε βιαστικά απ' τό
κρεβάτι της, σκεδόν μ' άγνωση. Φόρεσε
τή ρούπα της με νευρικές κινήσεις, και
βγήκε τρέχοντας απ' την κρεββατοκάμα-
ρα. Στο σαλόνι, μια μικρή γυναίκα, με
κατάμενα ρούχα κι' άπαρα μάλιστα περι-
μενε ύπομονητικά. Μόλις είδε τη Στεφα-
νίδου να μπαίνει, σπύκωθηκε. 'Ηταν ή
Μάρθα.
'Η Στεφανίδου την κύτταξε παγερά σκε-
δόν έκπνκτα.
—'Ερχόσαστε από τόν καθηγητή Μαρί-
νου;... της ρώτησε.
—Άν όχι έντελώς έκ' μέρους του πάν-
τως όμως για ζήτημα που τόν άφορά...
όπως και σάς και μένα;...
'Η Στεφανίδου την κύτταξε απ' τό κε-
φάλι ως τά νύχια, αυτή την άσημαντη γε-
ρασμένη γυναίκα, που μιλούσε σταθε-
ρά και μ' αξιοπρέπεια.
—Καθίστε... της είπε στο τέλος.
—'Η Μάρθα κάθισε. Απέναντί της κάθη-
σε κι' ή Στεφανίδου, νευρικά, με τό ένα
πόδι άπάνω σ' άλλο.
—Σας άκούω... ξανάπε.
—Κυρία, είπε σιγά ή Μάρθα με φωνή
που δέν έτρεμε, δέν θα κάνω άνώφελες
προειργαγίες, θα πτάσω άμέσως στο θέ-
μα: Τόσο εσείς, όσο κι' εγώ ένδιαφερό-
μαστε για τό ίδιο πρόσωπο τόν ίδιο άν-
τρα - τόν Κώστα...
—Να έλπίζω ότι μου κάνετε την ύψηλή
τιμή να με θεωρήσετε αντίηλο σας;...
σφύριζε ή Στεφανίδου.
—Κυρία, αντίηλος είναι δυο γυναίκες
όταν έχουνε κάποια άνάλογη θέσι στην
καρδιά ενός άντρα: δυστυχώς, ένν' δέν
έχω καμμία θέσι στην καρδιά τού Κώστα
που την κρατάτε όλη σεις, όπως και τη
ζωή του...
Μια άστραπή θριάμβου πέρασε από τά
μάτια της Στεφανίδου.
—Πολύ καλά... είπε. 'Ας δούμε τότε
τι θέλετε...
—'Απλά, ή Μάρθα άπάντησε:
—Τόν Κώστα...
—'Αφού δέν τόν έχετε, λέτε;... Τί θέ-
λετε; Να τόν άναγκάσω εγώ να σάς αγα-
πήσι;...
'Ητανε κυνική ή Στεφανίδου. 'Η Μάρθα
όμως ήτανε σερνή κι' άποφασισμένη.
—Κυρία, μ' ήν παραφέρεστε... της εί-
πε. Προσπάθετε σάν και μένα να κρα-
τήσετε τη συζήτησή μας στο επίπεδο τού
πολιτισμού...
Ματιγμένη απ' τό ήσυχό μάθημα, ή
γυναίκα συνήλθε κιτρινίζοντας.
—'Εξακολουθήστε... είπε. Τί ζητάτε ά-
πό μένα;...
—Να διώξετε τόν Κώστα!...
Νευρικά γέλασε ή Στεφανίδου:
—Και ποιος σάς λέει πρώτα - πρώτα πως
έχω κάτι μαζί του;...
—'Ας μ' ήν συζητούμε για πράματα χει-
ροπιαστά. Σας είδα, κυρία, με τόν Κώ-
στα... Είσατε έρωμένη του...
Ματιγμένη για δεύτερη φορά κατά-
μουτρα ή Στεφανίδου προσπάθησε ν' άν-
ταποδώσει τό χτύπημα.
—Κι' εσείς... φώναξε βραχνά.
—Όχι, άπάντησε ή Μάρθα. 'Εγώ
είμαι γυναίκα του!...
Τό τρίτο χτύπημα ήταν άνυπόφορο: 'Η
Στεφανίδου πήδησε όρθή, σά να την εί-
χε άναγκάσει φαρμακικό φίσι.
—Γυναίκα του;... ούρλιασε. Γυναίκα
του, είπε;...
Είχε πιάσει τό χέρι της Μάρθας, και

τ' άφίγγε τόσο, που τά νύχια της μπήκα-
νε στο μικρό ρυτιδωμένο χεράκι!...
—Μ' ήν ταραχέστε... της είπε ή Μάρθα.
Βλέπετε πόσο ψυχράμην είμ' εγώ, που,
επί τέλους έχω όλα τά δικαιώματα...
'Η Στεφανίδου έπρεσε στην πολυθρόνα
της.
—'Ολα τά δικαιώματα... μουρμούρισε.
Είναι παντρεμένος... 'Α, μ' ήν θά μου τό
πληρώσει τό καθαρίσι!...
—Δέν φταίει κυρία!... Αυτός είχε κάθε
διάθεσι να παντρευτή σάς. Έχετε όλο
τά προσόντα ν' άρέσετε σ' έναν άντρα -
ώμορφη περιουσία - κι' έχω όλες τις
προϋποθέσεις για νάμ' ήν άποκρουστική.
Πρώτα γερατιά φτώχεια...
—Μ' ήν, αυτά όμως, είσατε γυναίκα
του!...
—'Εξ άνάγκης... Μια άστραπή εύσυνε-
δρίας τόν έκανε να βρεθή δεμένος μαζί
μου με τά δεσμά τού γάμου...
—Είναι καιρό παντρεμένος;...
—Λίγες μέρες μόλις...
—Λίγες μέρες;... Μά, τότε γι' αυτό έ-
ξαφάνιστηκε τελευταία;...
—Γι' αυτό, κυρία... Έκανε τό σφάλμα
να ύποσχεθί στην μητέρα μου πως θα με
παντρευτή και τό άκόμα μεγαλύτερο να
κρατήσει τό λόγο του μπροστά στο κρεβ-
βάτι τού θανάτου της...
—Πέθανε ή μητέρα σας;...
—Ναι, κυρία... Και λίγο πριν πεθάνη,
παρκαλούστας τό γάμο μου με τόν Κώ-
στα...
'Ενα δάκρυ τρεμούλιασε στην άκρη τού
ματιού της Μάρθας. Δέν κύλησε όμως...
—'Α, έτσι... μουρμούρισε σκεπτική ή
Στεφανίδου.
Κι' ύστερα:
—'Ότε τώρα, ούσιαστικά είσατε γυ-
ναίκα του...
—Μάλιστα, κυρία... Χωρίς διάθεσι ό-
μως - πιστέψτε με - να θυμώω τά δικαιώ-
ματά μου...
—Τότε; Γιατί ήρθατε;...
—Χαμπλόφωνα ή Μάρθα είπε:
—Για να σάς παρακαλέσω...
—Να με παρακαλέσετε;... 'Εσείς που
χετε όλα τά άτου στό χέρι σας, να παρα-
καλέσετε έμένα που δέν έχω κανένα;...
—Έχετε τόν Κώστα!...
—'Ανοησίες!... 'Ο Κώστας άνήκει δι-
καιωματικά στην γυναίκα που έχει τ' όνομα
του...
—'Ο Κώστας σάν άτομο, σάν πρόσωπο,
ναί. Σάν ψυχή όμως, σάν διάθεσι όχι!...
Δέν άνήκει σέ μένα πολύ πριν μπήτε σεις
στη ζωή του! πολύ περισσότερο τώρα που
κυριαρχείτε άπόλυτα...
—Άκούστε, αυτά που μου λέτε μ' άφι-
νουν άσυνκίνητη. Δέν έχω καμμία διάθεσι
να παίξω τό ρόλο τρίτης στο ήφενικό τρί-
γωνο που θα σκηματίσει όποιοδήποτε παν-
τρεμένος με τη γυναίκα του... Νομίζω
πως αξίζει να παίξω κάποιοιό πιό σμην-
τικό ρόλο στη ζωή...
'Η Μάρθα χαμόγελασε μελαγχολικά.
—'Θ' άλλαζα κυρία μου πολύ πρόθυμα
τό ρόλο μου με τό δικό σας...
Με κακία της πέταξε ή Στεφανίδου:
—Επιτρέψτε μου να σάς πώ ότι ισως, έ-
σείς κι' εγώ νάχουμε μια μικρή διαφορά.

'Υπομονητικά και στην προσβολή όπως
και στη συζήτησι, ή Μάρθα συνέχισε:
—Μπορεί κυρία... Πάντως, ένα έχω να
σας πώ μ' ειλικρίνεια. Πως, ένν' που τόν
αγαπάω, θα προτιμούσα τόν έρωτά τού ά-
πό τη νομιμότητα μιας σκέυσης ψυχρής
και τυπικής...
—Σας ξανάσ' ίσως διαφέρουμε σεις κι'
εγώ... και σέ σκεφείς και σ' επιδιώξεις.
Για να προχωρήσουμε όμως, επιτρέψτε
μου να σάς ξαναρωτήσω: Τί ήρθατε να
κάνετε δω, κυρία Μαρίνου;...
'Η Μάρθα κατάπιε χωρίς γκριμάτσα την
πίκρα αυτού τού ειρωνικού «κυρία Μαρί-
νου» κι' άπάντησε:
—'Ηρθα να σάς παρακαλέσω, μ' ήν γί-
νεται μεγαλύτερη εύγένεια, χωρίς έγωί-
σμό: 'Ο Κώστας είναι ζετρελλωμένος μα-
ζί σας! διώχτε τον!...
—Μά, αυτό θα συμβή όπωσδήποτε...
Δέν πιστεύω να νομίσате πως έχω καμ-
μία διάθεσι να γίνω ή ξεμυαλιστέρα ενός
παντρεμένου κυρίου... Κι' αυτό άκόμα τό
έλαχιστό που ίσως μάς έδενε, είχε σά βα-
σική τού προϋποθέσι τό ότι ό κύριος αυ-
τός ήτανε και τυπικά και ούσιαστικά έ-
λεύθερος να διασέει τόν έαυτό του...
'Αν ήξερα τί συνέβαινε νάσαςτε βεβαία
πως με κανέναν τρόπο δε θα τού ήλπινα
την πόρτα μου!...
—Σέρω, κυρία, πόσο έγωίστρια είσατε.
Λοιπόν;...
—Έχετε τό λόγο της τιμής μου ότι ό
κύριος Κώστας Μαρίνου δέν θα ξαναπα-
τήσι ποτέ τό πόδι του εδώ μέσα!...
—Σας εύχαριστώ... Διώχτε τον, κρατή-
στε μια στάσι σταθερής άδιαφορίας άπέ-
ναντί του...
'Απότομα ή Στεφανίδου έκσφυσε και τη
ρώτησε χαμλιδόφωνα:
—Και, για πέστε μου, τί θα κερδίζετε
σείς;...
—Δοκρυμένη ή Μάρθα της άπάντησε:
—Δέν είν' έγωίστικό αυτό που θα σάς
πώ' έχω όμως από καιρό πάψει νάχω έ-
γωισμούς κι' αξιοπρέπειες άπέναντι στόν
Κώστα... Τόν αγαπώ τόσο, που, άκόμα
και τό νάμ' ήν κουρέλι στα χέρια του τό
νομίζω εύτυχία...
—Τόν αγαπάτε τόσο;... ρώτησε ή Στε-
φανίδου σκεδόν ταπεινωμένη.
—Δέν είν' άγάπη κυρία! είναι θρησκεία.
'Ο Κώστας είναι περισσότερο από θεός
μου... 'Η ψυχή μου τό δόθηκε όλόκλη-
ρωτικά από χρόνια, κι' έμεινε για πάντα
δική του...
—Κι' ή άγάπη σας αυτή είναι τόσο με-
γάλη, ώστε ν' άρκηται στην άπλη άνοχή
του;...
—Θα με ίκανοποιούσε και τό μίσος του
κυρία! άρκει να μ' ήν τόν χάσω από κοντά
μου...
—Πόσο τόν αγαπάτε!... μουρμούρισε ή
Στεφανίδου σκεδόν με θαυμασμό.
'Αμέσως όμως κυττάζοντας τη Μάρθα
από πάνω ως κάτω, πρόσθεσε με παγερή
κακία:
—Έχετε όμως και δικίο!...
Τώρα ή ήσυχη, ή ύπομονητική γυναίκα,
λα, επαναστάτησε:
—Μή με βλέπετε κυρία με τη σμερι-
νή μου μορφή - ίσως νάπρεπε να πώ τί



ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΜΑΝΙΑ

—'Η τελευταία σου επιθυμία;...
—Ποιά είναι ή πρώτη σου Μαθαγασκάρη,
κύριε λοχαγέ, για τό επτά καβέτσα;...
(Στίχοι Ν. Νομικού)



Ο Μουσταφά Κεμάλ την εποχή που συνεκροτήθη η τελευταία Βαλκανική Διάσκεψις εις την Άγκυραν.

Βαλκανική διάσκεψις με... ΖΕΪΜΠΕΚΙΚΟ!

Δημοσιογραφικές άκμηρήσεις του συνεργάτου μας κ. Κ. Πολίτη

Βαρυσημάντο γεγονός ή Βαλκανική Διάσκεψις που συνήλθε στην Άγκυρα το Φεβρουάριο του 1938. Παρόντες: τέσσαρες πρωθυπουργοί, τέσσαρες υπουργοί των Έξωτερικών, πρεσβευταί, εμπειρογνώμονες, στρατηγοί και κάπου οδόντα δημοσιογράφοι. Συνεδριάσεις, ανακοινωθέντα, γεύματα και χοροί. Ατμοσφαίρα έγκραδιότητας. Οι πολυτελείς αίθουσες του «Αγκυρά Πάλλας» γεμάτες μέρα και νύχτα από τους σημαίνοντας εκπροσώπους της Βαλκανικής πολιτικής και διπλωματίας, από τους ανήσυχους απεσταλμένους του τύπου, από κυρίες που έδιναν τόνο του κεφιού σε κάθε γορὴ ή δεξίωση.

Τὸν περισσότερο κόσμο δὲν ἀπασχολούσαν τόσο τὰ κάπως περίπλοκα ζητήματα που εἶχε νὰ ἀντιμετώπιση ἡ Διάσκεψις, ὅσο οἱ κοσμικὲς λεπτομέρειες τοῦ προγράμματος. Μὰ πάντα ἀπ' ὅλα τὸ γενικὸ ἐνδιαφέρον ἦταν συγκεντρωμένο στὴ δεξίωση που θὰ ἔδινε τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς Διασκέψεως ὁ Μουσταφά Κεμάλ στὰ Ἀνάκτορα τοῦ Τσάγκαγια. Οἱ προσκλήσεις γιὰ τὴ δεξίωση αὐτὴ δὲν μοιάζαν μετὰ ἀπλοχρησῖα. Οἱ προνομιούχοι ἦσαν ὠρισμένοι. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς καὶ ὅλοι οἱ φιλοξενούμενοι δημοσιογράφοι.

Παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ἡ ὑγεία του ἦταν ἤδη κλονισμένη, ὁ Κεμάλ βρισκόταν ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα στὶς μεγάλες χαρὲς του. Εὐπροσήγορος, κεφάτος, κομψότατος μέσα στὴ ζακέττα καὶ τὸ ριγὲ παντελόνι του, δεχόταν τοὺς καλεσμένους του μετ' ἐγκαρδιότητας.

Προσεφέρθη τσάι. Ἀκολούθησε τὸ «ἀππετιφ» μετὰ βουνα μεζεδών. Ὁ Μουσταφά Κεμάλ δὲν ἔπινε παρὰ μόνον πορτοκαλλίδες. Ἡ προαγορημένη πάθησις τοῦ ἥπατος του τὸν ἐμποδίζε νὰ βάλῃ στὸ στόμα του ὅτιδήποτε ποτὶ περιεῖχε οἶνονπνευμα. Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ που τὸν ἐβλεπα. Ἀλλὰ ποτὲ ἄλλοτε — ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς πρώτης συναντήσεώς του μετὰ τὸ Βενιζέλο τὸ 1930 — δὲν τὸν εἶχα δῆ τόσο χαρούμενο καὶ γέλαστο. Ἐνδιαφερόταν προσωπικὰ γιὰ τοὺς καλεσμένους του τοὺς ὀδηγοῦσε στὸν μουφὲ καὶ τοὺς προσέφερε σαμπάνια ἢ ἀσπρὸ κοσὰ τῆς Θράκης.

Σ' ἕνα διάλειμμα τὸν κυκλώσαμε οἱ ἑλληνες δημοσιογράφοι. Μὰ ῥώπηση, χωριστὰ τὸν καθένα, γιὰ τὶς ἐσημερίδες μας, γιὰ τὴν κομματικὴν του τοποθέτησι, γιὰ τὶς κυκλοφορίες. Κατόπιν ἐξύμνησε τὸν ἠρωισμό τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ.

— Ἀνεξάρτητα ἀπὸ πολλὰ ἄλλα περιστατικά — μὰς εἶπε — τὸν ἠρώισμὸ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἐγὼ τὸν κρίνω κυρίως ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι κατώθωσε τὰ φθάρσιν ὡς τὴν Ἀγκυρά, παρὰ τὰ πενήντα μέσα που διέθετε καὶ παρὰ τὴν κόπασί του ὕστερα ἀπὸ τόσες μακροχρόνιες ἐκστρατείες.

Κατόπιν μὰς μίλησε γιὰ τὴ συγγένεια καὶ τὰ κοινὰ γνωρίσματα που ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν δύο λαῶν: τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ τουρκικοῦ. Μὰς ἀνέπτυξε τὶς προσωπικὲς θεωρίες του γιὰ τὸν πολιτισμὸ τῶν Χετταίων, ὁ ὁποῖος ἤκμασε στὸ ὄροςέδιον τῆς Ἀγκυρας πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν ἀύθησι τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Ἡ συζήτησις πῶς ἔκτασι. Γύρω στὸν Κεμάλ συγκεντρώθηκαν πλὴν τῶν δημοσιογράφων, καὶ οἱ Βαλκανικοὶ πρωθυπουργοί, οἱ ὑπουργοί, οἱ πρεσβευταί, οἱ διάφοροι ἐπίσημοι. Μετὰ πνευματικὴ διαύγεια που τὴν ἐθαύμαζαν ὅλοι, ὁ πρόεδρος τῆς τουρκικῆς Δημοκρατίας — ὁ «σταχτὺς λῦκος» τῆς Ἀνατολῆς — ὅπως τὸν εἶχε ἀποκαλέσει ἕνας ἄγγλος ἱστορικός — ἀνέπτυξε ἐπὶ δύο ὥρες προῖπου τὰ ἐπιχειρήματά του γιὰ τὴν ἐπίδοσιν που εἶχαν οἱ Χετταῖοι πᾶν στὸν πολιτισμὸ τῶν λαῶν τῆς Μεσογείου. Ζητήσας τὸν συγκινούσε ἡ ἀντίληψις ὅτι ὑπῆρχε μιὰ μακρινὴ συγγένεια μεταξὺ τῶν προγόνων τῶν τούρκων καὶ τῶν ἀρχαίων ἑλλήνων, συγγένεια τῆς ὁποίας τὰ βασικὰ γνωρίσματα δὲν ἐξαφανίσθηκαν στὴ διαδρομὴ τῶν αἰώνων.

Κατὰ τὴ διάρκειαν τῆς συζήτησεως, ἔνας ἀθηναῖος δημοσιογράφος καὶ κατόπιν καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, μετὰ τῶν ἐξ ὧν σὲ μιὰ γωνία καὶ μὲ εἶπε:

— Σὲ πολλὰ σημεῖα φαίνεται νὰ ἔχη δίκιο ὁ Μουσταφά Κεμάλ. Πιστεύω κι' ἐγὼ πὼς ἀνάμεσα στοὺς δύο λαοὺς ὑπάρχουν πολλὰ κοινὰ γνωρίσματα. Ἀπόδειξις ὅτι ἐγὼ που γεννήθηκα στὴ Μάνη καὶ ἐπισκέπτομαι γιὰ πρώτη φορὰ τὴν Τουρκία χορεύω περίφημα τὸν τουρκικὸ ζεϊμπέκικο, που τὸν ἔμαθα στὴν ἰδιαίτη πατρίδα μου. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ πληροφορηθῇ ὁ Κεμάλ.

Ὅταν λίγο ἀργότερα σταμάτησε ἡ συζήτησις κι' ἕνας μικρὸς ὁμιλὸς ἀρχισε νὰ παίζῃ ἀνατολίτικη μουσικὴ γὰ τοὺς καλεσμένους. Βοήκα τὴν εὐκαιρίαν νὰ πλησιάσω τὸν Κεμάλ καὶ νὰ τοῦ ἀνακοινώσω τὴν πληροφορίαν τοῦ ἀθηναίου συναδέλφου. Τὴν ἀκούσε μετὰ μεγάλο ἐνδιαφέρον.

— Αὐτὸ, μὲ εἶπε, ἐρχεται νὰ πιστοποιήσῃ τὶς ἀποψεις μου. Παρακαλῶ τὸ συναδέλφω σὰς νὰ... χορεύῃ Ζεϊμπέκικο!

Καί γαρὶς νὰ χάσῃ καὶρο εἰδοποίησε μετ' ἔνθους ὑπασπιστῶν του τοὺς μουσικοὺς νὰ παίζου τὸν κατάλληλο σκοπὸ.

Καί γαρὶς μὲσα στὴν αἴθουσα δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὰ διατελέσαντα. Οἱ πρωθυπουργοὶ καὶ ὑπουργοί, που εἶχαν σκορπισθῇ ἐν τῷ μεταξὺ σὲ μικρὰς ομάδας, συζητούσαν τὰ σχετικά μετὰ τὰ πορίσματα τῆς Βαλκανικῆς Διασκέψεως. Ἐνῶ πολλοὶ ἄλλοι ἔκαναν τὴ δεύτερη ἐπέλασιν κατὰ τῶν μεζεδών.

Οἱ ὑπνωτιστικὲς συγκεντρώσεις

Οἱ ὑπνωτιστικὲς συγκεντρώσεις τοῦ γνωστοῦ ὑπνωτιστοῦ κ. Μόρου στὰ γράφειά μας. Σανταρόζα 5 (4ος ὁρόφος) θὰ συνεχισθοῦν ἐπὶ διμηνον.

Οἱ ἔχοντες νὰ ὑποβάλουν ὠριμένες ἐρωτήσεις στὸ μὲντιουμ κ. Μαίρην Μόρου, πρέπει νὰ προσέρχωνται στὰ γραφεῖα μας ἐκάστην Πέμπτην 10 π. μ., 2 π. μ. καὶ νὰ ἐφοδιάζωνται μετὰ πρὸτεραιότητος διὰ νὰ γίνωνται δεκτοὶ τὸ Σάββατον 6-8 π. μ.

Οἱ ἐπισκέπται προσέρχονται ἐλευθέρως ἀνεὺς οὐδεμιᾶς ἄλλης διατηνώσεως. Δύνανται δὲ νὰ ἐρωτοῦν τὸ μὲντιουμ: — Γιά προσφιλῆ τῶν προσώπων ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν εἰδήσεις (οὐζυνο, γυνὴ ἀδελφῶ, μνηστῆρα κτλ.).

— Γιά τὴν ἐκβασὶ ὑποθέσεων που ἐξαρτῶνται ἀπὸ ἄτομα καὶ διὰ ἀπὸ ἴδιο, τροπία τῆς τύχης.

— Περὶ τοῦ ἀν' ὑπάρχουν, ἐμπόδια καὶ τί εἰδους ἐμπόδια γιὰ ἕνα μελετώμενο σονοκρίσιο.

— Γιά τὴ γνῶσιν καὶ τὶς διαθέσεις που ἔχει περὶ αὐτῶν τὸ πρόσωπο που τοὺς ἐνδιαφέρει.

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι αἱ ἀπαντήσεις δίδονται ΔΩΡΕΑΝ.

Φαντάζεται λοιπὸν κανεὶς μετὰ πόση κατὰπληξί οἱ ἐπίσημοι καὶ ὅλοι οἱ καλεσμένοι εἶδαν ἐσθρικά τὸν ἀθηναῖο δημοσιογράφο νὰ χορεύῃ Ζεϊμπέκικο! Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ ὅτι γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἀτтраξιὸν εἶχε δώσει ἤδη τὴν ἐγκρισί τοῦ ὁ Κεμάλ.

Ὁ τότε Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος, ζωηρὰ ταραγμένος καὶ ἀνήσυχος, ἔσκυψε στὸ αὐτὸ τοῦ Κεμάλ καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Λυπούμαι πάσα πολὺ κύριε Πρόεδρε. Δὲν ξέρω πὼς συνέβη αὐτὸ, ἀλλὰ σὰς βεβαίω ὅτι θὰ ἐπιπλήξω ὅπως πρέπει τὸν παρεστραπέντα. Λυπούμαι πολὺ...

Ὁ Πρόεδρος ὅμως ἦταν τόσο πολὺ ἀπασχολημένος μετὰ τὸν κανονικὸν ἐκτελούμενον Ζεϊμπέκικο, ὥστε δὲν ἐθέλωσε σκόπιμο νὰ ἀπαντήσῃ. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς δικούς μας, νομίζοντας πὼς θὰ δημιουργηθῇ... διπλωματικὸ ἐπίσῃδιο, τραβοῦσαν τὰ μαλλιά τους. Ἄλλοι ἐσπευσαν νὰ ἐξαφανισθοῦν ἀπὸ τὴν αἴθουσα.

Ἐπὶ τέλους κάποτε τελείωσε ὁ Ζεϊμπέκικος. Καὶ ἐνῶ ὅλοι περιέμεναν ἐντρομοὶ τὴν...

... συλλήνῃ τοῦ δαστοῦ, ὁ Κεμάλ ἔδωσε πρώτος μετὰ ἐνθουσιασμὸ τὸ σύνθημα τῶν χειροκροτημάτων, ἀφού πρώτα συνελάσῃ τὸν ἀπροσδόκητο καλλιτέχνη μετὰ θερμὴν χειραψία. Κι' ὅταν σταμάτησαν τὰ χειροκροτήματα ὁ Πρόεδρος τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας, μετὰ τὴν ἱκανοποίησιν ζωγραφισμένην στὸ πρόσωπό του, εἶπε:

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος γι' αὐτὸ που συνέβη. Τὸ γεγονός ὅτι σὲ μιὰ ἐπαγγελίαν τῆς Πελοποννήσου, ὅπως εἶνε ἡ Μάνη, ξεύρουσαν καὶ χορεύουν τὸ Ζεϊμπέκικο ἀκοίως ὅπως τὸν χορεύουν στὰ βάθη τῆς Ἀνατολῆς, ἀποτελεῖ ἕνα ἀκόμη σημαντικὸ δείγμα τῆς συγγενείας που ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δύο λαῶν: τοῦ τουρκικοῦ καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ.

Ἐτοὶ ἀπεκατεστάθη ἡ αἰθρία στὰ μὲντιουμ ὀλίγου συνωφισμένου πρόσωπα τῶν μελῶν τῆς ἑλληνικῆς ἀντιπροσωπείας. Ὁ χορευτὴς συνάδελφος ἀντὶ τῆς «δουλειᾶς ἐπιπλήξεως» βέγθηκε τὰ συγκαπητῶνά του Πρωθυπουργοῦ του. Καὶ τὸ γεγονός τηλεγραφήθηκε στὸν παγκόσμιον τύπο.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ἐνα κέντημα ἀριστοῦργημα

Ὁ ἱστορικὸς τάπης τοῦ Μπαγιέ

Ἄν γινόνταν ἕνας παγκόσμιος διαγωνισμὸς κεντημάτων, τὸ πρῶτο βραβεῖο θὰ πρέπει νὰ δοθῇ σὲ μιὰ Ἀγγλίδαν 70 ἐτῶν, τὴν κ. Ελίζαμπετ Τζήρ. Ἐπὶ 15 ὁλόκληρα χρόνια, ἡ ἀσπρονμάλλα κ. Τζήρ διέθεσε ὅλες τὶς ἐλευθέρους ὥρες τῆς γιὰ ν' ἀναπαραστήσῃ μετὰ βέλους τῆς ἑνα ἱστορικὸ κι' ἀριστοτεχνικὸ κέντημα: τὸν περίφημο «Τάπητα τοῦ Μπαγιέ» ἡλικίας 850 ἐτῶν, πᾶν στὸν ὁποῖον εἶνε κεντημένες ὅλες οἱ σκηνὲς τῆς ἱστορίας τῆς κατακτήσεως τῆς Ἀγγλίας ἀπ' τὸ Γουλιέλμο τὸν Κατακτητὴ.

Ὁ ἀνεκτίμητος αὐτὸς καλλιτεχνικὸς θησαυρὸς βρισκεται στὸ Μπαγιέ τῆς Νορμανδίας. Ἐκεῖ μῆκος 70 μέτρων καὶ πλάτος 9. Θεωρεῖται ἔργον τῆς βασιλείας Ματθαίου, τῆς συζύγου τοῦ Γουλιέλμου. Εἶνε κεντημένος μετὰ κλωστὲς 8 χρωμάτων πᾶν σὲ λινὸ ὕφασμα, που ἔχει κιτρινίσαι ἀπ' τὴν πολυκαιρία.

Ἡ κ. Τζήρ τὸν εἶδε σ' ἕνα ταξεῖδι τῆς στὴ Νορμανδία, μαγεύτηκε κι' ἀποφάσισε νὰ τὸν «αντιγράψῃ», χρησιμοποιοῦντας γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ τὶς φωτογραφίες του.

Τώρα τὸ ἔργο τῆς πλησιάζει στὸ τέλος του. Ἐκεῖ ἤδη μῆκος 60 μέτρων καὶ σκεπάζει γύρω-γύρω τοὺς τοίχους τῆς καμαράς τῆς καὶ τῆς μισῆς σκάλας τοῦ δευτέρου πατώματος. Ἡ κ. Τζήρ δὲν βλέπει πιά καλὰ, καὶ γι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἐργάζεται μόνον τρεῖς ὥρες τὴν ἡμέραν. Ἐλπίζει ὅμως νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ ἡ ὁραὶς τῆς νὰ τελειώσῃ τὸ κέντημα τῆς σὲ 10 χρόνια ἀκόμη.

Οἱ φιλότεχνοι κι' οἱ ἱστορικοὶ εὐχονται νὰ ἐκληρωθῇ αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία τῆς. Θυμούνται πόσο ἀνησυχῶσαν γιὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ «Τάπητος τοῦ Μπαγιέ», κατὰ τὴν συμμαχικὴν ἐισβολὴν τῆς Νορμανδίας. Δὲν ἤξεραν τότε ὅτι εἶχε μεταφερθῇ στὸ Παρίσι κι' εἶχε κρυφθῇ στὰ ὑπόγεια τοῦ Λουβροῦ, μέσα σ' ἕνα μολυβένιον κιβώτιο. Ὅπως ὁπότε, ἐπειδὴ προέβλεπον ὅτι οἱ καταστροφὲς σ' ἕνα μελλοντικὸν πόλεμο θὰν φοβερὲς, ἐπιθυμοῦν νὰ ὑπάρχῃ ἕνα πιστὸ ἀντίγραφο τοῦ «Τάπητος», δὲ ἄλλο μέρος ἀπ' τὸ πρωτότυπον, ὥστε ὥστε νὰ διασωθῇ τοιαύτιστον αὐτὸ.



Εἶνε οἱ μοναδικοὶ φίλοι τους!

Ἡ φίλια δὲν διαρκεῖ πολὺ, στὸ Χόλλυγουντ, που μοιάζει μ' ἕνα ἀπέραντο πεδὶον μάχης. Καθένας σ' αὐτὸ πολεμᾷ σκληρὰ γιὰ νὰ γίνῃ γνωστὸς ἢ νὰ διατηρήσῃ τὴν φήμην του. Ἡ φιλοδοξία δὲν ὑποχωρεῖ ὑποστάσιν σὲ κανένα ἄλλο αἶσθημα!

Μὲ ἄλλα λόγια οἱ «ἀστέρες», ἄνδρες καὶ γυναῖκες, δὲν ἔχουν πραγματικούς φίλους. Οἱ μόνον ἀληθινοὶ καὶ πιστοὶ φίλοι τους εἶνε τὰ σκυλιὰ τους! Αὐτὸ φαίνεται κάπως παράδοξο καὶ λιγάκι ἀνόητο καὶ ὅμως εἶνε ἀληθέστατο! Ὁ τσιν εἶναι καὶ δύο μῆνες ἡ Μπέττυ Νταϊθις ἔχασε τὸ σκυλὶ τῆς τὸν ἐξυπνὸν Τίμπ ἐκλαίγει ἀπαρηγόρητη σὰν μικρὸ κορίτσι! Ἐπίσης τὴν ἴδια μεγάλη λύπη δοκίμασε καὶ ἡ Τζοάν Κράουφορντ καὶ μάλιστα ἀσυνήθως νὰ πῇ νὰ ἐργασθῇ στὸ στούντιο τὴν ἡμέραν που ὄρκε ψόφιο στὸ δρόμο τὸ σκυλάκι τῆς, που τὸ εἶχε πατήσει ἕνα αὐτοκίνητο...

Τὰ σκυλιὰ τῶν «ἀστέρων» ἔχουν μιὰ προνομιοῦχο θέσι στὴ φιλοσοφία. Ἡ χορηγὸς τῆς Τζέιν Γουάιτμαν ἔκανε μιὰ τρομερὴ σκηνὴν στὸν διευθυντὴ τοῦ στούντιο ὅταν τόλμησε κάποτε νὰ βγάλῃ ἐξω τὸ σκυλὶ τῆς τὸν περίφημο Κρόκερ. Κι' ὁ λόγος ἦταν γιὰτὸ Κρόκερ ἐξοχίσε παίζοντας τὰ φορέματα τῶν χορευτρίων.

Ἡ Βαρβάρα Στάννοουκ ἔχει ἕνα ἐξυπνὸ σκυλὶ, που κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου ὑπερτεροῦσε στὸν ἔρμιο Σταυρὸ. Εἶνε ἐξαιρετικὰ ὑπερήφανο γιὰ τὸ σκυλὶ τῆς καὶ φροντίζει γι' αὐτὸ μετὰ τέτοια στοργὴν που κανεὶ ἐντύπωση σ' ὅλους. Δημοφιλέστατος ἐπίσης εἶνε ὁ σκύλος τῆς Ἄνν Σέριντμαν που ζῇ πρὸς τοὺς πόδας τῆς καὶ ἔχει ἕνα σωματοφύλακα γιὰ νὰ τὸν προσέχῃ.

Τὸ σκυλὶ αὐτὸ δεικνύει μιὰ ἀπερίγραπτη ἀφοσίωσιν στὴ μεγάλη «βενετία». Κοιμάται ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς καὶ τὴ συνοδεύει κάθε πρῶτὸ στούντιο, περιμένοντας ὑπομονετικὰ ὥστε ὁλόκληρες νὰ τελειώσῃ τὴ δουλειὰ τῆς.

Ὁ Τσέζαρ Ρομέρο ἔχει ἕνα σκυλὶ, που τοῦ χάρισε ἐξω καὶ δύο χρόνια μιὰ θαυμαστρία του ἀπὸ τὸ Σαιντ-Λούις. Τὸ σκυλὶ αὐτὸ τοῦ ἔφερε τύχη ὅπως πιστεῖται ὁ Τσέζαρ Ρομέρο, καὶ φυσικὰ δὲν τὸ ἀποχωρίζεται ποτὲ του!

Ἀλλὰ καὶ ὁ Κόρνελ Οὐάιτμαν ἔχει ὡς «μυστικὸν» ἕνα ὁμορφὸ φῶξ, που τὸ λατρεύουν κυριολεκτικὰ ὅλες οἱ καλλιτέχνιδες τοῦ Χόλλυγουντ. Προσπαθεῖ δὲ κάθε τόσο νὰ δικαιολογῇ τὴν παρούσα του σὲ φίλμ που παίζει, γιὰτὸ πιστεῖται ὅτι τὸ ἀγαπημένο του φῶξ του φέρνει τύχη καὶ τὸν βοηθεῖ στὴν ἐπιτυχία του!

Τὸ σκυλὶ τῆς Λύν Μπάρνι εἶνε περίφημος κολυμβητὴς! Παίζει σὰν τρελὰ ὁ στὴν «Ποινα» τῆς θάλας τῆς κυρίας του καὶ μπαίνει ἀφοδὰ στὴ θάλασσαν ὅταν ἡ Λύν Μπάρνι περνᾷ τὶς διακοπὲς τῆς στ' ἀκρογιάλια τῆς Φλωρίδος.

Τὸ Χόλλυγουντ εἶνε ἕνας παράδεισος κόσμος. Μερικοὶ τὸ ἀποκαλοῦν χωρὶς καμμίαν ὑπερβολὴν «Παράδεισος τῶν σκυλιῶν». Πολλοὶ ἄνθρωποι ἔχει κερδίσει ἀφθονα χρήματα χάρις στὰ σκυλιὰ. Ὑπάρχουν εἰδικὰ καταστήματα γιὰ τὰ σκυλιὰ μετὰ τὰ πλεονέκτημα ρούχα γι' αὐτὰ τὰ ἐξυπνα τετράποδα. Επίσης ὑπάρχουν εἰδικὰ ἐστία, τῶρια που φτιάχνουν ἰδιαίτερα φαγητὰ που ἀρέσουν στοὺς σκύλους! Τέτοια φαγητὰ «διανέμονται» κατ' οἶκον» μετὰ σὲ ὁμορφὰ κουτιά ἀπὸ ἀλουμίνιον ἢ χρυτῶν. Τέλος καμμία ἄλλη πόλις στὸν κόσμον δὲν ἔχει περισσότερους κτηνιάτρους καὶ περισσότερες κλινικὲς καὶ νοσοκομεία γιὰ ζῶα.

Α. ΣΜΙΘ





Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

Το κέφι κι' η αξιοπρέπεια

(Σημειώματα Καθαρός δευτερός, ΕΚΕΙΝΟΣ κι' ΕΚΕΙΝΗ γυρίζουν από χορό, κουρασμένοι, τσαλακωμένοι ντυσμένοι ΕΚΕΙΝΟΣ πετάει το σακάκι του σε μια καρέκλα, το παντελόνι του σε μιαν άλλη, τη γραβάτα του σε ένα τραπέζι. Χασμού ριέται και πέφτει σε ένα ντιβάνι.)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάει και το καρναβάλι!...

ΕΚΕΙΝΗ: Καιρός δεν ήταν;... Έχουμε φάει προ-καταβολικά και τους μισούς του 'Ιουνίου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έμεις νάμαστε καλά...

ΕΚΕΙΝΗ: Ύστερα έχει φτάσει στο άμυν κι' η αντοχή μας. Ξενύχτι σχεδόν κάθε βράδυ ζήτημα το πρωί για το γραφείο σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έλα, κνικιά-ρο!... Έφτασε η Καθαρή Δευτέρα. Θα χορτάσεις τσιτά και ύπνο.

ΕΚΕΙΝΗ: Καιρός ήταν!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Να σου πω, όλη η φετινή ιστορία της 'Α. ποικιλίας τρέλλας της θεουπνίας του πανζουρλισμού οφείλεται στο περιστατικό ότι ο κόσμος, φέτος μόλις, ξέρεσκε μετά τον πόλεμο... Δανειστική, λοιπόν απ' όπου μπορούσε... όλοι είχαν δικούς τους λεφτά τα φάνανε με την ψυχή τους... — και βγήκε στους δρόμους, ξεχειλίζει τα κέντρα, πέτοξε χαρτοπόλεμο, ουρσώρευσε δούνα τις σεο-παντίες — τι πεταμένα λεφτά!... — και στο τέλος...

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

... Οι τραπεζιές καθιερώσαν επί της βασιλείας του Λουδοβίκου 14ου κι' ότι πριν το γεύμα παρτίθεται σε οποιοδήποτε διαμέρισμα του σπιτιού;

... Τα καλά ώριμα μήλα χωνεύονται σε μία ώρα και 20' λεπτά, ενώ οι άλλες τροφές απαιτούν τέσσερες και πεντε ώρες;

... Τα κυριότερα στοιχεία στις 'Ινδίες, που παίζουνται μεγάλα ποσά, γίνονται για τη βροχή: «Θα βρέξει ή δεν θα βρέξει»; Και κερδίζουν οι μὲν ή οι δὲ ἀνάλογα με τα κέφια τ' ουρανού;

... Κάθε άνθρωπος μιλάει, κατά μέσον όρον, τρεις ώρες την ημέρα, λέει δηλαδή 100 λέξεις στο λεπτό;

... Το πιο ζεστό μέρος σ' όλη την Εύρωπη είναι η Μαλάγα;

... Ως καλύτεροι κηπουροί του κόσμου θεωρούνται οι Κινέζοι;

... Η ἀναλογία των θηλυκών προς τους αρσενικούς βατράχους είναι 42 προς 8;

... Η γεύση του αλατιού την αισθάνονται οι άνδρες εντατικότερα απ' τις γυναίκες;

... Το βακτηρίδιο της ινφλουέντζας ανακαλύφθηκε πρό 35-40 ετών απ' το Βερολίνο χημικό του 'Ινστιτούτου 'Υγιεινής Προσκόουτε;

... Η Βαβέλ, η οποία χτίστηκε από το Βήλο στη Βαβυλώνα χρησίμευε ως αστεροσκοπείο και ως ναός του ήλιου και αποτελείτο από τέσσερες τετράγωνους πύργους, οι οποίοι ήταν γεισμένοι ο ένας απάνω στον άλλο και είχαν ύψος 670 ποδιών;

... Ο έμβολισμός καθιερώθηκε απ' το 1713;

... Το τσάι ελίσχθη στη Γαλλία το 1636;

... Τον άνθρωπο εντός του τάφου τον καταβροχθίζουν διάφορα είδη σκαλίκων και έντομων κι' ότι ένα είδος μάλιστα των έντομων αυτών, τρυπώνει στους ρώθονες και το στόμα του ανθρώπου λίγα δευτερόλεπτα πριν απ' το θάνατό του;

ΕΚΕΙΝΗ: Άφου δεν υπο-

ρώ... ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί γελάς με μισό στόμα;...

ΕΚΕΙΝΗ: Ξέρω γώ;... ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί δεν χο-

ρεύεις;... ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί βρίσκω πως όλοι οι άντρες είναι πρόδου-χοι, και η έπαφή τους χυ-

δαίο... ΕΚΕΙΝΟΣ: Σώπα καυμέ-

νη!... Είσαι σχολαστική;... ΕΚΕΙΝΗ: Ίως... Έτσι είμαι όμως...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και δυστυχώς, δεν μπορείς ν' αλλάξεις... Είναι παλιά ιστορία αυτή...

ΕΚΕΙΝΗ: Θα σου άξιζε ν' αλλάξω ριζίκα, να νίνω μοντέρνα και τότε θα θάλε-

πες... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έσύ γεννήθη-

κες έτσι, και θα πεθάνεις έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή πως;

Έχεις την καλωσύνη να μου εξηγήσεις;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Να πως να σου πω λιγάκι θρόνος!...

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά θυμωμέ-

νη): Σ' ευχαριστώ πολύ!... ΕΚΕΙΝΟΣ: Μη θυμώνεις

Δεν είναι προσβολή... ΕΚΕΙΝΗ: Όχι, είναι έπαι-

νος... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έπεινος βέ-

βαια, δεν είναι αλλά ούτε και προσβολή... Είναι μόνο η πραγματικότητα...

ΕΚΕΙΝΗ: Σ' ευχαριστώ ά-

κόμα μία φορά... Άλλά βέ-

βαια, Έσείς οι άντρες θέ-

λετε γυναικες φανταχτε-

ρες που ν' αστράφτουνε και να θρονώνε...

Τις άλλες, εκείνες που περνάνε ήσυχά δίπλα σας μ' αέιο,

πρέπει τις αγνοείτε, για να μην πω ότι τις περιφο-

νείτε... Κι' όμως αυτές οι τελευταίες γυναικες είναι

μόνο που μπορούν να σας κρατάνε το κεφάλι σας ψη-

λό... ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα ποιος σου μιλάει, κουτό, για τέτοια

πραγματα;... Το κεφάλι ψη-

λά να το κρατάς σύμφω-

νος... Μέσ στην άποψη ά-

όμως, λίγο περισσότερο κέ-

φι, συγκρατημένο βέβαια

και αξιοπρεπές, πιετώ με, δεν βλάπτει...

ΕΚΕΙΝΗ: Ο χαρακτήρας

του ανθρώπου δεν αλλάζει

ανάλογα με τις ημερομηνί-

ες του, κατανταρίου... Ο

ποιος είναι σοβαρός όλο το

χρόνο, είναι και το Χριστού

γεννα και το Νέον Έτος, και

τη Μεγάλη Παρασκευή και

το Καρναβάλι... ΕΚΕΙΝΟΣ: Ίως νάχης

δικη... ΕΚΕΙΝΗ: Το ίδιο, όπως

κι' εκείνος πονέει τρελλάς, μένει τρελλάς όλο το χρό-

νο... Θα προτιμούσες να μόν' έτσι;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θεός φυλάξει! ΕΚΕΙΝΗ: Κι' όμως, πόσο

θα βλεπα τότε το ενδιαφέρον σου μόνιμο κι' αναλλοίωτο, όταν θα με διεκδικούσες μ' έναν ολκαπνο κόσμο πού θα με ποθούσε και θάτοε, χες σαν σκυλάκι πίσω μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί με κάνεις να αισθάνωμαι δίχως στη ραχοκοκκαλιά μου;... ΕΚΕΙΝΗ: Άστα αυτά...

Εγώ δεν είμαι γυναικα είπαμε: είμαι θρόνος!... ΕΚΕΙΝΟΣ: Σε πειράζει, βλέπεις αυτό;... ΕΚΕΙΝΗ: Θα το θυμάμαι σ' όλη μου τη ζωή...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα το εκάρας με δυο λόγια που θα σου προσθέσω: Είσ' ένας θρόνος, που άπάνω του κάθου-μαι ενώ, σε βασιλεύω!... (Έχει σημερώσει φίλιούν-ται και κοιμούνται).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΡΟΛΟΓΙΑ ΚΙ' Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ

Ένα υπέροχο δώρο στον Παντερέφσκυ

Πρό όλων των ετών, οι Πολωνοί πα- λαιοί πολέμισται πρόσφεραν στο μεγά- λο πατριώτη και μουσουργό Παντερέφ- σκυ ένα θαυμάσιο ρολόι, έργον ενός συμπατριώτου των. Ήταν από πλατι- νη, διακοσμημένο με σμάλτο. Τα 12 ψη- φία του όνοματεπωνύμου του Παντε- ρέφσκυ, φτιαγμένα με χρυσάφι, έδειχναν τις ώρες. Υπήρχαν επίσης επάνω του μουσικές νότες από σμάλτο, που απο- τελούσαν 12 «μουσικές φράσεις» από έργα του Παντερέφσκυ. Ο λεπτιοδείκτης έμοιαζε με ράβδο άρχιμουσικού κι' ο ώροδείκτης με πέννα. Μιά σημαία έ- δειγνε τα δευτερόλεπτα, και στο έν- τρον του δίσκου υπήρχε ένας μικρός γάστρης της Πολωνίας.

Τέτοια χειροποίητα άριστουργήματα είναι σπανιότατα στην εποχή μας. Άλ- λοτε όμως πούν ευφρανθή ή θιμωγα- νία της ώρολογιοποιίας, όλα τα ρολό- για φτιαχνόντουσαν με το γέρι, από ει- δικούς τεχνίτες, κι' απαιτούσαν ενός έ- τους έργασία το καθένα. Συνεπώς, κό- στιζαν τόσο πολύ, ώστε μόνον οι πλού- σιοι μπορούσαν να τ' αποκτήσουν.

Περίοπος Άγγλος κατασκευαστής ρολογιών ήταν ο Τζέιμς Κόξ. Μετάς ά- λλων είχε φτιάσει ένα ρολόι που έπα- ισε δυό μουσικά έμβητήρια. Όλα όμως τα έργα του ήταν τόσο άριστοτεχνικά φτιαγμένα και τόσο ακριβά, ώστε μό- νον βασιλείς ήταν έθιμο να τα πλη- ρώσουν. Και γι' αυτό ο Κόξ γεωκό- ηπρε!

Όνομαστά στην ιστορία έμειναν τα ρολόγια της τσαρικής οικογενείας της Ρωσίας, στολισμένα με διαμάντια κι' άλλα πολύτιμα πετρώδη. Τον 18ο αιώνα, ο Άγγλος τεχνίτης Τζων Άρνολντ είχε φτιάσει για το βα- σιλέα Γεώργιο Γ' ένα δακτυλίδι, που είχε πάνω του ένα μικροσκοπικό ρο- λόι. Ο βασιλέας του το πλήρωσε 500 λίρες. Ένας άλλος αυτοκράτωρ το έπ- λεψε τότε και πρόσφερε στον Άρνολντ 1.000 λίρες για ένα παρόμοιο. Το πα- ρόν αυτό άπρελούσε τότε δόλοκληρη πε- ριορία. Κι' όμως ο Άρνολντ άνή- θηκε.

Το μικροσκοπικό ρολόι - δακτυλίδι του Άρνολντ μπορεί να συγκριθί ν' ένα άλλο, που φιγουράριζε στην Παγκό- σμιο Έκθεσι της Ν. Υόρκης λίγο πούν απ' τον πόλεμο. Αυτό είχε διαστάσεις 5X12,5 χιλιοστών, άπετελείτο από 74 κομμάτια κι' αντιπροσώπευε 6 μηνών έργασία. Η πλάκα του ήταν μικρότερη απ' την κόρη του ανθρώπινου ματιού. Κατά πάσαν πιθανότητα, ήταν το «ι- κράτερο ρολόι του κόσμου.

Το άσυναιότερο απ' τα ρολόγια που υπάρχουν σήμερα, κατασκευάσθηκε στην Άγγλία το 1655, από κάποιον Τόμας Πιερς. Βρίσκεται τώρα στο Μπράντφορντ κι' εξακολουθεί να λει- τουργά κανονικά, έπειτα από 3 περίπου αιώνες!

Τις περισσότερες περιπέτειες υπέστη το ρολόι ενός Άγγλου επισκόπου. Φτιάχθηκε 4 χρόνια πριν απ' τον Κοι- μαϊκό πόλεμο, πέρασε απ' τις μάχες του πολέμου των Μπέρσε και του πρώ- του παγκοσμίου πολέμου. Βουβαδι- σθηκε στον δεύτερο, κι' όμως λειτουργεί άκόμη! Το 1875 τόχασε ο κάτοχος του, και το έαναβήκε μετά ένα γούνο άθικτο, μισοθαμμένο σ' ένα όργανο γορ- σάφι! Στον πόλεμο των Μπέρσε, το γτύπησε μία σφαίρα, γωρίς να του κάνει σπουδαίο κακό. Τζεϊδωσε κατόπιν στην Αυστραλία και στη Νέα Ζηλανδία. Η μόνη ζημία που έπαθε, ήταν από βού- βα του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου.

Ένα συντριμμά έσπασε τότε το γυαλί του, αλλά γωρίς να πειράξει τη μηχανή του. Το βάρος του είναι 65 δράμια πε- ρίπου.



ΣΑΝΤΑ ΓΙΟΣΙΧΤ, ή αρχιπειρατίνα της ΦΟΡΜΟΖΑΣ

Η γυνίκα - μυστήριον της 'Ασίας

Ο άστυνόμος ανήγειρε τελευταία τον θάνατο της πιο καταπληκτικής και μυστηριώδους τυχοδιώκτριας που αναφέρει η ιστορία. Τό όνομά της ήταν Σάντα Γιοσίχτ. Επειτα από μία ποδοφατι συμπολοκή μεταξύ αμερικανικών στρατευμάτων και Ιθαγενών επαναστατών στο Φουάν της Κορέας, μία γυναίκα, που ήταν άκοκτα νέα άκούη, βοήθηκε έαπλωμένη στο έδαφος. Ήταν βαρεία τραυματισμένη και οι 'Αμερικανοί την μετέφεραν σ' ένα νοσοκομείο. Έκεί πέθανε έπειτα από δύο ώρες.

Από μερικές σημειώσεις που βρέθηκαν μέσα στα ρούχα της άποκαλύφθηκε τότε ότι ήταν η Σάντα Γιοσίχτ. Αλλά το μυστήριο εξακολούθησε να την περιβάλλει και μετά το θάνατό της. Την ίδια νύκτα, το πτώμα της Σάντα Γιοσίχτ εξαφανίστηκε από το νοσοκομείο, χωρίς εκείνοι που το έκλεψαν ν' αφήσουν το παραμικρό ίχνος.

Τό όνομα της Σάντα Γιοσίχτ έγινε γνωστό για πρώτη φορά τό 1934. Την εποχή εκείνη, μερικές ελαιοφόρες μονάδες από Ιαπωνικούς στόλους περιπολούσαν στα ανοιχτά της Φορμόζας. Ξαφνικά, αντελήθησαν ένα στολισκό από όκτω πλοία, που δεινύονταν προς τό βορρά, με σδυμένα όλα τα όατά τους. Οι 'Ιάπωνες κατόρθωσαν να αιώναλιτισουν ένα απ' αυτά τα πλοία, προτού να οτάσει στο Χόνγκ - Κόνγκ. Τό πλοίο του τό 'Αποτελούσαν μερικοί Κινέζοι και 'Ιάπωνες. Τό πλοίο ήταν γεμάτο με όπλα, υδραυλικά όπλα και χειροβομβίδες.

Οι άνδρες του λαθρεμπορικού σκάφους υπεβλήθησαν στα πιο φοικτικά βασανιστήρια, χωρίς κανείς τους ν' ανοίξει τό στόμα του για να πη έστω και μία λέξη. Οι άνθρωποι αυτοί έμεναν σιωπηλοί, σαν να ήσαν από μάρμαρο.

Ξαφνικά, οι Ιαπωνικές άογες έλαβαν μία έπιστολή, που έλεγε τό έξης:

«Αν αφήσετε άμέσως τους ναύτες, που βασανίζετε χωρίς αποτέλεσμα, αναλαβόντα την ύποσχεση να υπη έννακάτω λαθρεμπορίου όπλων ποδο τό μέρος των Ιαπωνικών θαλάσσιων. 'Αλλά, αν και ένας απ' αυτούς τους ανθρώπους πηθί τό πασαμικό, ή εκδίκηση μου θα είναι τοση.

ΣΑΝΤΑ ΓΙΟΣΙΧΤ»

Ποία ήταν, λοιπόν, αυτή η γυναίκα, που τολμούσε να στέλνη ένα παρόμοιο τηλεγράφο σε μία μεγάλη δύναμη; Τό μόνο που υποόρεσε να μάθι, ό συνταγματάρχης Ντονάρ, άοηγός της Ιαπωνικής ύπηρεσίας αντικατασκοπείας, ήταν μερικοί θούλοι που κυκλοφορούσαν γι' αυτήν. Η Σάντα Γιοσίχτ ήταν Κορεάση και είχε σπουδάσει σ' ένα αμερικανικό πανεπιστήμιο. Κανείς δεν ήξερε αν αυτό της τό όνομα ήταν πραγματικό. Είπε πιθανόν, ότι βρισκόταν σ' έπαφή με τον Τσάνγκ - Κάι - Σέκ και ότι έξυπνοετούσε τό σενεδιά του. Τί έπεδίδε; Μυστήριον. Ήταν βέβαιο έπίσης ότι άνόδαζε από τους γονείς τό κορίτσι τους, πληρώνοντας μενάλια ποσά για την άπότηση τους. Για ποίο σκοπό; Δεν υπήρχε καμιά άπάντηση ούτε σ' αυτό τό ερώτημα.

Όπωςδήποτε, οι Ιαπωνικές άογες άποφάσισαν να συμμοσώθουν με τους όρους του τηλεγράφου. Άπέλυσαν τους ναύτες και κατά την ά-

ναγώησή τους τους προηκολούθησαν προσεχτικά, για ν' ανακαλύθουν που θα πήγαιναν. Κόπος ναμένος! Έξαφανίσθηκαν ό ένας μετά τον άλλον, χωρίς ν' αφήσουν τό ελάχιστο ίχνος πίσω τους.

«Αλλά ή Σάντα Γιοσίχτ τήρησε τό λόγο της. Τό λαθρεμπόριο όπλων σταμάτησε άμέσως στις Ιαπωνικές θαλάσσεις.

Τόια γούνια άργότερα, τό κύμα -- έβγαλαν σε μία έρημη άκτή κοντά στο Τσιγκτάου τό πτώμα 38 νεαρών κοριτσιών.

Η Ιατρική εξέταση αυτών των πτωμάτων έκανε ν' αναγνωθι ένας από τους πέπλους που σκέπαζαν τη σπονωδη όάση της Σάντα. Όλα αυτά τό κορίτσι είχαν ύποστή για χειρουργική επέμβαση, που δεν θα τους επέτρεπε πια να γίνουν υπτέρες.

Από ώρισμένες άλλες πληροφορίες, εξακριβώθηκε ότι τό κορίτσι αυτό, έπειτα από την επέμβαση για την όποια μιλήσαμε μετεφέροντο στη νερόσνηση της Μαλάκας.

Οι Ιαπωνικές άογες συγκινίσθηκαν, γιατί όλα αυτά τό κορίτσι ήταν 'Ιαπωνίδες. Άοησε τότε μία συστηματική έρευνα για τη συλλογή πληροφοριών σχετικά με τό κοσούγετο και τό όάσι της Σάντα.

Έπειτα από ένα χρόνο, οι έρευνες αυτές έφεραν τό αποτέλεσμα τους. Η Σάντα συνελήθη σ' ένα μικρό χωριό, που ήταν κομμένο πάνω στα απόκομνα όρη Πεπιάν. Στο ίδιο χωριό βρέθηκαν επίσης 320 κορίτσια, ηλικίας 13--18 ετών, που έδλθωσαν όλα ότι είχαν πουληθι από τους γονείς των και ότι είχαν ύποστή την ίδια επέμβαση με τό άλλα κορίτσια που τό πτώματά τους εξαδοάσθησαν στις άκτες του Τσιγκτάου.

Η Σάντα μεταφέρθηκε τότε με άυστηροτάτη συνοδεία στο Φουάν. 'Αλλά έμενε πολύ λίγος καιρό εκεί. Μία νύκτα, έπειτα από δύο βδομάδες άοησε να πέθι μία κατακλυσμιαία βοήνη. Μερικοί άνθρωποι κατόρθωσαν τότε να μπουν μέσα στη φυλακή όπου βρισκόταν ή τυχοδιώκτρια και να την άπελευθερώσουν. Σαόάντα έπτά υπάλληλοι και δεσμοφύλακες έσφάγησαν κατά τον πιο άνηλή τρόπο. Τους έκοψαν κατόπιν τό κεφάλια τους και τό συγκέντρωσαν μέσα στο κελλί, όπου ήταν φυλακισμένη ή Σάντα.

Κατά τη διάοκεια τό πολέμου, ή σατανική αυτή γυναίκα, έπί κεφαλής ενός μικρού στολίσκου, έπολέμησε με άληθινή λύσσα εναντίον των 'Ιαπώνων. 'Αλλά μετά την κατάρρευση της 'Ιαπωνίας, τάχθηκε εναντίον των νικητών.

Ποιό ήταν τό όνειρό της; Η άπελευθέρωση της Κορέας από κάθε ξενική έπιορση.

Ένα μέσον για την έπιτυχία της ήταν και ή στείρωση των 'Ιαπωνίδων γυναικών. Η Σάντα Γιοσίχτ άπό τό ένα μέρος προμήθευε όπλα στους Κορεάους έθνικιστάς κι από τό άλλο έπληττε τους 'Ιάπωνες με τό σατανικό μέσον της στείρωσης.

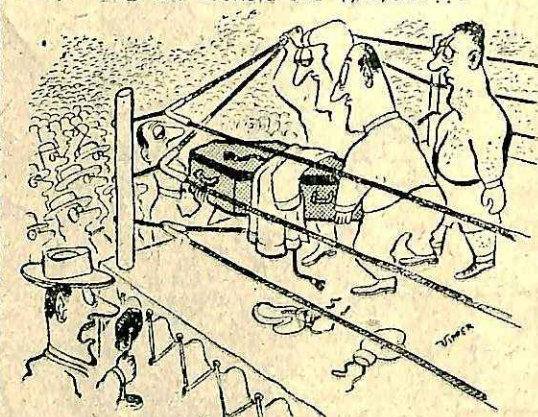
Οι 'Αμερικανικές άογες διευρώνται τώρα, αν οι όπαδοί της θα συνεγίσουν τη όράση τους. Γιατί κανείς δεν ξέρει άκούη ποιοί είναι οι πλόκαμοι της μυστηριώδους όοναώσεως που διπύθνε ή Σάντα Γιοσίχτ.

Η άγγλική προφορά

Όλοι έέρουμε ότι ή άγγλική είναι ή πιο δύσκολη γλώσσα στην προφορά. 'Αλλά τελευταία, και αυτοί έπίσης οι 'Αμερικανοί, που μιλούν ώστόσο άγγλικά, άοησαν να βόισκουν την άγγλική προφορά άνυπόφορη. Οι 'Αγγλοι, λένε, τρώνε τίς μισές λέξεις. Και τίς άλλες τίς προφέρουν κατά τέτοιο τρόπο που κανείς άλλος από τους 'Ιδιους δεν υπορεί να τίς καταλάβη.



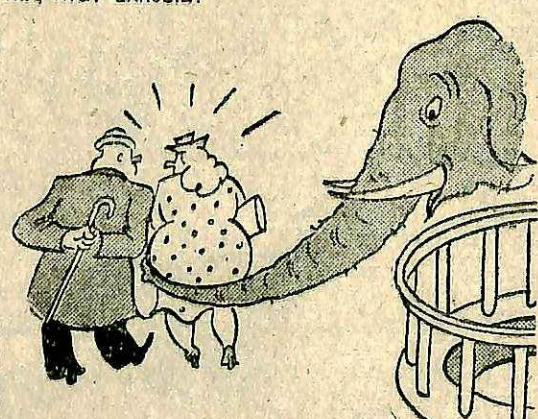
—Αν γεννήση κι' άλλο, με είδοποιείτε τηλεφωνικώς! Έχω και δουλειά στο γραφείο!



Ο σπύκερ στο μικρόφωνο: Κυρίες και κύριοι, μου φαίνεται πως το μάς έτελείωσε!



—Δύο μήνες περίμενες για νάρθης να δηλώσης πως εξαφανίσθηκε ή γυναίκα σου; Δεν τολμούσα να τό πιστέψω, κύρ άστυνόμε πως ήταν άλήθεια!



—Άσε τό άγκαλίσματα, άγάπη μου! Θα μάς δη ό κόσμος!

15 ΧΡΟΝΙΑ ΚΕΡΒΕΡΟΣ ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

Ένα άρθρο του παλιού πορτιέρη του στούντιο της «Μέτρο - Γκόλντγουϊν»

Ένας θυρωρός δεν μπορεί βέβαια δεν είναι και φιλόλογος. Αυτά συμβαίνουν μόνο στα ιστορικά. Έκεί θα υπήρχε άσφαλώς και μία παράξενη νέα που θα τρελλαινόταν για έξω φρενικές περιπέτειες. 'Αλλά καμιά τέτοια νέα δεν τάραζε ποτέ την ζωή μου. Οι μέρες μου κυλούσαν με μία μονοτονία τό στούντιο ως την ημέρα που πεντρέυπηκό την γυναίκα μου.

Η γυναίκα μου, λοιπόν, ή Ελίζα, είναι μία κοινή και βραδυκίνητη γυναίκα στην όποια βρίσκω πολλές όμοιότητες με τον «Σελήμη», τον άγαπημένο... έλεφαντα του Τζόννυ Βερμούλλερ! Κάθε άπόγευμα, την ώρα που τελειώνει ή δουλειά στο στούντιο, έρχεται και με παίρνει για νά μ' όδηγήση κατ' εθείαν στο σπίτι μας.

Δεν οδε ενδιαφέρει βέβαια ή ηλικία μου, ώστόσο καταλαβαίνω πως είμαι άκούη πολύ νέος και πως έχω τό κουράγιο να μπλέξω σε καμιά περιπέτεια. Μ' αυτή η γυναίκα μου είναι μία τρομερή κι' εκδίκηση! 'Ισπανίδα που δεν μου επιτρέπει όπολ'ωτες τίποτες. 'Ακούη και για ν' άναστενάξω πρέπει να τίς ζητήσω την άδεια. 'Αλλ' οίως ό στεναγμός μου θα τίς φανή ύποπτος και θ' άρχισι τις άνακρίσεις.

Κάτι τέτοιο συνέβη εδω και λίγος καιρός. Σκεπτόμουν τον θάνατο μιας δυστυχημένης άλλ' όμορφης κοπέλας ή όποια τό πρωί της ίδιας ημέρας είχε αυτοκτονήσει μπροστά στο μάτια μου. Είχα πληροφορηθι την άπόλυση της και σύμφωνα με τους κανονισμούς δεν τίς επέτρεψα την είσοδο στο στούντιο. Έκείνη άρχισε τότε να κλαίη και με παρακάλε: Είχε την έλπίδα ότι θα κατώρθωνε να πείθω τον σκηνόθετη να την άναπαράσχει μ' εγώ δεν μπορούσα να πείραθω τό καθήκον μου, και τίς άρνήθη, κα την χάρη που μου ζητούσε.

Η όμορφη κοπέλα μου δήλωσε τότε ότι θα σκότωνόταν μπροστά στο μάτια μου. Μ' έγνώ, δεν είχα όρεξη γι' αστεία και γι' αυτό της είπα μ' άπότομο ύφος να μ' αφήση ήσυχο. Πικραμένη εκείνη, έκανε μερικά βήματα με σκυμμένο τό κεφάλι κι' έπειτα γύρισε και μου είπε:

—Είχα κάνει πολύ τολημρά νειρα, μ' ά τώρα όλα έόθυσαν ή πάντα. Η ζωή μου δεν έμειν πια κανένα σκοπό. Δεν μου ρεϊζίζεται πια. Στο την πετάω σαν ένα κουρελόχαρτο.

Και προτού προφθάω να την έμποδίσω έβγαλε απ' τό τσαντάκι της ένα πιστόλι τό στήριξε στον κρόταφο της και πίεσε την σκανδάλη.

Η αυτοκτονία είναι βλέπετε ή καλύτερη λύσις για να γλυτώση κανείς απ' τό βάσανο του Χόλλυγουντ...

Αυτή λοιπόν την Ιστορία συλλογίζομαι εκείνη την ημέρα και ήμουν καθώς καταλαβαίνετε υπερβολικά λυπημένος. Άκούοντάς με ν' άνοστη, νάζω ή γυναίκα μου κάτι ύποψίαστικε.

—Άκουσε, Τζέφρυ, μου είπε τάψε ν' άναστενάξης γιατί θα σου έσοκίω τό πρόσωπο με τό νύχια μου. Είσαι τόσο καυτός ώστε δεν ξέρεις να κρύβης τις παληπαρωπίες σου. Είμαι βέβαιη πως ήσουν έρωτευμένος μ' αυτό τό κορίτσι. Κάποτε

λοιπόν να φας κι' όσε τους άναστεναγμούς.

Ήταν ή πρώτη φορά που άναχθήκα τόσο πολύ την γυναίκα μου. Άν τώρα οδς τό έξομολογούμαι όλα αυτά είναι γιατί πήρα την ήρωική άπόφαση να χωρίσω απ' αυτό τό μεγαθήριο. Έτσι θα έχω ήσυχο τό κεφάλι μου τό όποιο άπασχολώ άρκετα με τίς άλλες σκευές μου. Φαντασθίτε πως πρέπει να παρακολουθώ όλα τα πρόσωπα που ρεργάζονται στο στούντιο δηλαδή, όκτακόσιους εργάτες, εκατό άστέρες, είκοσι σκηνόθετες πενήντα μηχανικούς, τετρακόσιους ηλεκτρολόγους, διακόσιους νεκροεργάτες και έξακόσια φορητά αυτοκίνητα με τους άσφες τους. Πρέπει να ξέρω πότε μπαίνει και πότε βγαίνει απ' τό στούντιο ό κερβένας και να δίνω συγκεκριμένες πληροφορίες όταν μου ζητηθούν.

Τά μεγαλύτερα βάσανά μου άποτελούν ή Τζόννυ Γκάρλαντ, ό Μίκυ Ρούντι, ή Λάνα Τάρνερ και ό Πέτερ Λόουφορντ. Τό σκάνε κάθε τόσο απ' τη δουλειά τους λέγοντας πως θα γυρίσουν σε πέντε λεπτά και έπιστρέφουν ύστερα από μία όλόκληρη ώρα.

Για να καταλάβετε ποιά είναι ακριβώς ή δουλειά μου, πρέπει να ξέρετε ότι τό στούντιο είναι συγκεντρωμένο σ' ένα μέρος. Δίπλα τους είναι ό άποθήκες σκηνικών. Έκεί κοντά βρίσκεται και ή μεγάλη ζούγκλα του Χόλλυγουντ, ένα όάος με άγρια θηρία, πιθήκους, έλεφαντες και όλα τά άλλα ζωά του πλανήτη μας. 'Υπάρχει επίσης κι' ένας έρμπος χώρος όπου άνεγείρονται οι διάφορες πόλεις στις όποιες εκτυλίσσεται τό φίλμ. Κι' όλα αυτά είναι τριγυρισμένα μ' ένα πανύψηλο τοίχο που έχει τέσσερες σιδερένιες πόρτες. Μία απ' αυτές και μάλιστα την κυρία είσοδο φυλάω εγώ έπί δεκαπέντε όλόκληρα χρόνια.

Μία μέρα ή Νάνου Καρόλ τό έσκαρε απ' τό στούντιο χωρίς να την άντιληφθώ. Μάταια την άναζητήσαν παντού. Ρώτησαν φυσικά κι' έμένα μ' εγώ δεν ήξερα τίποτε. Τρεις ώρες άργότερα, ή Νάνου παρουσιάζόταν στο θυρωρείο.

—Μήπως με ζήτησε κανείς; μου είπε με τό πιο άθω ύφος. —Έχουν χαλάσει τον κόσμο! τίς φωνάζα κατακλυσμός! Θα νομίσουν μάλιστα πως εγώ οδς άφησα να φύγεται και θα μου βάλουν πρόστιμο.

Για να μη τιμωρθώ, ή Νάνου έζήγησε με ποίο τρόπο τό είχε σκάσει: Είχε κρυφθι μέσα σ' ένα καμión. Οι διευθυντά της τίς έβγαλαν ένα γενναίο πρόστιμο. Όσο για μένα, από τό τε έρευνώ προσεκτικά κάθε αυτοκίνητο που βγαίνει απ' τό στούντιο.

Την ώρα της έργασίας οι άστέρες έχουν άυστηρή πειθαρχία. Δεν τους επιτρέπεται να λείψουν ούτε μισή ώρα. Για να βγi κανείς απ' την πόρτα πρέπει να είναι έφωδισμένος με είδικη άδεια, όπως στους στρατώνες. Μόνο οι μεγάλοι ήθοιοί, 'Ινγκριτ Μπέργκμαν, Γκέρντ Γκάρσον, Κλάρκ Γκέμπλ, Σπένσερ Τρέισι, Ουάλας Μπέρρυ κ. ά. είναι έλεύθεροι να κάνουν ό,τι θέλουν, άλλά αυτοί δεν κάνουν ποτέ κατάχρηση της έλευθερίας τους. Είναι μάλιστα πείθ εργάτικοι απ' όλους.

Οι μόνοι άδιόρθωτες είναι οι κομπάρσες. Δεν έχουν καθόλου μυαλό. Κάθε τόσο προσπαθούν να τό σκάσουν για να προλάβουν ένα τυφρό φίλο τους ή να κάνουν καμιά καινούργια γνωριμία. Γι' αυτό και δεν πάνε μπροστά, και πολλές έχουν την τύχη της δυστυχισμένης νέας που οδς άνέφερα πείθ πάντα.

ΤΖΕΦΡΥ ΠΑΡΚΕΡ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Τό βάλς του Δουνάβεως

Τελευταία νύκτα της άποκρύας.

Η σάλλα ήταν πλημμυρισμένη στο φως, οι σερπαντίνες έπλεκαν χάρτινα κρόσια γύρω από τό τραπέζακι, τά μάτια έλσχαν από χαρά, τά χέρια στήν πίστα και ή κυρία Μαρίνα ψι, καθώς μόνι στο τραπέζακι, και παράκολουθούσε τά νεύματα που κόρευαν.

Στά άσπρα της μαλλιά είχαν υπλκχθι λίγα κοματάκια κομψι. Και στο πρόσωπό της, που με κάποια ευγενική διάκριση, έχε χαράξει ό κερβός πλανιότα, ένα άπορημένο χαμόγελο. Τά δάκτυλά της έπαίζαν στο τραπέζακι, κρατώντας τό χρόνο.

Τώρα ή όρχήστρα άρχισε τό βάλς του Δουνάβεως. Τά ζευγάρια άραιοσαν, όπως γίνεται πάντα στο βάλς. Η κυρία Μαρίνα, είδε τη Μόνικα, την κόρη της, να περνά μπροστά της, με τον καθάλιό της ανάλοφ. Φρη σαν πεταλούδα. Της χαμόγελλε και την έκασσε άναμέρα σ' άλλα ζευγάρια...

Τό βάλς του Δουνάβεως. Και τίς φάνηκε σαν να χαμύλωναν τα φώτα, σαν ν' άλλαζε ή σκηνωγραφία, όπως στο θέατρο και σαν να γύριζε τριάντα χρόνια πίσω. Ό νους της τσέιδεσε στο μακρυνό εκείνο παρελθόν και τό μάτια της τον άκολουθούσαν κι' έβλεπαν...

Δεκά έννιά χρόνια κοπέλα... «Όμορφη, ξένοιαστη, έπιπόλαη — γιατί να τό κούψη; — και μία μικρή αύλη έαυμαστών γύρω της, που τίς ζητούσαν πρώτα ένα κορό και ύστερα την καρδιά της. Κι' άναμέρα σ' αυτούς, εκείνος! Νεαρός, χαριτωμένος μέσα στο καινούργιο φράκο του, με μαύρα μαλλιά και μάτια γεμάτα φλόγα, ύποκλινεται μ' ευγένεια μπροστά της.

Μπορώ να οδς ζητήσω αυτό τό κορό, δεσποινίς; Εκείνη στρέφει ερωτηματικά τό μάτια της στο μπρόστ της. Κι' εκείνη δίνει την άδεια μ' ένα χαμόγελο. Και ή Μαρίνα στροβιλίζεται στην πίστα, στα χέρια του νέου που την κρατά απαλά. Τά μάτια του κερφώνονται στο δικό της. Κι' έχουν τόση δύναμη που τί σκλαβώνουν, θέλει να κυττάξη αλ-

—Άν ή πρώτη — και μόνη της — άγάπη. Τρία όλόκληρα χρόνια, θυμάται τό κλεφτό ραντεβού σε ρωμαντικές άπομέρες γωνίες της 'Αθήνας, κάτι περιπάτους με κλειστά άμάξια στα Πατήσια, τό βέλο που σφούρουε για να μη τί δη κανένα μάτι, τό γλυκό χτυπάκάρδιο...

Τι συναντήσε; τους στούς κορούς, στο θέατρο, στο βιβλίο, στην ύποκλινηται μ' ευγένεια μπροστά της.

Μπορώ να οδς ζητήσω αυτό τό κορό, δεσποινίς; Εκείνη στρέφει ερωτηματικά τό μάτια της στο μπρόστ της. Κι' εκείνη δίνει την άδεια μ' ένα χαμόγελο. Και ή Μαρίνα στροβιλίζεται στην πίστα, στα χέρια του νέου που την κρατά απαλά. Τά μάτια του κερφώνονται στο δικό της. Κι' έχουν τόση δύναμη που τί σκλαβώνουν, θέλει να κυττάξη αλ-

—Άν ή πρώτη — και μόνη της — άγάπη. Τρία όλόκληρα χρόνια, θυμάται τό κλεφτό ραντεβού σε ρωμαντικές άπομέρες γωνίες της 'Αθήνας, κάτι περιπάτους με κλειστά άμάξια στα Πατήσια, τό βέλο που σφούρουε για να μη τί δη κανένα μάτι, τό γλυκό χτυπάκάρδιο...

Τι συναντήσε; τους στούς κορούς, στο θέατρο, στο βιβλίο, στην ύποκλινηται μ' ευγένεια μπροστά της.

Μπορώ να οδς ζητήσω αυτό τό κορό, δεσποινίς; Εκείνη στρέφει ερωτηματικά τό μάτια της στο μπρόστ της. Κι' εκείνη δίνει την άδεια μ' ένα χαμόγελο. Και ή Μαρίνα στροβιλίζεται στην πίστα, στα χέρια του νέου που την κρατά απαλά. Τά μάτια του κερφώνονται στο δικό της. Κι' έχουν τόση δύναμη που τί σκλαβώνουν, θέλει να κυττάξη αλ-

—Άν ή πρώτη — και μόνη της — άγάπη. Τρία όλόκληρα χρόνια, θυμάται τό κλεφτό ραντεβού σε ρωμαντικές άπομέρες γωνίες της 'Αθήνας, κάτι περιπάτους με κλειστά άμάξια στα Πατήσια, τό βέλο που σφούρουε για να μη τί δη κανένα μάτι, τό γλυκό χτυπάκάρδιο...



λου, μ' ή θέλω! της παραλείπει. Για πρώτη φορά στη ζωή της αισθάνεται κάποιο παραξενό ρίγος στο κορμί της, κάποια ζάλη στο νου της, κάποιο αλλοιωτικό χτύπημα στην καρδιά της. Σαναχορεύουν, μιλούν. Έκείνος ξέρει να λήη δυο-τρεις λέξεις, αλλά ή βαρεία κι' έξυπνα λόγια με τη βαρεία και ύποβλητική φωνή του. Κλείνει τά μάτια και τον άκούει. Της σφίγγει τό χέρι νύχτα κι' άφινει τό δικό της σ' αυτό τό σφίξιμο, που τίς έμπνέει έμπιστοσύνη. Της λέει πως θέλει να την άναμεί. Εκείνη εξαφανίζεται. Τού λέει όμως που είναι τό σπίτι της...

Ύστερα από δύο μέρες, άπόγευμα, θανόντων από τό σπίτι της, τον βλέπει από τη γωνία.

—Σας περίμενα... Τρομάζει! —Αυτό ποί κάνατε είναι τρέλλα...

—Σας άγαπή... —Θα μάς δούν... —Προχωρείτε λοιπόν και οδς άκολουθώ...

Χωρίς να καταλάβη πως θρέθηκε μακί του στη δενδροστοία της όδου 'Ηρώδου του 'Αττικού. Και από τότε θλεπόντους συχνά.

Ήταν ή πρώτη — και μόνη της — άγάπη. Τρία όλόκληρα χρόνια, θυμάται τό κλεφτό ραντεβού σε ρωμαντικές άπομέρες γωνίες της 'Αθήνας, κάτι περιπάτους με κλειστά άμάξια στα Πατήσια, τό βέλο που σφούρουε για να μη τί δη κανένα μάτι, τό γλυκό χτυπάκάρδιο... Τι συναντήσε; τους στούς κορούς, στο θέατρο, στο βιβλίο, στην ύποκλινηται μ' ευγένεια μπροστά της.

Μπορώ να οδς ζητήσω αυτό τό κορό, δεσποινίς; Εκείνη στρέφει ερωτηματικά τό μάτια της στο μπρόστ της. Κι' εκείνη δίνει την άδεια μ' ένα χαμόγελο. Και ή Μαρίνα στροβιλίζεται στην πίστα, στα χέρια του νέου που την κρατά απαλά. Τά μάτια του κερφώνονται στο δικό της. Κι' έχουν τόση δύναμη που τί σκλαβώνουν, θέλει να κυττάξη αλ-

—Άν ή πρώτη — και μόνη της — άγάπη. Τρία όλόκληρα χρόνια, θυμάται τό κλεφτό ραντεβού σε ρωμαντικές άπομέρες γωνίες της 'Αθήνας, κάτι περιπάτους με κλειστά άμάξια στα Πατήσια, τό βέλο που σφούρουε για να μη τί δη κανένα μάτι, τό γλυκό χτυπάκάρδιο...

Τι συναντήσε; τους στούς κορούς, στο θέατρο, στο βιβλίο, στην ύποκλινηται μ' ευγένεια μπροστά της.

Μπορώ να οδς ζητήσω αυτό τό κορό, δεσποινίς; Εκείνη στρέφει ερωτηματικά τό μάτια της στο μπρόστ της. Κι' εκείνη δίνει την άδεια μ' ένα χαμόγελο. Και ή Μαρίνα στροβιλίζεται στην πίστα, στα χέρια του νέου που την κρατά απαλά. Τά μάτια του κερφώνονται στο δικό της. Κι' έχουν τόση δύναμη που τί σκλαβώνουν, θέλει να κυττάξη αλ-

—Άν ή πρώτη — και μόνη της — άγάπη. Τρία όλόκληρα χρόνια, θυμάται τό κλεφτό ραντεβού σε ρωμαντικές άπομέρες γωνίες της 'Αθήνας, κάτι περιπάτους με κλειστά άμάξια στα Πατήσια, τό βέλο που σφούρουε για να μη τί δη κανένα μάτι, τό γλυκό χτυπάκάρδιο...

Τι συναντήσε; τους στούς κορούς, στο θέατρο, στο βιβλίο, στην ύποκλινηται μ' ευγένεια μπροστά της.

Μπορώ να οδς ζητήσω αυτό τό κορό, δεσποινίς; Εκείνη στρέφει ερωτηματικά τό μάτια της στο μπρόστ της. Κι' εκείνη δίνει την άδεια μ' ένα χαμόγελο. Και ή Μαρίνα στροβιλίζεται στην πίστα, στα χέρια του νέου που την κρατά απαλά. Τά μάτια του κερφώνονται στο δικό της. Κι' έχουν τόση δύναμη που τί σκλαβώνουν, θέλει να κυττάξη αλ-

—Άν ή πρώτη — και μόνη της — άγάπη. Τρία όλόκληρα χρόνια, θυμάται τό κλεφτό ραντεβού σε ρωμαντικές άπομέρες γωνίες της 'Αθήνας, κάτι περιπάτους με κλειστά άμάξια στα Πατήσια, τό βέλο που σφούρουε για να μη τί δη κανένα μάτι, τό γλυκό χτυπάκάρδιο...

κείνη του έστειλε τα δυο λόγια. Καί τίποτα πιά...

Επειτα από λίγους καιρούς έκεινος έφυνε για το εξωτερικό. Κι έκεινη δέχτηκε μια πρόταση ναμύου από κάποιον σοβαρό κύριο, που της έσφαλα. Λίξε λαμπρή κοινωνική θέσι. Κα' ένας τραβήξε τη ζωή του... Αλλά ποτέ δεν τον ζέχασε...

Τώρα στις στροφές του βάλε στροβιλίζονται κι' οι σκέψεις της... Τα μάτια της φωμψώνουν από κάποιο δάκρυ. Τα κλείνει και ξαναβλέπει τον έαυτό της - οτά δεκαενά της χρόνια - να χορεύει με κείνον. "Α! αν ήταν να ξαναζούσε άλλη μια φορά τη ζωή του ο άνθρωπος...

Τα βάλε τελειώνει. Μερικά χειροκροτήματα την κάνουν να συνέλθω. Άνοιξε τα μάτια της... Θεέ μου! Έκεινος!... Μα βέβαια, δεν γελιέται. "Ο ίδιος!... Το ίδιο ανάστημα, το ίδιο πρόσωπο, τα ίδια μάτια, τα ίδια μαλλιά, η ίδια έκφραση. "Οπως είναι κομψός μέσα στο φράκο του, έχει την εντύπωση πως ξεκίνησε από τα βάθη των άβυσσών της γιά να τις ζωντανέψει. Χωρίς να σκεφτεί, τον φωνάζει:

— Κύριε Πετρίδη!...

— Ορίστε μπράβο!...

— Με συγχωρείτε! Δεν ξέρω κι' εγώ πως μού ήρθε να σας φωνάσω έτσι!

— Μα αυτό είναι το όνομά μου.

— Ξέρετε... Μοιάζετε πολύ μ' έναν κύριο που... Αλλά αυτό είναι μια πολύ παλιά ιστορία.

— Πολύ παλιά;

— Ναι. Εδώ και τριάντα χρόνια! Τόση ομοιότης!

— Ο νεαρός χαμογελάει. Και το χαμόγελό του είναι το ίδιο, όπως κι' η φωνή του.

— Ίσως να γνωρίσατε το μπαμπά.

— Ίσως... Είσατε γιους του Νίκου Πετρίδη;

— Μάλιστα.

— Η κυρία Μαρίνα αισθάνεται μια δυνατή ταραχή στην ψυχή της. Το χέρι της παίζει νευρικά με το μαντάκι της.

— Και... ζή ο μπαμπάς σας;

— Και βέβαια ζή, κυρία μου. Νά τος μάλιστα!...

— Η κυρία Μαρίνα βλέπει έναν ψηλό κύριο με άσπρα μαλλιά, ελαφρά κυρτωμένο από τα χρόνια. Αλλά τα μάτια του έχουν την παλιά τους λάμψη, μια λάμψη γεμάτη ζωή κι' έξυπνωση. "Ο νεαρός τον φωνάζει:

— Μπαμπά!

— Η κυρία Μαρίνα έχει κατεβάσει το κεφάλι της. Χαμονελά, αλλά τα χείλη της τρέμουν.

— Μια κυρία που ασφαλώς πρέπει να τη γνωρίζω.

— Η κυρία Μαρίνα σπώνει το κεφάλι της. "Ο κύριος Πετρίδης την κυττάζει κατάματα. Το πρόσωπό του γίνεται άσπρο. Ένα χαμόγελο ζωγραφίζεται στα χείλη του, τα μάτια του είναι γεμάτα ευχάριστη και συγκινημένη έκπληξη.

— Μαρίνα!

— Της δίνει το χέρι του, κάθετα κοντά της.

— Επειτα από τόσα χρόνια... Έκεινη τη στιγμή έρχεται όρμητική και με φλογισμένα μάγουλα η Μόνικα. Βλέπει τους δυο κύριους και στέκεται σαστισμένη.

— "Η κόρη μου λέει η κυρία Μαρίνα. "Ο κύριος Νίκος Πετρίδης, ο κύριος... το μικρό σας όνομα.

— Νάσος Πετρίδης!

— Υποκλίσεις του νεαρού, και, ρω πολύ! χαριέσις. "Ο κύριος Πετρίδης πατέρα κυττάζει με κοταπληή τη Μόνικα.

— "Ιδια έσύ! λέει στην κυρία Μαρίνα. Νομίζω πως σε βλέπω μπροστά μου οτά 1917.

— Οι δυο νέοι χαμογελούν, χωρίς να ξέρουν γιατί. Υποπτεύονται κάποια παλιά ιστορία, που τους φαίνεται πολύ τρυφερή και πολύ ρωμαντική. "Ο νεαρός έχει τα μάτια του κολλημένα στη Μόνικα. "Η ορχήστρα

παίζει κάποιο άργυρό σόλο. "Ο νέος υποκλίνεται στη Μόνικα:

— Αν δεν είσατε άγκαζέ, δεσποινίς...

— Η Μόνικα αδειάζει μια ποτηράκι κρασί και πιάνεται από το χέρι του νέου.

— Και οι δυο ηλικιωμένοι τους παρακολουθούν με δακρυσμένα μάτια να χορεύουν και να χάνονται ανάμεσα στ' άλλα ζευγάρια. Μένουν για λίγο αμίλητοι. "Υστερα αρχίζουν τα δικά τους. Έχουν τόσα να πουν!

— Θυμάσαι...

— Πως δεν θυμούνται! Ήταν στην ίδια θάλα, ακριβώς. Τι συμπάσεις που έχει, αλήθεια η ζωή! "Επειτα από τόσα χρόνια...

— Πιστεύεις πως έμένα σκεπτόμουνα πριν που έπαιζε η ορχήστρα το βάλε του Δουνά, βεως; Κι' όταν είδα το γιό σου...

— Κι' εγώ, Μαρίνα είδα για μια στιγμή την κόρη σου και μου φάνηκε σαν όπτασις. Είπα, πως γελούσαν τα μάτια μου. Είπε η ίδια όπως έσύ τότε. Νά, κύτταζε να ιδής!

— Άνοιξε το πορτοφόλι του κι' έβγαλε μια παλιά φωτογραφία της μητέρας.

— Άκόμα την έχεις Νίκο, μαζί σου;...

— Πάντα την είχα, Μαρίνα... Όλα αυτά τα χρόνια που έλειπα. Τα χρόνια που δεν ξαναγυρίζουν πιά...

— Μίλησαν ακόμα πολύ... "Υστερα ήρθαν τα παιδιά, πιναμένα από το χέρι. Κάποια συντροφιά κι' οι τέσσερις. "Ο κύριος Πετρίδης ζήτησε συγγνώμη για μια στιγμή και πήγε στην ορχήστρα. Κάτι είχε στο μαέστρο. Και τα κύματα του Δουνάβως ξανάχουσαν πάλι τις αρμονίες τους στη θάλα.

— Και σπκώθηκαν δυο ζευγάρια να χορεύουν. "Ο Πετρίδης πατέρας και η Μόνικα. "Ο γιος και η κυρία Μαρίνα...

— Τα άλλα ζευγάρια που είχαν σπκωθεί σαν να μάντευσαν κάποιο τρυφερό μυστικό, άποτρα, δηχτηκαν κι' άσπασαν όλη την πίστα οτά δυο ντουέτα, που συμβόλιζαν την άνοιξη με το χειμώνα.

— "Ο νέος Πετρίδης κρατούσε άπαλα οτά χέρια του τη Μόνικα... Και η κυρία Μαρίνα είχε άφίσει τον έαυτό της οτά χέρια του νέου...

— Όπως, τότε... σκεπτόταν κι' ο Πετρίδης κι' η κυρία Μαρίνα...

— Έκλεισαν κι' οι δυο τα μάτια τους. Και οι στροφές του βάλε, ήταν σαν να τους ξαναγύριζαν τριάντα χρόνια πίσω, στην αδέχαστη έκεινη άποκρη, άτικη νύχτα του 1917...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

●

— "Ο κοσμικώτερος Άμερικανός είναι ένας γέρος 72 ετών, ο "Άρθουρ "Ατγουότερ Κέντ. "Αρχισε τη σταδιοδρομία του ως πλασιέ ραδιοφώνων και κατόπιν έγινε ο ίδιος κατασκευαστής. Το όνειρό του ήταν να πουλήσει 6 εκατομμύρια ραδιοφώνων. Όταν συμπλήρωσε αυτό τον αριθμό άπρωταδέρθηκε από τις επιειρήσεις και άγόρασε μια μεγάλη έπαυλη κοντά στο Λος Άντζελες. Στο άναματό, είχε χωρίσει τη γυναικα του. Τυρο περνάει τις ημέρες του ζίνοντας συνεχώς δεξιώσεις. Το πρωί δίνει "κοκτέιλ" ή "πικ λικ" στους κληπούς της έπαυλης του. Το άπγεμα ταάγια, συναντάει "γκάρτεν - άρτους", το βράδυ γεύματα κορούς κτλ. Η προτιμήσις του είναι οι άποποίσι, οι σκηνωτές, κτλ. του κινηματογράφου. Υπολανίζεται ότι ο "Άρθουρ "Ατγουότερ Κέντ δέχεται 800 "διαβάσεις" άνδρες και γυναίκες το μήνα.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 109

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Έπιφώνημα πόνου. — Θά τα βρήτε πλάι-πλάι μέσα στην "τροφή".

2) "Άγιοι..." λιμάνι της "Αλβανίας". — Τιμολόγιον έμπορευμάτων (λέξις ξενική).

3) "Η "Χειμάρρα" δεν υποφέρει να το έκπέμψη.

4) Χρονικό επίρρημα. — Σκεπάζει την γη την άνοιξη. — "Άπο-συνός φύλαρχος.

5) Έξαιρετικά ώραία γυναίκα (μεταφορ.).

6) Έναερίων συγκοινωνιών. — 6) άμερικανικός είναι ή αχυρότατος. — Είναι ευχάριστος στην όρασι.

7) Την παριστάνουν έκεινοι που προσποιούνται τον κουτό.

8) Κοσκινίζει (άρχειζουσα). — "Η κάτοικος μιας ευρωπαϊκής χώρας.

9) Άρθρο. — Κομμάτι εύλου κανονικού σχήματος. — Άρθρο (πληθυν.).

10) Σύγχρονος φιλέλληνας. — Βιβλικόν πρόσωπον.

11) Μοναδικός, άσυναγώνιστος.

12) Μας βασανίζει το καλοκαίρι όπως ή παγωνιά τώρα τον χειμώνα. — Άνδρας στόν όποιο το ξυράφι είναι άχρηστο.

13) Μέρος πολλών στρατιωτικών παραγγελιών.

14) Γερμανικός τίτλος ευγενείας. — Πρόσωπο έχον οκέαν με τον κινηματογράφο. — Εύχρηστα τόσο στην όρασι όσο και στην όσφραση. — "Αριστοκρατική κομψότης (λέξις γαλλική).

15) Άνθος.

16) Έχουν χάσει τους γονείς τους. — Ζούν στην ύπαιθρο.

17) Νότα μουσικής. — Κιητική άντωνυμία (πληθ.).

Δ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ

— "Η λύσις του 108ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΓΚΥΡΑ-ΚΩΧ — ΕΞΩΛΗΣ.

2) ΑΥΤΙ — ΟΛΚΗ. 3) ΑΚΥΡΟΣ — ΤΡΙΜΜΑ. 4) ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ. 5) ΣΤΕΝ — ΤΡΑΜ. 6) ΔΟΡΤΗΡΑ — ΑΠΟΤΗΤΑ. 7) ΑΡΑΠΙΝΑ. 8) ΔΕΙΛΙ — ΑΜΟΥΡ. 9) ΓΕΩΡΓΙΑ. 10) ΑΣΙΝΗ — ΑΤΟΝΑ. 11) ΡΟΜΑΝΟΣ 12) ΟΝΕΙΡΟΝ — ΣΙΚΑΛΙΣ. 13) ΚΑΛΕ — ΣΥΚΑ. 14) ΑΣΡΟΥΡΗΤΑ. 15) ΔΙΣΚΙΑ — ΡΙΜΜΕΛ. 16) ΕΙΜΗ — ΗΘΟΣ. 17) ΣΤΑΜΝΑ — ΣΥΝ — ΝΑΡΣΗΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Τροπικόν επίρρημα. — Δι-λύνει συγκατάβασι.

2) Μίγμα διαφόρων ειδών καπνού. — Ξαναφέρνω στή μνήμη μου περασμένα γεγονότα.

3) Υποθετικός σύνδεσμος.

4) Άρχαίος θεός των δασών. — Διανύει 300-320 μέτρα κατά δευτερόλεπτο. — Άρθμός. — Ποδοσφαιρική όμάς των Αθηνών.

5) Τα άρχικά της εταιρείας

Το «Παγκόσμιο ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ»

Εκ έφαιρμεσθι το 1950

Δεκατέσσερα κράτη έχουν ήδη άποδεχθι το νέο «Παγκόσμιο "Ημερολόγιο" και σκοπεύουν να το έφαρμόσουν άπ' το έτος 1950. Είναι ή "Ελλάς, ή "Εσθονία, το "Αφγανιστάν, ή Βραζιλία, ή Χίλη, ή Κίνα, ή Ουγγαρία, το Μεξικό, ή Νορβηγία, ή Παλαιστίνη, το Περού, ή "Ισπανία, ή Τουρκία κι' ή Ουραγουάη. Για τις μεγάλες χώρες, είναι δυσκολώτερη ή έφαρμογή αυτής της καινοτομίας. "Ελπίζεται άστόσο ότι οι "Ηνωμ. Πολιτείες θα την δεχθούν έπίσημως το 1947, θα άκολουθήσουν δέ ο Καναδάς ή Γαλλία κι' ή Ρωσία. "Όσο για τη Μεγ. Βρετανία, υπάρχουν μερικές αμφιβολίες, γιατί είναι γνωστή ή συντηρητικότης των "Αγγλων, που δεν έχουν καν άκολουθήσει ως σήμερα το δεκαδικό μετρικό σύστημα όλου του κόσμου. Τελικά όμως, θ' αναγκασθούν κι' αυτοί να συμμορφωθούν με τη γενική άπόφασι.

Το σημερινό Γρηγοριανόν ήμερολόγιο ήταν το πρώτο που καταρτίσθηκε σύμφωνα με τις γνώσεις γιά την ακριβή διάρκεια του ήλικου έτους. Δεν υπόφερε όμως ν' αλλαγής τελείως από διάφορες συνήθειες και προλήψεις που είχαν επικρατήσει επί αιώνες, και γι' αυτό παρουσιάζει άτελείες κι' έλαττώματα. "Ο Φεβρουάριος π.χ. είναι δυσανάλογα μικρός μήνας, γιατί ήταν άλλοτε ο τελευταίος κι' ο πιο... άδικημένος στο ήμερολόγιο των αρχαίων Ρωμαίων. "Υπόχουν μήνες με 31, με 30, με 29 ή με 28 ημέρες. Οι τοιμηνίες έχουν 90, 91, 92 και 93 ημέρες. "Επειδή το έτος άποτελείται από 52 βδομάδες και μερικές ημέρες, δεν άρχίζει και δεν τελειώνει πάντα την ίδια μέρα της βδομάδας. Οι μεγάλες νιοτές πέφτουν σε διάφορες ημέρες, κι' αυτό δυσκολεύει πολύ τις έργασίες, τις επιχειρήσεις, τη γεωργία, κλπ. Για όλους αυτούς τους λόγους, πρέπει να τυπώνονται κάθε έτος καινούργια ήμερολόγια, με τη νέα αντίστοιχη ήμερομηνιών και ήμερών της βδομάδας.

Στο «Παγκόσμιο "Ημερολόγιο» δεν υπάρχουν αυτά τα μειονεκτήματα. "Όλες οι τοιμηνίες θα έχουν από 91 μέρες, ο πρώτος μήνας κάθε τοιμηνίας 31 μέρες κι' οι άλλοι δυο από 30. "Ετσι, περισσεύει μια μέρα,

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Το νέο συναρπαστικό άστυνομικό μυθιστόρημα

ΤΑ ΜΑΤΩΜΕΝΑ Ζαφείρια

Ένα άριστουργηματικό στο είδος του έργο του γνωστού Άγγλου συγγραφέως ΜΑΞΟΥΕΛ ΓΚΡΑΝΤ. Γοργή πακκή, άλλεπάλληλα δραματικά επεισόδια, ανατριχιαστικές σκηνές, ένας άνδρας και σκληρός αγών με χωρίς έσχάτων μεταξυ του "Μαύρου Άνθρώπου" του τρομερού δώκτου των γκαίνωτρερς, και των όργάνων του είδωλου της Χρυσής Θεάς Σκυλάς, φρικαστικά έγκλήματα θηριώδεις έκδικήσεις, μυστήριο και τρόμος.

1) ΑΝΑΣΣΑ-ΔΙΑ — ΟΚΑΔΕΣ. 2) ΤΟΤΕ — ΞΑΝΑ. 3) ΚΟΥΠΕΡ — ΕΛΑΣΜΑ. 4) ΝΤΑΛΑΝΤΙΕ. 5) ΡΑΟΝ — ΑΙΕΝ. 6) ΑΥΣΤΗΡΑ — ΡΟΜΑΙΑ. 7) ΑΡΧΕΙΟΝ. 8) ΚΙΡΚΗ — ΔΟΓΗΣ. 9) ΜΠΕΡΝΑΡ. 10) ΧΟΛΜΕ-ΑΡΑΦΗ. 11) ΑΝΑΙΔΩΣ. 12) ΕΚΤΡΟΠΙΑ — ΟΙΛΤΡΟΝ. 13) ΣΗΡΑ — ΑΙΣΑ. 14) ΤΟΛΜΗΤΙΑΣ. 15) ΛΑΜΠΡΗ — ΛΥΓΜΟΣ. 16) ΑΤΟΥ — ΝΤΙΚ. 17) ΣΑΛΑΜΑ — ΡΕΑ — ΣΑΧΛΟΣ.

ή όποια τοποθετείται μετά τις 30 Δεκεμβρίου κι' είναι έσοτάσιμη γιά όλόκληρο τον κόσμο, άσπερωμένη στην παγκόσμια ενότητα, άδελφωσύνη και συνεργασία.

Επίσης, στα δίσκετα χρόνια, ύπάγει μια πλεονάζουσα ημέρα (ή σημερινή 29η Φεβρουαρίου). Αυτή τοποθετείται στο τέλος του "Ιουνίου, δηλαδή στη μέση άκρίως του έτους.

Το έτος άρχίζει πάντα Κυριακή. Επίσης Κυριακή είναι ή πρώτη μέρα κάθε τοιμηνίας. "Ετσι, κάθε ήμερομηνία θα πέφτη πάντοτε, κάθε χρόνο, στην ίδια μέρα της βδομάδας. Π.χ. ή 15η Μαΐου θα πέφτη πάντοτε Τετάρτη. Τα Χριστούγεννα θα πέφτουν Δευτέρα. Αλλά κι' οι διάφορες μεγάλες νιοτές κάθε χώρας (όχι οι θρησκευτικές) μπορούν να κανονισθούν άπαε δια πάντοτε έτσι ώστε να πέφτουν Σάββατο ή Δευτέρα γιά ν' άποτελούν μια συνεχή άογία με την Κυριακή και να ή διακόπτον στή μέση την έργασίην βδομάδα. Οι πρόσθετες ημέρες (31 Δεκεμβρίου και στα δίσκετα έτη 31 "Ιουνίου) θάνε πάντοτε Σάββατο δηλαδή δεύτερο Σάββατο, άμέσως μετά το κανονικό της βδομάδας έκείνης.

Ο παρακάτω πίνακας δείχνει πόσες ημέρες έχει ο κάθε μήνας του «Παγκοσμίου "Ημερολογίου» κι' άπο ποιά μέρα της βδομάδας άρχίζει:

Ιανουάριος	— 31 ήμέρ.	— Κυριακή
Φεβρουάριος	— 30 »	— Τετάρτη
Μάρτιος	— 30 »	— Παρασκ.
Απρίλιος	— 31 »	— Κυριακή
Μάιος	— 30 »	— Τετάρτη
Ιούνιος	— 30 »	— Παρασκ.
Ιούλιος	— 31 ήμέρ.	— Κυριακή
Αύγουστος	— 30 »	— Τετάρτη
Σεπτέμβρ.	— 30 »	— Παρασκ.
Οκτώβριος	— 31 »	— Κυριακή
Νοέμβριος	— 30 »	— Τετάρτη
Δεκέβριος	— 30 »	— Παρασκ.

Κάθε τοιμηνία άρχίζει Κυριακή. Τελειώνει Σάββατο κι' έχει 13 βδομάδες, ήτοι 91 μέρες.

Κάθε μήνας έχει 26 έργασίμες ήμέρες (έκτος των Κυριακών).

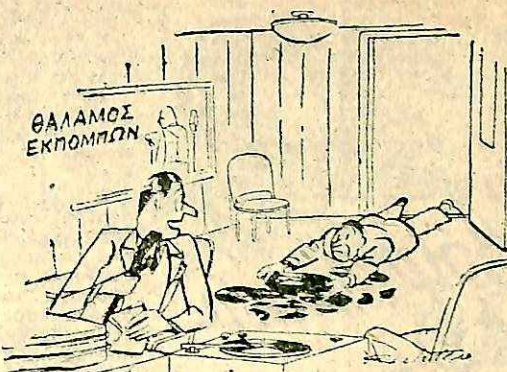
Το νέο αυτό ήμερολόγιο φέρνει μικρές υδόν μεταβολές και δεν έσγεται σε σύγκρουσι με τις συνήθειες του κόσμου — όπως συνέβαινε με άλλα σχέδια που προέβλεπαν π.χ. 13 μήνες του έτους. Είναι μια τελειοποίησις του Γρηγοριανού, κατάλληλη γιά τον προωδευμένο κόσμο της έποχής μας.

Σημειώτεον ότι γιά πρώτη φορά στην ιστορία καταρτίζεται ένα ήμερολόγιο που συσχετίζει μονιμώς μεταξύ τους όλες τις χρονικές μονάδες (ημέρα, έβδομάδα, μήνα και τοιμηνία).

Οι Άμερικανίδες παρχπο-νούνται...

Οι νεαρές Άμερικανίδες παραπο-νούνται ότι οι νέοι έγιναν υπερβολικά σοβαροί κι' ότι... τις ζητούν πολύ γρήγορα σε γάμο! Δεν καταλαβαίνουν ότι, γυρίζοντας άπ' τον πόλεμο, οι άντρες δεν έχουν πιά διαθέσι για διασκέδασι, αλλά έπιθυμούν να παντρευτούν και να ζήσουν ήσυχά. "Ο δόκτωρ Χέρμπετ Λάμσον, του Πανεπιστημίου της Μπόστον, άπα-σχολήθηκε σοβαρά με το «σπουδαίο» αυτό πρόβλημα κι' έξώκρινε τας νέους:

— Μη σκέπτεσθε μόνο να παν-τοευτήτε! Τρομάζετε έτσι τις κοπέ-λες, δίνοντάς τους την εντύπωση ότι επιδιώκετε άπλάς και μόνον να κερ-δίσετε το χαμένο καιρό σας! Δια-σκεδάστε λίγο πριν υπήτε στα βά-σανα του γάμου!



ΘΑΛΑΜΟΣ ΕΚΠΟΜΠΩΝ

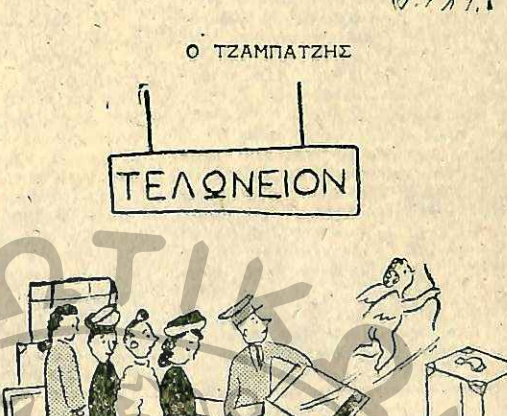
Ο ΣΠΗΚΕΡ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ

— Κυρίες και κύριοι, ή μουσική άπό δίσκους έτε-λείωσε!...



Ο ΤΖΑΜΠΑΤΖΗΣ

ΤΕΛΩΝΕΙΟΝ



— Η βελίτσα της γεραντοκόρης

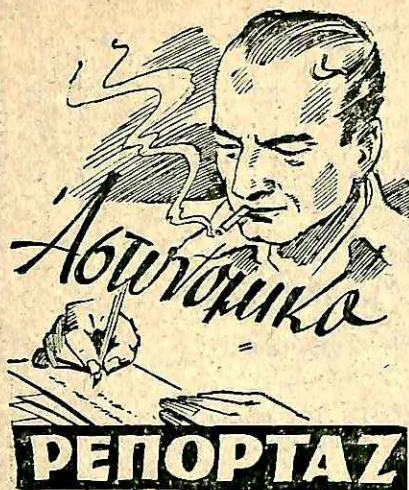


ΑΦΘΟΝΟ ΟΥ'ΙΣΚΥ...

— Καληνύχτα σας!...

— Μα πως; Φεύγετε κιόλας;

— Όχι δα! Άλλα δεν ξέρω αν θα είμαι και άργό-τερα σε θέσι να σας άποχαιρετήσω...



Το «ρίξιμο της μανίτας»

Υπάρχει ένα είδος κακοποιών που κάνει πάντα χυστες δουλειές: Οι «μυνιταριτζήδες».

Οι «μυνιταριτζήδες» είναι έξυπνοι και διαβολικοί άνθρωποι με εμφάνιση νοικοκυριών κι' αγαθών ανθρώπων. Ούματά τους, κατά προτίμηση, είναι οι επαγγελματίες. Στη «μυνιτα» οι δράστες είναι δύο. Ο «μυνιταρτζής» αυτός που ο «μυνιταρτζής» «Εογάζον» και ο «μυνιταρτζής». Έογάζον, τα συνήθως νύχτα από νοσοκομεία, στην Άγορά στους κεντρικούς δρόμους. Όταν ενοχλούνται, ο «μυνιταρτζής» στέκεται άκοκα μέτρα μακριά από το συνονομάτι του. Διαλέγει το θύμα του μεταξύ των πλουτών και άφελων επαγγελματιών ή συγγενών άρρωστων που πάνε να τους επισκεφθούν στα νοσοκομεία. Τον πλησιάζει, του «κολλάει», του πιάνει κουμπέντα του κάνει κι' αυτός ότι έχει τα ίδια βάσανα και προχωρεί μαζί του στο δρόμο. Το θύμα δεν φαντάζεται ότι έχει να κάνει με έναν κακοποιό. Έχει άλλωστε κι' ο «μυνιταρτζής» την εμφάνιση ενός αγαθού επαγγελματία. Όταν προχωρήσουν λίγο και γίνουν φίλοι, ο «μυνιταρτζής» που τους ακολουθεί σ' άκοκα απόσταση, προετοιμάζει το «κόλπο». Κανονίζει που θα οίσει τον «τύρο» (ποτοφόλι έξωγκωμένο γεμάτο με πλαστά δολάρια, γόστιες ψεύτικες λίρες και ένα αληθινό ναοτονόμισμα ελληνικό). Περνά λίγα βήματα υποστατά από τον «μυνιταρτζή» και το θύμα κι' αβίνει να του πει το παχύ ποτοφόλι.

Τότε ο «μυνιταρτζής» φωνάζει στον «μυνιταρτζή»:

— Κύριε κάτι σ' έπεσε...

— Εκείνος όμως κάνει ότι δεν ακούει και προχωρεί βιαστικός. Ο «μυνιταρτζής» σκύβει, τότε, παίρνει το ποτοφόλι, τ' ανοίγει και γουρλώνει τα μάτια του:

— Μωρέ έχει λίρα με ούο! Φωνάζει κατάπληκτος.

— Ο αγαθός άνθρωπος προτείνει τότε με δισταγμό:

— Μιά που τα βοήκαμε μαζί να μοιράσουμε...

— Ο άλλος δέχεται. Μα συνχνόνως ειδοποιεί μ' ένα σύνθημα τον «μυνιταρτζή» που ποτοφορεύεται.

Τότε εκείνος τους πλησιάζει και τους ρωτάει:

— Συνώνη, κύριοι, μήπως βοήκατε ένα ποτοφόλι, που μου έπεσε δώ και λίγη ώρα; Είχα μέσα τόσο δολάρια, τόσες λίρες κτλ.

Ο «μυνιταρτζής» δηλώνει ότι δεν βοήκαν τίποτα κι' ο «πλούσιος» διαβάτ' απομακρύνεται ταραγμένος...

— Μή γολορκάς, λέει στο θύμα, ο «μυνιταρτζής». Αν του τα δίνανε θα ήμασταν «κοροϊδα»...

Και συνεχίζουν το δρόμο τους. Μα έπειτα από λίγο παρουσιάζεται

πάλι ο «μυνιταρτζής».

— Κύριοι, τους λέει, ένας σωφέρ εδώ της πιάντας μου είπε ότι σκύψατε και σηκώσατε κάτι από κάτω... Αυτοί όμως αρνούνται. Ο «μυνιταρτζής» μάλιστα λέει:

— Νά, βρε αδελφέ, το ποτοφόλι μου. Έχει όπως βλέπετε άκοκα λεφτά...

Δείχνει φυσικά και το «θύμα» το ποτοφόλι του κι' έτσι οι κακοποιοί μαθαίνουν πόσα λεφτά έχει μαζί του. Έτσι ο «μυνιταρτζής» φεύγει ζητώντας συνώνη. Ο «μυνιταρτζής» προτείνει τότε στο θύμα να πάνε σ' ένα καφενείο για να μοιράσουν τα λεφτά και του δίνει το «τυχερό» ποτοφόλι. Το θύμα τον ακολουθεί. Στο δρόμο όμως τους «κολλάει» και για τρίτη φορά ο «μυνιταρτζής».

— Πρέπει να σ' αράξω... τους λέει άγρια. Ασφαλώς έχετε βοή το ποτοφόλι μου.

— Δείξε του άλλη μία φορά το ποτοφόλι σου, λέει στο θύμα ο «μυνιταρτζής».

Τού παίρνει μάλιστα το ποτοφόλι στα χέρια του, θυμώνει και υβρίζει τον ενοχλητικό άνθρωπο. Βγάζει και το δικό του ποτοφόλι το δείχνει κι' αυτό, κάνει φασαρία...

Το θύμα που τρέμει τώρα υπήκουσε του λούρε του ποτοφόλι του άγνώστου πάνω του τα έχει χαμένα. Κι' έτσι δεν αντιλαμβάνεται ότι ο «μυνιταρτζής» του παίρνει με τρόπο όλα τα λεφτά που έχει στο ποτοφόλι του και του βάζει μέσα κομμάτια έφημερίδων. Κατόπιν του το δίνει πάλι. Ο «μυνιταρτζής» ζητάει φυσικά και πάλι συνώνη και φεύγει βιαστικός.

Ο «μυνιταρτζής» δηλώνει τότε με γαμόγελο στο «θύμα»:

— Φτνήν τα γλυτώσατε! Του τη «σκάσατε» του βλάκα! Ποιος του είπε να χάσει το ποτοφόλι του; Όταν έχω κανείς τόσα λεφτά τα προσέχει.

Ο αγαθός επαγγελματίας βλέπει ότι έχει μπλέξει άσχημα αλλά δεν μπορεί να κάνει και διαφωτιστικά. Έγινε συνεργός. Ο άλλος όμως δεν τον αφήνει να καλοσκεφθεί:

— Αίντε να βοούμε κανένα μέρος για να μοιράσουμε τα λεφτά, του δηλώνει.

Και πάνε σ' ένα έξοχικό κέντρον. Κάθονται και παραγγέλνουν κάτι. Τότε ο «μυνιταρτζής» ζητάει ένα λεπτό συνώνη για να πάει στο «μέρος». Ο άλλος, το θύμα, όσο κι' αν ανήλ ο «μυνιταρτζής» δεν τον υποπτεύεται. Αυτός άλλωστε βαστάει το ποτοφόλι με τις λίρες... Μακάρι να του έρθει συνκοπή του «φίλου» του και να τσεπώσει αυτός τις λίρες... Και όσο περνά η ώρα τόσο ευχαριστείται.

— Τί σου χωστάω; ρωτάει τέλος το γκαρσόνι.

Και βγάζει το ποτοφόλι του για να πληρώσει.

Φαντάζεστε όμως την έκπληξή του όταν ανακαλύπτει ότι μέσα στο ποτοφόλι του δεν υπάρχουν παρά τυλιγμένες έφημερίδες!... Κι' η απογοήτευσή του γίνεται ακόμη μεγαλύτερη όταν διαπιστώνει ότι και το ποτοφόλι του άγνωστου πεοίει κι' αυτό πλαστά ναοτονόμισμα.

Με το «ρίξιμο της μανίτας» χιλιάδες επαγγελματίες έχουν πέσει θύματα των κακοποιών. Ο άστυνόμος κ. Οικονόμου μ' όλο το επίτελείο των αστυνομικών της υπηρεσίας του έχει πιάσει ένα σωρό διάσημους και φηδερούς μυνιταρτζήδες ως σήμερα, πολλοί των οποίων φυγοδράσαν στο ειδικό βιβλίο των φωτογραφιών των ανθρώπων της «μυνιταρτζής». Μα είναι όλοι τους αδιόρατοι, όσες φορές κι' αν πάνε φυλακή...

— Ας μάθουν λοιπόν να προσφύλασσονται οι επαγγελματίες και οι Άθηναίοι άκοκα.

Ο «Θησαυρός» έκαμε το καθήκον του. Τους ειδοποίησε.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΠΟΙΕΣ ΝΕΕΣ μένουν άνύπανδρες

Οι δειλές και οι πολύ τολμηρές

Πολλές νέες παντρεύονται εύκολα. Άλλες δεν κατορθώνουν να βρουν έναν άνδρα, που να θελήσει να συνδέσει τη ζωή του μαζί τους. Και, ωστόσο, οι δεύτερες δεν είναι λιγότερο όμορφες.

Υπάρχει μία εξήγηση σχετική, που την ακούει κανείς πολύ συχνά από όλες τις γυναίκες που δεν κατορθώνουν να παντρευθούν. Πιστεύουν πως είναι άτυχες. Και την ίδια γνώμη έχουν και οι άλλοι γι' αυτές.

Ωστόσο, εκείνο που αποκαλούν άτυχία είναι στην πραγματικότητα μία έλλειψη επιτηδεϊότητας, μία ανικανότητα να προσελκύσουν μ' έναν τρόπο μόνιμο έναν άνδρα και να τον κάνουν να σκεφθεί σοβαρά γι' αυτές.

Ανίκανες για να εμπνεύσουν αυτές τις σκέψεις σ' έναν άνδρα είναι τόσο οι πολύ δειλές νέες όσο και οι πολύ τολμηρές.

Ο δόκτωρ Πήρσον, διευθυντής του ειδικού Ινστιτούτου του πανεπιστημίου της Μασαχουσέτης, που ασχολείται με τα πολύπλοκα προβλήματα μεταξύ των δύο φύλων, δίνει τις ακόλουθες αναλογίες για τα αίτια που κάνουν μία νέα να μείνει άνυπανδρη.

Σε μία αναλογία 7% φτάνει οι υπέρτες, που βλέπουν τον υποψήφιο σύζυγο σαν έναν πορειακό, που έρχεται να τους κλέψι την κόρη τους.

Σε μία άλλη αναλογία 11% σπάνει και πάλι οι μητέρες, που ψέλνουν αδιάκοπα διθυράμβες για την κόρη τους, στολίζοντάς την με τα μεγαλύτερα προτερήματα, ενώ από τ' άλλο μέρος της αρνούνται κάθε ελάττωμα. Στο τέλος, ο υποψήφιος γομβρός φεύγει απογοητευμένος για να ζητήσει άλλοι περισσότερη απλότητα και ειλικρίνεια.

Στις 35% των περιπτώσεων, φτάνει οι νέες, που θέλουν να εμφανίζονται σαν υπερμοντέρνες και διάφορες για τις κοινωνικές συμβατικότητες. Οι άνδρες, παρ' όλην την έλξη που τους προκαλούν, αρνούνται να τις έχουν φίλες, αλλά η ιδέα του γάμου δεν περνάει ποτέ από το μυαλό τους. Και ίσως κάνουν καλά, γιατί οι νέες αυτές δεν είναι καμωμένες για την ήρεμη οικογενειακή ζωή.

Στις 17% των περιπτώσεων εκείνο που βαρύνει σε μία γυναίκα είναι το «περελθόν». Και οι πιο τολμηροί άνδρες στέκουν διστακτικοί εμπρός σ' αυτό. Δεν ζούμε βεβαίως στην εποχή που η απόλυτη άγνωση απαιτείται από μία γυναίκα. Ωστόσο, οι άνδρες είναι πάντα διστακτικοί προκειμένου για μία γυναίκα που έχει «περελθόν». Και προτιμούν να την αφήσουν να συνεχίσει τη ζωή της.

Στις 12% των περιπτώσεων, η νέα που γνωρίζει έναν άνδρα έσθε από την πρώτη στιγμή ζήτημα γάμου. Ο άνδρας τρομάζει τότε και το φυσικότερο είναι να φύγει.

Σ' ένα παρόμοιο ποσοστό ανέρχονται οι περιπτώσεις των γυναικών, που κατεθέτουν τα όπλα από την πρώτη στιγμή, που μ' άλλα λόγια, ξεχνούν κάθε αξιοπρέπεια, κάθε συγκράτηση και παραδίδονται στη διάθεση του ανδρός. Κάποτε μάλιστα τον προκαλούν με την στάση και τους τρόπους των...

Η σύγχρονη νέα παρατηρεί ο δόκτωρ Πήρσον, έχει χάσει ολότελα τη συνείδησή του μέτρου. Σε πολλές περιπτώσεις απευθείας να δείξει πως μόνον ο υπολογισμός την φέρνει κοντά σ' έναν άνδρα. Είναι σαν να του λέει: «Η με παντρεύεσαι ή δεν θέλω να σε ξέρω». Ο άνδρας προτιμά το δεύτερο και οι ευκαιρίες για να παρηγορηθεί δεν του λείπουν. Σ' άλλες πάλι περιπτώσεις, μία νέα «ξεχνιέται» τόσο γρήγορα και τόσο εύκολα στην αγκαλιά ενός άνδρος, που και ο ίδιος τρίβει τα μάτια του κατόπιν ρωτώντας τον εαυτό του αν οι στιγμές που έζησε ήταν όνειρο ή πραγματικότητα. Πώς είναι δυνατόν ο άνδρας αυτός να σκεφθεί έπειτα για γάμο; Οι γυναίκες πρέπει να καταλάβουν πως οι άνδρες έχουν την αίσθηση να τους βλέπουν σαν άνδρες και όχι σαν υποψήφιους συζύγους. Από τ' άλλο μέρος, τους άρεσει να βλέπουν την γυναίκα σαν μία κατάκτηση και όχι σαν μία εύκολη λεία.

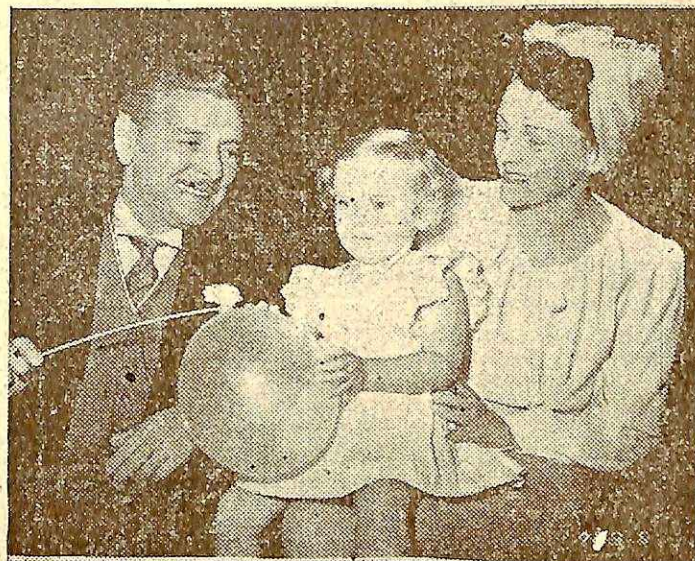
Τέλος, στον πίνακα αυτό των αναλογιών, οι δειλές και οι ανεπιτηδεύσιες για γάμο αντιπροσωπεύονται με ένα 6%. (Υπάρχουν γυναίκες, λέει ο δόκτωρ Πήρσον, που δεν θα κατορθώσουν ποτέ να εμπνεύσουν μία ιδέα γάμου σ' έναν άνδρα. Το φρονιμότερο είναι να το πάρουν απόφαση και να φροντίσουν να εκτοπιριστούν διαφορετικά τη ζωή τους).

ΕΝΤΙΘ ΚΑΣΤΕΛ

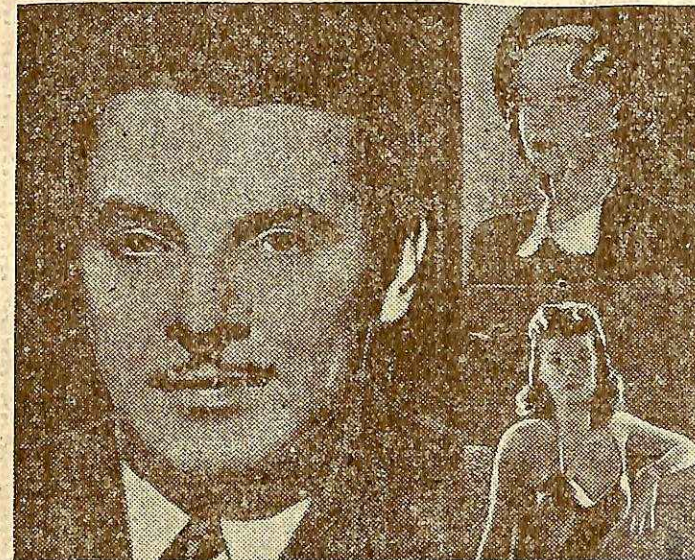
Τα «κιμονό» εξαφανίζονται

Τα τόσο γραφικά «κιμονό» των Ιαπωνίδων έκτοπιζονται ραγδαία απ' τα ευρωπαϊκά φορέματα και τα ταγιέρ. Κι οι Γιοπωνέζοι είναι απαρνηγόητοι για τη συνέπεια αυτή της πίτας των, γιατί οι γυναίκες της χώρας τους έχουν σωμα ακατάλληλο για το ευρωπαϊκό ντύσιμο. Έξ' άλλου έχουν λείψει έτσι τα χρώματα και τα σχέδια, δηλαδή τα στοιχεία του γυναικείου ντυσίματος που ενδιαφέρουν τους Γιοπωνέζους πολύ περισσότερο απ' τη «γραμμή» του φορέματος.

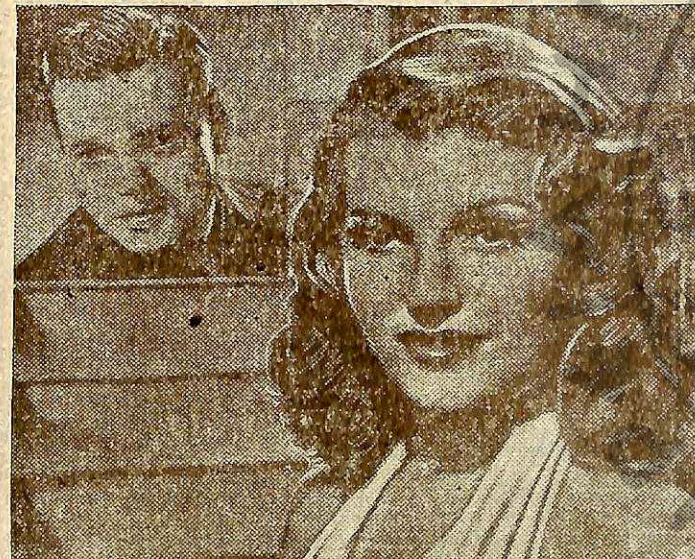
Η Ρίτα Χαίλγουορθ, η «ώραία των ωραίων», είναι ως σύζυγος πάρα πολύ... «έφημερη». Είχε πάρει δυο φορές διαζύγιο, πριν παντρευθεί τον Όρσον Ουέλλες. Άλλα χάρισε κι' απ' αυτόν και έχασε τον ξαναπαντρεύτηκε!...



Ο Ρόναλντ Κόλμαν, ένας από τους πιο συμπαθείς «αστέρες» της σόφρας, είναι υπόδειγμα καλού και στοργικού συζύγου. Λατρεύει τη γυναίκα του, την ηθοποιό Μπενίτα Χιούμ και το κορίτσι τους, τη Ζουλιέττα. Η ζωή του είναι ευτυχισμένη.



Ο Τζωρτζ Μπρέντ, ο «γόνος με τους θυελλώδεις έρωτες», είχε δυο γυναίκες: την Κόνσταντ Γουόρθ και τη «μοιραία» Άνν Σέρνταντ. Άλλα είναι ο πιο άπιστος από τους «αστέρες» και χώρισε κι' από τις δυο. Σήμερα ετοιμάζεται για τρίτο γάμο!...



Ο Κλάρκ Γκέμπλ, παντρεύθηκε τρεις φορές κι' είχε πολλές «εξωσυζυγικές» περιπέτειες. Και όμως η Βαίολετ Γουόρθον, που σκονιζόταν ότι ο Γκέμπλ είναι πατέρας του παιδιού της δεν έχει την όμορφη της Καρόλ Λομπάρντ, της τρίτης συζύγου του.



ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΙΣ ως σύζυγοι

Γάμοι και διαζύγια στο Χόλλυγουντ

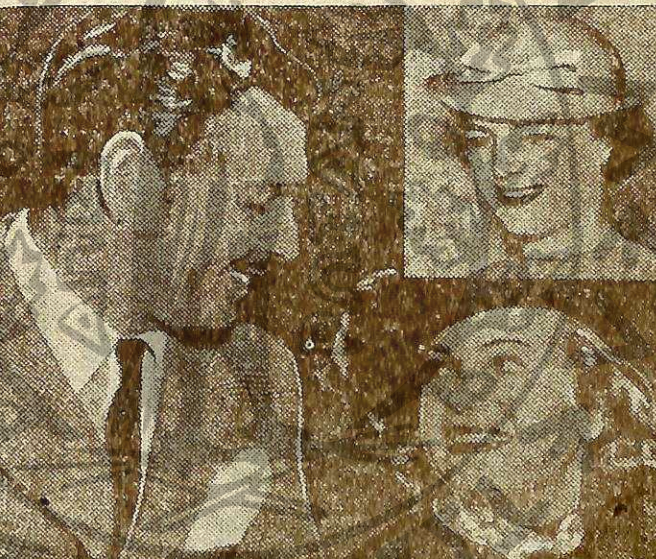
ΤΑ «είδωλα» της σόφρας, οι δημοφιλείς κι' ακατανίκητοι «γόντες» και οι σαγηνευτικές και «μοιραίες βεντέτες» παρ' όλη τη φαντασμαγορική αίγλη τους, είναι ανθρώπινα πλάσματα, όπως όλοι μας, που αγαπούν σαν απλοί θνητοί, παντρεύονται, αποκτούν παιδιά, χωρίζουν και καμιά φορά, δεν χωρίζουν διόλου, αλλά ταραμένουν πιστοί σύζυγοι. Τέτοιες όμως περιπτώσεις είναι σπάνιες!

Η Τζέαν Κράσφορντ είναι διάσημη για την τέχνη της, αλλά και για τα πολύκροτα διαζύγιά της. Είχε μία από τις «έφημερες» συζύγους του Χόλλυγουντ. Παντρεύθηκε διαδοχικά τόν Ντουγκλς Φαίρμπανκς υιόν, τόν Φρανσόν Τόν και τόν Φίλιπ Τέρον. Άντιθέτως, ο δημοφιλής Μπίνγκ Κρόσμπυ είναι πιστός στη γυναίκα του. Κι' έχει από αυτήν τέσσερα ναοιτωμένα παιδιά!

Οι «αστέρες» λοιπόν ως σύζυγοι είναι πιστοί ή άπιστοι; Ο μεγάλος Άμερικανός συγγραφέας Ο. Ντράϊζο τους είχε χαρακτηρίσει ως έξης: «Είτε μάλλον έφημεροι σύζυγοι!...»



Ο κωμικός Έντι Κάντορ θεωρείται ως ο Ιδανικός σύζυγος της φιλομνηστείας. Είναι άφοβος απ' τη γυναίκα του και στις πέντε κόρες του! Η «οικονομία Κάντορ», με την παύση και «αυτονομία» της, είναι παροιμιώδης μεταξύ των «αστέρων»!



Ο Κλάρκ Γκέμπλ, παντρεύθηκε τρεις φορές κι' είχε πολλές «εξωσυζυγικές» περιπέτειες. Και όμως η Βαίολετ Γουόρθον, που σκονιζόταν ότι ο Γκέμπλ είναι πατέρας του παιδιού της δεν έχει την όμορφη της Καρόλ Λομπάρντ, της τρίτης συζύγου του.



Χιονιά ΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Η κόρη μιάς «τέτοιας ΓΥΝΑΙΚΑΣ»...

Ο νέος έμενε μπροστά στον πατέρα του με το κεφάλι ακυμμένο, αναπολώντας, «Ο γέρος δεν μιλούσε μ' εμπάθεια, μιλούσε όμως σταθερά, λογικά, μετρημένα».

— Σκέπτεσαι να δώσεις τ' όνομά σου σε μία κοπέλλα που το δικό της όνομα φέρνει μία «φοβερή» σφραγίδα... Καταλαβαίνεις καλά αν είμαι σε θέση να σου απαντήσω δυναμικά αυτό το γάμο. Είσαι ένας άντρας μορφωμένος, λογικός, αξιοπρεπής. Μπορείς μόνος σου να συλλογιστείς αυτό που θέω να κάνεις και να οταμά, τίποτα στα χείλια του γκρεμού.

Ο νέος σήκωσε τα μάτια του:

— Μα πές μου, αλήθεια, πατέρα, τι φταίει η Βάνα;...

Ο γέρος κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του:

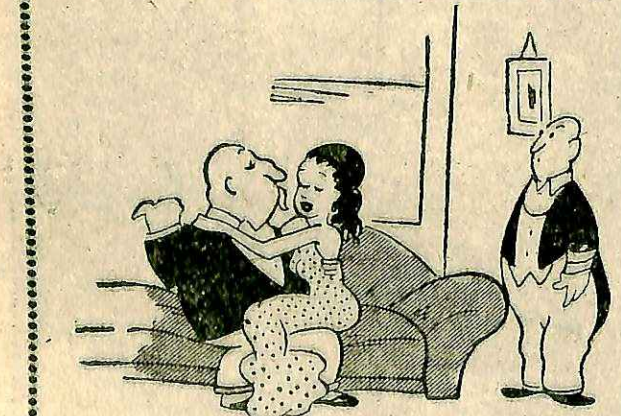
— Δεν θέλω με κανέναν τρόπο να ρίξω απάνω στους ώμους σου της το βάρος. Δυστυχώς όμως, υφίσταται κι' αυτή την κεκτημένη ταχύτητα της κακής φύσης... Η ίδια κακή φύση, πιστεύω με, θα βαρύνει με τη σειρά και τους δικούς σου ώμους, αν την παντρευτείς.

— Πατέρα!...

— Με συγχωρείς που σε πληγώνω, θέλω όμως να καταλάβεις ότι η ευτυχία σου είναι και δική μου... Κι' η παντρεία σου με το κορίτσι αυτό σου εξασφαλίζει την πιο μόνιμη δυστυχία...

— Μα, επί τη δυνάμει... Ξεσπάσε ο νέος. Δεν είν' άδικο αυτό;...

— Είτε άδικο είτε δικαιο, είν' η πραγματικότητα... Η κόρη μιάς τέτοιας γυναίκας...



Ο κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΕΩΣ ΕΡΩΤΕΥΕΤΑΙ...
— Ευτυχία, κατέβα στον κήπο και χάραξε σ' ένα κορμό δέντρου τ' αρχικά μου και τ' όνομα της δεοποινίδος...

χτυπητή, και στα μαλλιά της το αζυμένε είχε κρυφεί τα χρόνια με κίθρολο χρυσάφι.

— Σας ακούω, του είπε.

— Ακούστε, της είπε σταθερά ο γέρος. Ο γυιός μου αγαπάει την κόρη σας και σκέφτεται να την παντρευτεί... Έγω διαφωνώ ριζικά σ' αυτό το γάμο...

— Κι' ο λόγος, βέβαια, είναι ενών...

— Δηλαδή...

— Ναι, ναι... Όμολογώ, οτε τοι' ο γυιός σας δεν είναι σωστό, λέτε, να πιταίλνται με τη δική μου λάσπη.

— Κυρία...

— Σπικώθηκε η Στεφανία και τον πλησίασε πολύ:

— Συλλογιστήκατε όμως ποτέ, κύριε Χαρίδη, ποιος είν' εκείνος που πρωτόπρωξε έμένα στη λάσπη;...

— Όχι, ομολογώ...

— Εσείς!... του φώναξε η γυναίκα. Έσύ, Πέτρο... Έγώ!...

— Βέβαια, πήνε πολλά χρόνια από τότε... Τριάντα, σαράντα... Ήσουν ένα άγνο καριτάκι, κι' ήσουν ένας αμέριμνος νεαρός κατ'εξοχή... Σ' αγαπάω, σου τάωσα όλα με πηρες αδιάφορα, σά να σου χρωστώ μουν... Ύστερα, μια μέρα, κι' άφαισε... Ο πατέρας μου πέθανε απ' τον πόνο του, σε λίγο τον ακολουθήσε το ίδιο πικραμένο κι' η μητέρα μου... Από εκεί και πέρα, ο καθ'ενας ο γλυτερός καθ'ενας με παρασυρσε ποδο τα κάτω... Έκει που με περιέμενε η αιώνια λάσπη, η αιώνια ντροπή... Μεσ' απ' αυτή τη λάσπη όμως, Πέτρο, κατάφερα κάποτε να ξεπηδήσω... να καταστρώσω λουλούδι — η κόρη μου... Δεν της χρωστάω αν επανόρθω για το κακό που κάναμε στη μάνα της, λίγη ευτυχία;...

Ο γέρος Χαρίδης την άκουσε χωρίς να την διακόψει, σά χαμένος στην αρχή, στη τέλος συγκινημένος.

— Μαίρη... ψιθύρισε.

— Ναι, τότε με λέγανε Μαίρη... του απάντησε. Κι' είχα όνειρο, που ου τα ποδοπάτησε μ' αδιαφορία... Της έπιασε τα χέρια της, τα ρυτιδωμένα χέρια της με τα κόκκινα νύχια.

— Μαίρη... Συγχωρέσε με...

— Το χρέος σου απέναντί μου — κι' είναι μεγάλο, πιστεύω με, Πέτρο... — εσφίεται με το περπάτην αν δώσεις την ευτυχία στην κόρη μου και στο γυιό σου...

— Αποτόμα ο γέρος την αγκάλιασε δακρυοχέτης:

— Άς γίνη το θέλημα του μουρούριου.

— Ήγρη έκλαψε με λυγμούς στην αγκαλιά του:

— Σ' ευχαριστώ, Πέτρο... Ήταν, ό,τι μπορούσα να ζητήσω απ' τη ζωή, ύστερ' απ' την αγάπη σου, που με γλυκάνει τις μοναδικές στιγμές της ζωής μου...

★

Ο γάμος έγινε σ' ένα έρημοκλήρι. Καλεσμένοι κανείς. Μόνο η ανοίξη, που χυμούσε απ' τα περβόλια για να συγχωρη με ύψα το καινούριο ζευγάρι. Σε μία γωνία, σε δυο στασίδια, ένας γέρος, μία γρηά. Παράκοιλουσαν δακρυοχέτες το όμορφο ζευγάρι της καινούργιας ευτυχίας, και συλλογιόντουσαν με συγκίνηση πως αυτό το ζευγάρι του έρωτος έρχοταν ν' αναπληρώσει κάποιο άλλο ζευγάρι, που δεν είχε ένοψη με τα δεινά του γάμου εδω και σαράντα χρόνια...

Ένας βασιλεύς ΥΠΟ ΕΞΩΣΙΝ!

Ο τελευταίος Ποτόκι με την πορφύρα και το στέμμα

Τελοςπάντων, η αγγλική δικαιοσύνη δεν σέβεται ούτε τους βασιλείς!... Πράγματι, τελευταίος καταδίκασε έναν «έστεμμένο» να εγκαταλείψη τον «πύργο» όπου κατοικούσε ως τώρα, στο ενοχτικό προάστειο Ίσλινγκτον του Λονδίνου.

Πρέπει να ξηγήσουμε ωστόσο ότι πρόκειται για ένα επίδοξο βασιλέα: τον κόμπα Ζεφρουά Βλαδίσλα Βάρολ-Ποτόκι ντε Μοντάκι, η αλλεώς Βλαδίσλα το Μεγαλοπρεπή, διεκδικητή του θρόνου της Πολωνίας, της Ουγγαρίας και μερικών άλλων χωρών... Η Αυτού Μεγαλειότης έφαγε για απόφαση εξώσεως, για: δεν επλήρωσε το νοίκι του! Το δικαστήριο τον εξωμείωσε ασεδέστατα με τους κοινούς θνητούς...

Ος απόγονος της οικογένειας των κομητών Ποτόκι συγγενών των Πονιατόφσκυ, της τελευταίας δηλαδή βασιλικής δυναστείας της Πολωνίας, ο Βλαδίσλας ισχυρίζεται ότι είνε ο νόμιμος βασιλεύς της Πολωνίας. Δεν σταματούν όμως εκεί οι φιλοδοξίες του. Διεκδικεί επίσης τα βασίλεια της Ουγγαρίας και των Κάτω Χωρών. Πράγματι η πολιτική δυναστεία συγγένει με τους βασιλείς της Ουγγαρίας του 15ου αιώνα κι' έδωσε πολλούς μονάρχες στη χώρα αυτή, που βασίλευσαν σ' ένα άπειρο κράτος, απ' την Αδριατική θωρεί τις γαρές αυτές ως νόμιμη κληρονομία του.

Ο Βλαδίσλας μετανάστευσε στην Αγγλία και παντρεύτηκε το 1913 με μία γαλιτωμένη Γαλλίδα, κάθε άλλο παρά πριγκίπισσα... Έχει γίνει πασίγνωστος παντού απ' όπου περάσε, γιατί εμφανίζεται φερώντος έναν ασπρόμαυδο κι' ένα στέμμα πάνω στο μακρύ λαιμό του μαλλιά!

Έτσι παρουσιάσθηκε και στο δικαστήριο, για την υπόθεση της εξώσεως του. Ο άναγνος σπιτονοικοκύρης του του ζήτησε κάμπος, καθυστερημένα νοίκια κι' απαιτούσε επί πλέον να αφαιρεση απ' το γραμματικόβώτιο του σπιτιού το βασιλικό θωρο του!...

Στη δική, ο δικαστής ζήτησε απ' το Μεγαλειότατο να βγάλη το βασιλικό του στέμμα.

— Είνε πάντοτε προνόμιο των μεγάλων, είπεν εκείνος, να μην αποκαλύπτονται ούτε κι' εμπρός στο δικαστήριο!

Στην υπεράσπιση της υποθέσεως του ο Ποτόκι μεταχειρίσθηκε τόσα έντενα επινοήματα και κόλπα, ώστε γαίεσθηκαν πολλές συνεδριάσεις του δικαστηρίου, ως όπου έκδοθη η απόφαση. Οπ' είπαμε δέ και πιο πάνω, η απόφαση αυτή ήταν δυσμενής για το Βασίλεα.

Μετά την έκδοση της αποφάσεως, ένας δευτέρος πήνε να επισκεφθί το μονάχο στο σπίτι του. Μία υπηρέτρια του δήλωσε ότι ο Μεγαλειότατος δεν υπορούσε να τον δεχθί. Εμπρός όμως στην επίσημη του δημοσιογράφου του εκκωστήθηκε ότι κάποιος άγνωστός τον είχαν απαγάγει την προηγούμενη νύχτα!

Πρόκειται λοιπόν για καμιά υποστηρίξη πολιτική συνωμοσία; Ο ευφάνταστος δευτέρος το υπέθεσε όταν μάλιστα του δήλωσαν στη Σκότλαντ Γκράσ ότι δεν υπορούσε να συνέλθω αστυνομικοί της το Βλαδίσλα, γιατί δεν ανακατείνονται καθόλου σε υποθέσεις εξώσεων...

Τέλος όμως αποκαλύθηκε ότι ο Μεγαλειότατος είχε κρυφί... στον άνω όροφο για ν' αποφύγη την επίσκεψη των δικαστικών κλητήρων! Κι' έτσι οι υπάδελφοί του — αν υπάρχουν... — καθυσάσαν για την τύχη του.



ΟΙ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΤΡΕΛΛΕΣ της δουκίσσης ντε Μαζαρέν

Ο Μιραμπώ, μιλώντας για τη δουκίσσα Όρτανσία ντε Μαζαρέν στις επιστολές του, έγραφε:

«Το πρώτο ανδρικό πρόσωπο που θα έβλεπε της γούριζε τα μαλλιά και είχε τόσους φίλους της καρδιάς, σ' οι περίπου ήταν και οι άνδρες που συνάντησε στη ζωή της».

Η Όρτανσία Μαντρίνι, ανεισά του πανίσχυρου καρδινάλιου του Λουδοβίκου 13ου, είχε πανδρευθί το δούκα ντε λα Μενιεράι, που, μετά το γάμο του, είχε πάρει τον τίτλο του δούκα ντε Μαζαρέν.

Η διαφορά του χαρακτήρος μεταξύ των δύο συζύγων έκαμε από την πρώτη στιγμή το γάμο αυτό δυστυχισμένο. Λίγον καιρό αργότερα ο δούκας κατώρωσε να κλείση τη γυναίκα του στο μοναστήρι της άγιας Μαρίας της Βαστίλλης.

Για τη ζωή της εκεί μέσα μάς πληροφορεί η ίδια η δουκίσσα στα απομνημονεύματά της.

Μία μέρα, μαζί με μία άλλη κυρία της αριστοκρατίας, που ο σύζυγος της την είχε κλείσει επίσης στο ίδιο μοναστήρι, άδειασαν μερικά υποκράλεια μελάνη μέσα στο δοχείο που περιείχε το άγισμένο νερό λίγη ώρα αργότερα, οι μοναχές έπλησαν στην εκκλησία και άρχισαν να βουτούν το χέρι τους μέσα στο νερό αυτό πορτού να το φέρον στο υετώπο για να κάμουν το σταυρό τους. Όπως ήταν έτοιμο, έδηκαν όλες καταμελαινόμενες και το θέαμα, όπως άσπνείται η δουκίσσα ντε Μαζαρέν, ήταν τόσο κομωκό, που, σε μία στιγμή έσκασαν και οι ίδιες στα γέλια.

Κάποτε άλλοτε, η δουκίσσα ζήτησε να της έπιουν να πληθί. Άλλ' αυτό έσκανδάλισε τις μοναχές, που θεωρούσαν το πλύσιμο σαν άμωσθημα. Της δίωσαν, λοιπόν, κατηγορηματικά, ότι ένα τέτοιο πράγμα δεν θα μπορούσε να γίνη μέσα στο μοναστήρι.

Η δουκίσσα άδειασε τότε μία κασέλα που βρισκόταν μέσα στο κελλί της από τα ρούχα που περίε είχε, τη γέμισε με νερό και έπηρε εκεί μέσα το λουτρό της. Η κασέλα άνοιξε, όμως, από την πίεση του νερού και το σώματός της κι' άρχισε να στάχη το νερό άναμεσα από τις χαραμάδες του παπέδου στα κελλιά των μοναχών που βρισκόταν στο άποκάτω πάτωμα.

Άλλά, εκείνο που εξώργιζε περισσότερο τους μοναχές ήταν τα σκυλιά της δουκίσσης. Ήταν είκοσι περίπου και ανήκαν σ' όλες τις ράτσες.

Η δουκίσσα τα έφυτνυσε κάθε βράδυ κατά τα μεσάνυχτα και άρχιζε να τα παρακινί για να γαυγίζουν και να τσακώνονται μεταξύ τους. Έ-

τσι που οι μοναχές ήταν άδύνατο να κοιμηθούν.

«Μ' αυτές τις άθώες (!) διασκεδάσεις έεγελούσα, γράφει, την πληί μου».

★

Τέλος, ξαναγύρισε κοντά στο σύζυγό της. Η πρώτη της δουλειά ήταν να συγκεντρώση γύρω της μερικούς ηθοποιούς και να καταστήση ένα θέατρο, με τον όποιον λογάριζε να παίξη μερικά εύθυμα έργα. Είχε, μάλιστα, διασκευάσει και ένα περίπτερο του πάρκου που περιέβαλλε το μέγαρό της σε θέατρο.

Άλλ' ο δούκας ντε Μαζαρέν είχε βασίμους λόγους για να πιστεύη ότι οι σχέσεις της γυναίκας του με αυτούς τους ηθοποιούς δεν ήταν μόνο καλλιτεχνικές. Φαίνεται, μάλιστα, πως για τρεις ή τέσσερες απ' αυτούς είχε χειροπιαστές αποδείξεις.

Μία μέρα, λοιπόν, που η δουκίσσα είχε προσκαλέσει παλύν κόσμο για να παρακολουθήση μία παράσταση που έπρόκειτο να δώση με το θέατρό της, ο σύζυγος της διάταξε να κάμουν το θέατρο.

Η δουκίσσα έβινε έξω φερών γι' αυτή την άρραπειά και βοηθούμενη από τον φίλο της της στιγμής, που δεν ήταν άλλος από τον δούκα του Νεδέρ, έφυγε από το σπίτι του συζύγου της.

Ο δούκας την συνόδευσε για ένα διάστημα στη φυγή της, αλλά τότε πιν ξαναγύρισε στο Παρίσι, άσού τη συνέστησε στις φροντίδες ενός νεαρού εύπατοίδου, που η Όρτανσία τον έδλετε για πρώτη φορά. Άλλά κι' ο εύπατοίδης αυτός την εγκατέλειψε σε λίγο, όταν έμαθε ότι ο Βασίλης είχε διατάξει τη σύλληψη της δουκίσσης και ότι από τ' άλλο μέρος, ο σύζυγος της είχε στείλει πίσω της πολλούς από τους ανθρώπους του και άλλους τυχοδιώκτες, που ήταν πρόθυμοι να προσδέρουν τις υπηρεσίες τους σε παρόμοιες υποθέσεις, με την έντολη να την φέρον πίσω. Ζωντανή ή νεκρή.

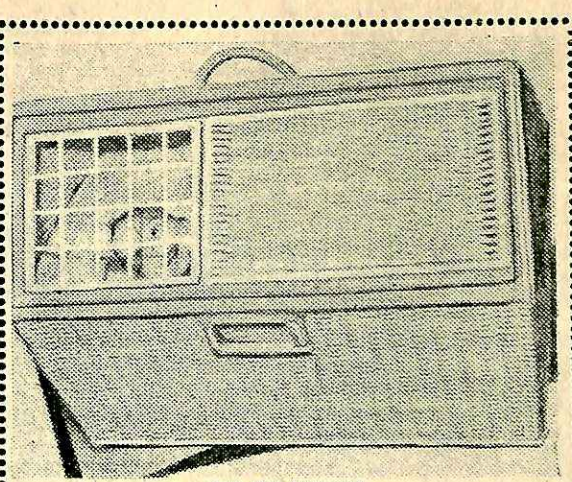
Η Όρτανσία συνέχισε, ωστόσο, το ταξίδι της, έχοντας για μοναδικό σύντροφο μία νέα, που την έλεγαν Νανόν. Μεταμφιεσμένες και οι δύο σε άνδρες έτρεχαν ποτέ με αμάξια, τότε έδιπτες, προσπαθώντας να φθάσουν στα σύνορα.

Άλλ' η Νανόν έεχνούσε πολλές φορές το ρόλο της και φώναζε τη δουκίσσα «κυρία». Οι άπροσεξίες αυτές είχαν, ωστόσο, και ένα καλό αποτέλεσμα: ότι έγιναν άφορη σε μερικές χαριτωμένες περιπέτειες της ώρας Όρτανσίας, που διέκοψαν τη μονοτονία αυτού του ταξιδιού και συμπλήρωσαν με νέα όνομα τον κατάλογο των αγαστημένων. Στο Σαμπέρν, δύο ευγενείς εμονομάχησαν για το γατήρι της εμπρός στο πανδοχείο όπου έμενε, ενώ η δουκίσσα, ακολουθούμενη πάντοτε από τη Νανόν, έφευγε από μία άλλη πόρτα, χωρίς να ενδιαφερθί καθόλου για το αποτέλεσμα αυτής της μονομαχίας.

Κατώρωσε, τέλος, να περάση στην Έλβετία και από εκεί στην Ιταλία, όπου συνέχισε την περιπετειώδη ζωή της. Έπειτα διέσχισε τη Γερμανία, είχε μερικές καινούργιες περιπέτειες στη Φλάνδρα και, για να γλυτώση από τους θαυμαστάς της, που καθένας την ήθελε αποκλειστικά δική του έφυγε κουφά ένα βράδυ για την Αγγλία.

Ήταν πιά κουρασμένη.

Όστόσο, έπειτα από μία πρόσκαιρη ανάπαυση, συνέχισε και πάλι τις ερωτικές κατακτήσεις της κι' όταν αισθάνθηκε το τέλος της — πέθανε σε ηλικία 53 ετών — υπορούσε να λήη με πεποφάνεια σ' εκείνους που την περιστοιχίζαν ότι κι' αν άκούη έπρόκειτο να ζήση χίλια χρόνια, δεν θα είχε να μάθη τίποτε άλλο από τον έρωτα, γιατί είχε έεσπληήσει όλες τις χαρές κι' όλες τις λύπες του.



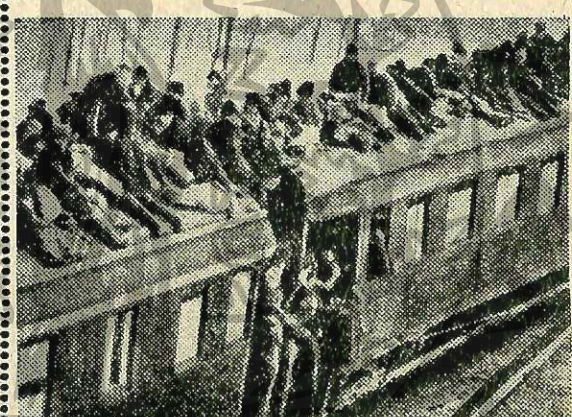
ΓΙΑ ΤΑ ΒΡΕΦΗ

Οι μητέρες στον Καναδά χρησιμοποιούν εσκάτως το τετράγωνο αυτό πανέρι για το μωρό τους όταν κάνουν μεγάλα ταξείδια. Καθώς βλέπετε, είνε πολύ πρακτικό και αρκετά αναπαυτικό για τα βρέφη. Έτσι παρουσιάζει μεγάλη ασφάλεια και είνε τόσο φθινό, που μπορεί να το προμηθευθί κάθε μητέρα. Η κατασκευή του όφειλται σε μία έξυπνη νοσοκόμο του Δημοτικού Νοσοκομείου του Μοντρεάλ. Βρίσκεται δέ σ' όλα τα καταστήματα παιδικών ειδών του Καναδά.



ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

Η αυστριακή οικογένεια Τράπ, που αποτελείται από τον πατέρα, τη μητέρα και έννα παιδιά, έδωσε εσκάτως στο Δημαρχείο της Νέας Υόρκης μία εορταστική συνούλια λαϊκών τραγουδιών. Οι Τράπ δεν είνε μόνο καλοί τραγουδιστά, αλλά είνε και άριστοι μουσικοί. Άλλοτε, τέτοιες οικογένειες μουσικών πσαν πολυάριθμες στην Ευρώπη, αλλά η άμορφη αυτή παράδοση έεσκανδάθηκε σιγά σιγά με την αναούτωση που έφεραν οι δυο παγκόσμιοι πόλεμοι. Η οικογένεια Τράπ είνε η τελευταία.



ΤΑ ΤΡΑΙΝΑ ΣΤΗ ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Στη Ρουμανία σήμερα υπάρχει μεγάλη έλλειψη αποδορικών οχημάτων. Ένα έλβετικό περιδικό που δημοσιεύει την πάρα πάνω φωτογραφία αναφέρει ότι λόγω του συνωστισμού, πολλοί επιβάτες ταξιδεύουν καθισμένοι στις στέγες των βαγονιών, κινδυνεύοντας να παγώσουν από το κρύο ή να πέσουν την ώρα του ύπνου τους, και να σκοτωθούν!...

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΝΑΕΡΙΟΣ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΣ ΤΟ 1849!

Μία επίθεση με αερόστατα

Πιστεύουμε γενικά ότι οι εναέριοι βομβαρδισμοί ακολούθησαν την εξέλιξη του αεροπλάνου και ότι χρονολογούνται από το 1912 περίπου. Πραγματικά, για πρώτη φορά τότε, η Ιταλία έκαμε έναρξη των εναερίων βομβαρδισμών στον πόλεμο για την κατάκτηση της Λιβύης. Λίγο καιρό αργότερα, στις 24 Ιανουαρίου 1913, το ελληνικό υδροπλάνο «Ναυτίλος», με πιλότον τον υπολοχαγό Μουτούση και παρατηρητή τον σημαιοφόρο Μωραϊτίνη, πέταξε πάνω από τον τουρκικό πολεμικό ναύσταθμο του Ναγαρά και έριξε τέσσερες χειροβομβίδες εναντίον των πλοίων που βρισκόταν εκεί.

Αλλά η ιστορία αναφέρει έναν άλλον εναέριο βομβαρδισμό, που έγινε πολύ προηγουμένως, σε μία εποχή που το αεροπλάνο ήταν ολότελα άγνωστο.

Ο βομβαρδισμός αυτός έγινε το 1849 κατά την πολιορκία της Βενετίας από τους Αυστριακούς.

Η «νύμφη της Αδριατικής», μ' όλη την τρομακτική επιδημία χολέρας που είχε ξεσπάσει μεταξύ του πληθυσμού της κατόρθωσε να ανθίσταται πάντα στις λυσσαλέες επιθέσεις των αυστριακών στρατευμάτων.

Κατά τα τέλη του 1848, όμως, ένας αυστριακός αξιωματικός του πυροβολικού, ο Πιέτρο Ουκάτιους, σκέφθηκε να χρησιμοποιήσει τα αερόστατα, που ήταν από καιρό γνωστά για τον βομβαρδισμό στόχων, που βρισκόταν έξω από την ακτήνα δράσεως του αυστριακού πυροβολικού.

Αλλά ο αυστριακός αρχιστράτηγος ξεκαρδίστηκε στα γέλια, όταν άκουσε την πρόταση του Ουκάτιους. Την είχε θεωρήσει γελοία και ανάξια προσοχής. Ωστόσο, έπειτα από τις επιμονές παρακλήσεις του νεαρού αξιωματικού, δέχθηκε να υποβάλει αυτή την πρόταση στην έγκριση του αυτοκράτορος.

Η έγκριση αυτή δόθηκε έπειτα από λίγο καιρό.

Στο άναμεταξύ, ο Ουκάτιους είχε κληθεί στη Βιέννη, όπου έκαμε μερικά πειράματα με ένα μικρό αερόστατο. Οι Βούβες που χρησιμοποιού-

σε είχαν βάρος 12 κιλών. Τα πειράματα αυτά απέδωκαν ικανοποιητικά αποτελέσματα και αποφασίσθηκε στο τέλος η κατασκευή ενός στολίσκου από αερόστατα, που θα χρησιμοποιούντο εναντίον της Βενετίας.

Η πρώτη απόπειρα επιθέσεως έγινε στις αρχές Ιουλίου. Δεκατέσσερα αερόστατα φορτωμένα με βούβες εξαπελύθηκαν κατά τις πόλεως.

Οι Βενετιάνοι είχαν τρουάξει βλέποντας αυτά τα αερόστατα να διευθύνονται προς το μέρος τους. Αλλά η σωτηρία ήλθε μ' έναν τρόπο απροσδόκητο. Σηκώθηκε, ξαφνικά, ένας δυνατός άνεμος και παρέσυρε όλα αυτά τα αερόστατα στη θάλασσα.

Αλλά η αποτυχία αυτή δεν έκαμε τον Ουκάτιους ν' αποθαρρυνθεί. Άρχιζε, λοιπόν, να μελετά τη διευθύνση που ακολουθούσαν συνήθως οι άνεμοι στην περιοχή της Βενετίας και, στο τέλος, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, για να είναι το αποτέλεσμα ασφαλές, θα έπρεπε η ανώτερη των αεροστατών να γίνει από το μέρος της θάλασσας. Για το σκοπό αυτό θα χρησιμοποιούσε ένα πλοίο.

Η επιχείρηση έγινε τη νύχτα της 29ης Ιουλίου 1849.

Δώδεκα αερόστατα, το ένα έπειτα από το άλλο, ανυψώθηκαν από το μέρος της θάλασσας, χωρίς πιλότους, βέβαια. Ο ενοίκος άνεμος τα έφερε σε λίγο πάνω από την πόλη.

Τοιακή αυτή τα αερόστατα έπιασαν στην Ήρα, κοντά στο Κανναρέτζιο και τις εκκλησίες του αγίου Σαμουήλ και της αγίας Βαρβάρας και οι βούβες ξεερράγησαν κάνοντας έναν τρομακτικό πάταγο. Δύο άλλα έπιασαν κοντά στην πλατεία του Αγίου Μάρκου. Τα υπόλοιπα χάθηκαν μέσα στα κανάλια.

Τα αποτελέσματα, όμως, αυτών των βομβαρδισμών ήταν πολύ μετριοι. Γιατί οι βούβες που χρησιμοποιούντο έκαναν μεγάλο θόρυβο, αλλά έλαγιστες καταστροφές.

Ένας δεύτερος βομβαρδισμός έγινε στις 4 Αυγούστου με κάπως καλύτερα αποτελέσματα από την πρώτη φορά. Ωστόσο οι κάτοικοι της Βενετίας δεν έτρομοκρατήθησαν απ' αυτούς τους βομβαρδισμούς, που δεν φαίνεται να προκάλεσαν αξιόλογες καταστροφές.

Αυτή είναι η ιστορία του πρώτου εναερίου βομβαρδισμού. Κανείς δεν πίστευε τότε ότι, έπειτα από έναν περίπου αιώνα, η απειλή από τον αέρα θα γινόταν η μεγαλύτερη και φοβερότερη από όλες τις άλλες.

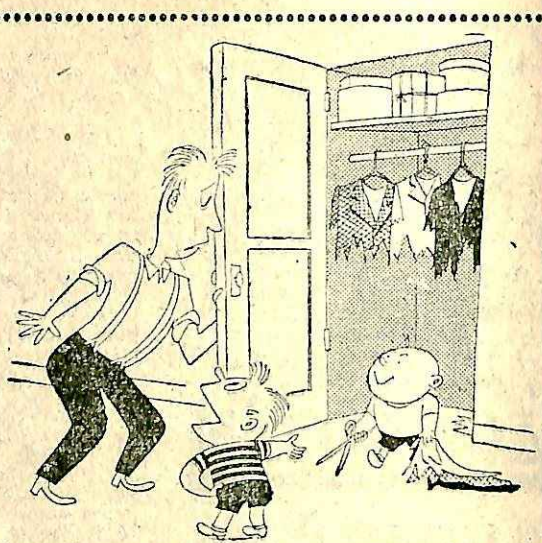
Εξησε πολλές φορές κατά το παρελθόν!

Μία νεαρή Ίνδη έχει φέρει σε άμνην τις ψυχιάτρους της πατρίδας της. Είναι μόλις 12 ετών και κόρη ενός ιατρού του Άλλαχμπάντ. Ωστόσο ισχυρίζεται ότι σε προγενέστερη ζωή ήταν άνδρας και εξασκύσε το επάγγελμα του δικηγόρου στη Μπενάρες με το όνομα Ράυ Μπεναντούρ.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι, ενώ δεν ήξερε καθόλου την Μπενάρες, όταν την ωδήγησαν εκεί, κατόρθωσε να βοηθήσει κόπο το σπίτι του Μπεναντούρ. Όταν είδε το γιο του Ράυ Μπεναντούρ, που είχε σήμερα 80 χρόνων, έσπασε σε δάκρυα και του φώναξε:

—Είμαι ο πατέρας σου! Του ανέφερε επίσης διάφορα περιστατικά από την παιδική ζωή του, που ήταν όλα ακριβέστατα.

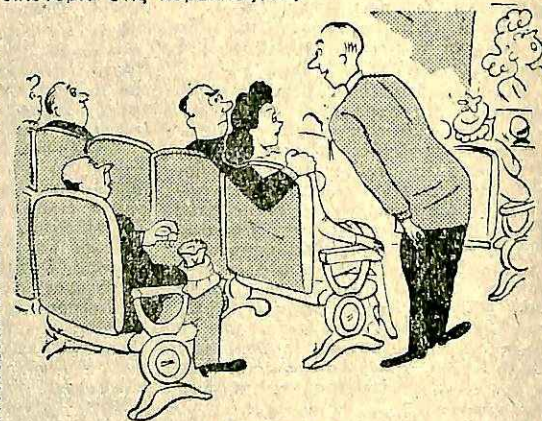
Η νέα αυτή θυσία επίσης ότι εξησε άλλες δύο φορές κατά το παρελθόν. Την πρώτη στο Κουπινπούρ όπου πέθανε σε ηλικία 25 ετών. Κατά την επόμενη ενσάρκωσή της πέθανε σε ηλικία μόλις 18 μηνών. Έπειτα ενσάρκωθηκε στο πρόσωπο του δικηγόρου Ράυ Μπεναντούρ και τελευταία ως κόρη του ιατρού του Άλλαχμπάντ.



—Μου είπες να τον κλείσω στη ντουλάπα, αν ξαναπιάσει φασίδια στα χέρια του. Έ, λοιπόν, αυτό έκανα κι' εγώ!...

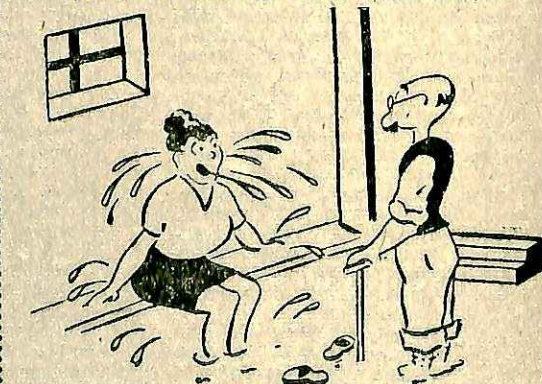


—Μ' αυτό το τραπέζι που αγοράσαμε, κάναμε οικονομία στις κορέκλες!...



Ο ΑΝΑΙΔΗΣ

—Περνάτε μία θέση για μένα, παρακαλώ!...



—Τι στέκεσαι και με κυττάξεις σαν χαζός!... 'Η έλα να κάτσης στη θέση μου ή πάγαινε να φωνάξεις τον υδραυλικό!...



Η πυρκαϊά του «Βουλτούρνο»

—Φωτιά!

Μόλις είχε τελειώσει το μεσημεριανό φαγητό, όταν η φωλή αυτή αντίχισε πάνω στο μεγάλο ατμόπλοιο.

Ήταν το απόγευμα της 11ης Οκτωβρίου 1913.

Το «Βουλτούρνο» είχε ξεκινήσει τρεις ή τέσσερις ώρες πριν από το λιμάνι του Λίβερπουλ, κατευθυνόμενο στη Νέα Υόρκη. Έξακόσιοι πενήντα επτά επιβάτες βρισκόταν πάνω σ' αυτό.

Ο Ατλαντικός ήταν ήρεμος κι' η επιφάνειά του έμοιαζε σαν να ήταν στρωμένη με λάδι. Ποτέ άλλοτε ταξίδι υπερωκεανίου δεν ήταν τόσο ευχάριστο και δεν είχε άρχισι με τόσο καλούς καιρούς.

Και, ξαφνικά, αντίχισε η τρομερή αυτή κραυγή:

—Φωτιά!...

Οι επιβάτες κυττάχθηκαν εκπληκτοί. Μήπως έπρόκειτο για φάρσα; Πάνω στο μεγάλο ατμόπλοιο δεν φαινόταν πια κανένα ίχνος καπνού ή φλογών.

Ένας αξιωματικός του πλοίου ανήγγειλε σε λίγο με τόν τηλεδία:

«Έναρξες πυρκαϊάς σημειώθηκε στο λεητοστάσιο. Δεν υπάρχουν κανείς λόγος ανησυχίας. Οι επιβάτες παρακαλούνται να παραμεινουν στις θέσεις τους».

Τα πρόσωπα ξεσφίχθηκαν άμεσως. Και, μερικά λεπτά αργότερα, η μεγάλη αίθουσα του εστιατορίου αντήχουσε και πάλι από γέλια και φωνές.

Ένας αξιωματικός υπήκε μέσα στην αίθουσα. Το πρόσωπό του ήταν άσπρο.

«Η κατάσβεση της φωτιάς, ανήγγειλε, θ' απαιτήσει μερικές προσπάθειες ακόμη. Η αίθουσα αυτή πρέπει να έκκενθη άμέσως. Θα περάσετε όλοι προς το μέρος της πύλης. Έξ' όνομας του κυβερνήτου, κάντε έκκληση στο θάρρος και την ψυχραιμία σας».

Οι επιβάτες ένοιωσαν το αίμα να παγώνει μέσα στις φλέβες τους. Ήταν φανερό ότι κάτι το σοβαρό συνέβαινε. Και, πραγματικά, η φωτιά είχε πάρει μέσα σε λίγα λεπτά τρομακτικές διαστάσεις. Η πλώρη του πλοίου καίγεται τώρα και τράστεις πύρινες γλώσσες άρχισαν ν' ανεβαίνουν στο κατάστρωμα.

Ο κυβερνήτης του σκάφους Λέσσελ είχε κάμει τα πάντα για να υπορέσει να περιορίσει την εξάπλωση της φωτιάς. Αλλά τώρα έβλεπε ότι κάθε προσπάθεια ήταν ματαιά. Και το χειρότερο ήταν ότι ένας δυνατός άνεμος έλυνε να φυσάει και να δυναμώνει τις φλόγες.

Έτρεξε τότε σαν τρελλός στο θάλαμο του ασυμμάτου.

—Πρέπει να δώσω το σήμα του κινδύνου; ρώτησε ο ασυμματιστής.

—Ναι και άμέσως, απάντησε ο κυβερνήτης. Προσθέστε ότι οι βάρκες του πλοίου δεν έπασχουν για τη σωτηρία των επιβατών.

Ο ασυμματιστής έσκυψε άμέσως στο υπηκόνημά του.

Πέρασαν μερικές στιγμές αγωνίας.

—Καμμία απάντηση, είπε σε λίγο.

—Εξακολούθησε, διάταξε ο κυβερνήτης. Θα γυρίσω σε λίγο.

Όταν γύρισε, ο ασυμματιστής του ά-

νήγγειλε ότι είχαν επικοινωνήσει με δύο πλοία, την «Καρμανία» και την «Τουραίν», που έπλεαν τώρα προς το μέρος τους.

—Η «Καρμανία» υπολογίζει να βρσκειται εδώ σε μιάμιση ώρα και η «Τουραίν» σε δύομιση» άρεσε, πρόσθεσε.

—Φοβούμαι ότι θα είναι πολύ αργά, επεν ο κυβερνήτης. Εξακολούθησε να δίνετε συνεχώς το σήμα του κινδύνου.

Το «Βουλτούρνο» έμοιαζε τώρα σαν πελώριο πυροτέχνημα. Οι φλόγες είχαν σκεπάσει το μεγαλύτερο μέρος του καταστρώματος.

—Λάστε τις βάρκες! διάταξε ο κυβερνήτης. Θα κατεβούν πρώτα οι γυναίκες και τα παιδιά και έπειτα οι άνδρες.

Αλλά, τη στιγμή εκείνη, ακούσθηκε ένας τρομακτικός κρότος και πελώριες πύρινες γλώσσες πινάχθηκαν προς τα επάνω.

Ένας από τους λεβητές είχαν έκρανη.

Ένας τρελλός πανικός κυριεύσε τότε τους επιβάτες. Έτρεχαν όλοι για να σωθούν. Εκείνοι που βρισκόταν πίσω έσπρυναν τους άλλους, προσπαθώντας ν' ανοίξουν δρόμο ανάμεσά τους.

Συνέβη τότε κάτι το τρομακτικό.

Μία ομάδα από γυναίκες και παιδιά είχαν συγκεντρωθεί στην άκρη του καταστρώματος για να υπούν μέσα σε μία μεγάλη βάρκα. Δύο απ' αυτές τις γυναίκες καταπλακώθηκαν από εκείνους που έρχονταν από πίσω τους και τρεις άλλες μαζί με δύο παιδικά έπεσαν στη θάλασσα.

Οι σπαρακτικές κραυγές τους δεν σταμάτησαν καθόλου την όρμη των άλλων.

Δύο βάρκες ξεκίνησαν σε λίγο. Αλλά, η μία απ' αυτές αναποδογυρίσθηκε έπειτα από μερικά μέτρα σκορπίζοντας το ανθρώπινο φορτίο της μέσα στη θάλασσα.

Τέσσερες άλλες βάρκες ακολούθησαν έπειτα από μερικά λεπτά τις δύο πρώτες.

Ωστόσο απόμειναν ακόμη περισσότεροι από 200 επιβάτες πάνω στο σκάφος. Και ο άνεμος μεταξύ τους είχε πάρει την έκταση αληθινής μάχης. Πως θα υπορούσαν όλοι αυτοί οι άνθρωποι να χωρέσουν μέσα σε μία μοναδική βάρκα που υπήρχε ακόμη;

Ο κυβερνήτης έτρεχε λαχανιασμένος από το κατάστρωμα στο θάλαμο του ασυμμάτου, για να εανγυρίση ένα λεπτό αργότερα ανάμεσα στο μαινόμενο κύμα των επιβατών.

Κι' ο ασυμματιστής Μπρέντ, μ' όλο που ο θάλαμος του είχε πλημμυρίσει από τους καπνούς, εξακολούθησε να είναι πάντα σκυμμένος στη υπηκοή του.

—Η «Καρμανία» πλησιάζει, ανήγγειλε. Σε μισή ώρα θα είναι εδώ.

Η σιλουέττα του πλοίου που έπλεε ολόταως προς το μέρος του «Βουλτούρνο», φάνηκε σε λίγο στον ορίζοντα.

Η ευφροσύνη της έδωκε άμέσως θάρρος σ' εκείνους που βρισκόταν πάνω στο καίεμένο σκάφος.

Και, πραγματικά, οι βάρκες της «Καρμανίας» έσωσαν τους περισσότερους απ' αυτούς.

Είχαν απόμεινει τώρα μόνον 23, ο κυβερνήτης και μερικοί άνδρες από το πλήρωμα.

Αλλά, ξαφνικά, οι φλόγες έξωσαν από παντού το σκάφος. Το «Βουλτούρνο» καίγονταν από τη μία άκρη ως την άλλη. Αδικά, οι βάρκες της «Καρμανίας» προσπαθούσαν να πλησιάσουν. Δύο απ' αυτές κινδύνεωσαν να γαθούν μέσα στις φλόγες.

Δεν μπορούσε να γίνει τίποτε πιά.

Μόνο ο κυβερνήτης Λέσσελ και μερικοί ναύτες κατόρθωσαν να σωθούν πηδώντας μέσα στη θάλασσα. Οι υπόλοιποι άποτεφρώθηκαν.

Έκατον τοιάντα ξη άλλοι είχαν πνιγεί. Αυτός ήταν ο τραγικός άπολογισμός της πυρκαϊάς του «Βουλτούρνο».

Ο καταραμένος ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΣ

Ένας λωποδύτης κινδυνεύει!...

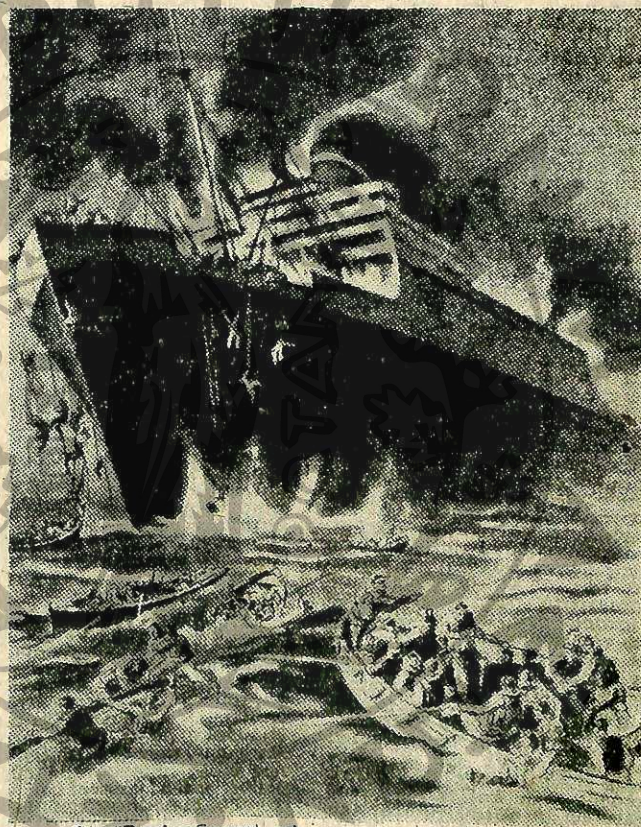
Ένας Άγγλος λωποδύτης σκαοφάωσε τελευταίως από ένα υδροπλάνο σε ύψος 12 μέτρων, για να υπή στο διαμέρισμα του πλουσίου κ. Στόκλεϋ και να κλέψη κοσμήματα και γυναικικά αξίας 12.000 λιρών. Άνάμεσα στα κοσμήματα, υπήρχε κι' ένα παλιό βραχιόλι μ' ένα αινυπτικά «σκαρβαίο». Ο κλέφτης δεν θα τόπαινε ασφαλώς, αν ήξερε την κατάρα που το συνοδεύει!...

Πράγματι, όταν βρέθηκε το βραχιόλι αυτό μέσα σ' ένα αργαίο τάφο, υπήρχε δίπλα του μία επιγραφή που έλεγε: «Ο οποίος άποκτήσει τίμια αυτό το σκαρβαίο, θα εύτυχη». Όποιος όμως τον πούσε με φόνο ή κλοπή, θα υπορέη ως το τέλος τής ζωής του».

Ένας αξιόσεβαστος άρχαιοπώλης του Κάρου που πούλεσε άλλοτε το κοσμημα αυτό στον κ. Στόκλεϋ για τη σύζυγό του, του διηγήθηκε την ιστορία του: «Ο προηγούμεν» κάτοχος του ήταν μιά άφοιτάτη γορεύτρια, εύνοουμένη κάποιου Άσιατου ηγεμόνος. Είχε κλέψει το πετράδι αυτό απ' το βασιλιά, γιατί είχε άσπνη να της το χαρίσει. Εκείνος άντελήφθη την κλοπή, αλλά δεν έκαμε καμμία ενόχνη. Είτε γιατί άγαπούσε τη γορεύτρια είτε γιατί πίστευε ότι θα την τιμωρούσε η κατάρα!...

Σε λίγο καιρό, οι υπήκοοι του έπαναστάτησαν και τον έξεθρόνισαν. Έπιασαν τη γορεύτρια, της πήραν το σκαρβαίο και, για τιμωρία της κλοπής, τη μαστίγωσαν και την άκρωτήριασαν. Από τότε έλασε ζήτηνεύοντας, άσχημη και παραμορφωμένη, ως ότου μετά πολλά χρόνια πέθανε μεταξύ των πρώτων θυμάτων ενός λιμού.

Τώρα η Σκότλαντ Γουάδ έχει στείλει σ' όλους τους κοσμηματοπώλες την άκοιδή περιγραφή του σκαρβαίου. Όπως έίπε δε ένας αξιωματικός της «Θάνε τυχερός ο κλέφτης αν συλληφθή, ενώ θα προσπαθή να πουλήση το πετράδι, γιατί η φυλάκιση του θ' άποτελέσει ένα απ' τα ελαφρότερα κακά που υπορούσε να του συμβούν απ' το σκαρβαίο!».



Το «Βουλτούρνο», τη στιγμή που βυθίζεται.



Οι άναγνώστες και οι άναγνώστριες μας μπορούν — εάν θέλουν — να απευθύνονται εώς άρμόζον εκ των συνεργατών μας που άπαντες στη σελίδα αυτή στις έπιστολές των. Στην περίπτωση αυτή πρέπει να γράφουν πάνω στο φάκελλο την φράση: «Διά τον Κ. Χαίροπουλο», ή «Διά τον Κ. Μελάν», «Διά τον Κ. Παπαδόπουλο» και ούτω καθέξής.

Έ γαζόμενα κορίτσια

Σ ο ύ λ α ν.— Γράφετε: «Η άπελπισία μου είναι μεγάλη. Έργάζομαι σ' ένα εργοστάσιο εώς και δύο χρόνια. Δεν είμαι ούτε πολύ όμορφη ούτε πολύ άσχημη. Έχω άγαπήσει τον προϊστάμενό μου, χωρίς αυτός ν' μου έχη δώσει καμιάν άφορμή. Βλέπω όμως ότι στα μάτια του έχω κάποια διαφορά από τις άλλες εργάτριες, και αυτό με κάνει να μη μπορώ να τον βγάλω από το μυαλό μου. Είμαι είκοσιπέντε έτών, είχα μερικές περιπέτειες στη ζωή μου, και τα χρόνια περνούν. Έκτός αυτού όμως μούτυχε ένας άλλος άνδρας και μου ζήτησε να δώσω τον έρωτά του, άλλ' αυτός είναι χωρισμένος από τη γυναίκα του, χωρίς όμως και νάχη πάρει διαζύγιο. Λέει ότι θέλει να με παντρευτεί, αφού πρώτα έλευθερωθώ από μια σχέση που τον θοραίνει. Στο διάστημα αυτό όμως της (άναμονής) ως το να μοι σας, θέλει να σχετιζόμαστε, και όχι, φυσικά, με τρόπο πλατωνικό. Αυτό όμως είναι τελείως άδύνατο, γιατί η καρδιά μου ανήκει άποκλειστικά στον πρώτο, στον προϊστάμενό μου σ' αυτόν που δεν μπορώ να έχω τίποτα. Έκτός αυτού, ο δεύτερος δεν μου είναι καθόλου συμπαθητικός. Μ' επί τούτους δεν μου είπε πως θα με παντρευτεί άμέσως, αφού δεν είναι δυνατό να το κάνει. Περιμένω συμβουλή σας...»

Καμμένα έργαζόμενα κορίτσια! Έχετε και σεις καρδιές ευαίσθητες, σαν όλα τα κορίτσια της ζωής, όχι όμως και το δικαίωμα να διαλέξετε τον άνθρωπο που θα σας κάνει ευτυχισμένες. Είσαοτε οι «εύκολες λείες» του πρώτου που θα σας μπουρμπούρη δύο τρυφερά. Έτσι και ψεύτικα λόγια σ' αυτάκια σας κουρασμένα όλη μέρα από το θάνατο κρότος των μηχανών... Στις γωνιές των εργοστασίων την ώρα που σκολάει, πόσοι κινδυνεύουν δεν και ροφλαχτούνε... Νά, σαν αυτόν τον κύριο, καλή μου Σούλα, που σας νυρεύει να τον βοηθήσετε να περάσει ευχάριστα κι άνευθυνα τις πληκτικές ώρες ώπου να βγύ το διαζύγιο του... Κι ύστερα; Είναι πιθανότατα πως θα τελειώσει η ιστορία σας, ή θα συνεχιστεί από τον κύριο αυτόν άνευθυνα και χωρίς συνέπειες. Τι σημασία θα χη ή άπονοητευσί που θα δοκιμάσετε; Μία εργάτρια... Κι' άς έχετε την ευαίσθησία μιας δεσποινίδος του καλού κόσμου... Όσο για τον προϊστάμενό σας, τί να σας πώ; Δεν έχετε μιλήσει ποτέ, δεν έχετε άκούσει λέει άπ' αυτόν, ούτ' έχετε πη ά αυτόν τίποτα. Φυσικά, έφ' όσον ο άνθρωπος μιλάει στην ευαίσθησία σας, το προτιμώτερο θαταν να του μι-

λούσατε ξεκάθαρα, χωρίς προλήψεις, πηδώντας αυθαιρετα τις άποστάσεις που χωρίζουν έναν «κύριο προϊστάμενο»... Θα χη όμως άποτέλεσμα ευχάριστο για σας αυτό; Η ο κ. προϊστάμενος, που τώρα τον έχετε περιβάσει με άγλη ή έρωτευμένη φαντασία σας, μόλις άκούση την άπολική ανθρώπινη εξομολόγησή των χειλιών σας, θα σας κυττάξη με σκληρή αυθάδεια, σαν είδος, θα κλειστή την πόρτα του ιδιαίτερου γραφείου του και θα χυμής επάνω σας όπως σε μία λεία που του προσφέρεται άνυπεράσπιστη... Προσέξτε καλή μου Σούλα! Μην ξεχνάτε πως είσαοτε εργάτρια, δηλαδή ένα αισθηματικό τίποτα στο βάθος της κοινωνικής ιεραρχίας... Η ζωή δεν άς χρωστάει τίποτα, οι άνθρωποι δεν έχουν να λογοδοτήσουν σε κανέναν αν άς φερθούνε σαν κτήνη... Έξακριβώστε πρώτα άν ο κ. προϊστάμενος σας είναι πριν άπ' όλα ά ν ο ρ ω π ο ς, που ν' άζειξη να τ' άνοίξετε την καρδιά σας. Και τότε, μόνο τότε, μιλήστε του. Ξεκάθαρα, χωρίς ντροπή, κυττάζοντάς τον στα μάτια θοραστά, κι' άγάπη... Όσο για τον άλλον, άπορώ πως τον συζητάτε: Δεν άς μιλάει στην καρδιά, κι' ούτε άλλως, άποτέ, λεί η σχέση σας μαζί του άποκατάσσει, μία και θρίσκειται ακόμα μπλεγμένος με τη γυναίκα του. Και να έμπελξή όμως, και να άς πειρη πως έχει κάθε διαθεσί να άς παντρευτεί μίν τον δεχθήτε αν δεν τον θέλετε. Το άτομο πρέπει γ' αυτό διατίθεται έλεύθερα. Και ιδίως το άτομο που σκεφτείται να δώσει τη ζωή του μ' ένα άλλο άτομο. Ο έρωτας πρέπει νανε πάντα η άπορρή της συζυγικής ένωσης. Ποτέ η σκέψη, ο υπολογισμός, και το συμφέροντο-λογικό «πρέπει». Ο άνθρωπος πρέπει να δίνεται όπου θέλει, κι' όχι όπου τον σπρώχνει η άνάγκη... Λοιπόν, συνοψίζω: Έμπελξτε με την καρδιά σ' όποιον κι' όδηγώ, και τη λογική βοήθ της, για την ευτυχία — που άς την εύχομαι άπόλυτα... *

Άναγνώστη ν: Μου γράφετε εξομνηστικά για το άτομό σας — (ψιλος, ζανθος), — και για τις έρωτικές σας σχέσεις, που ήταν όλες επιδερμικές κι' επιπόλαιες, έως τον Αύγουστο του 1946, όποτε, σ' έναν παραθερισμό σας γνώνισατε κάποια κοπέλα (καστανή, μετρίου άναστάματος, ήλικίας δεκαοχτώ έτών, ούτε λεπτή αλλά ούτε και γεμάτη) και την άγαπήσατε. Πολλές φορές, συνεχίζετε, έβλατε να της εξομολογηθήτε το αίσθημά σας, αλλά «κάτι το μυστήριο» σας κρατούσε. Από τον Αύγουστο του 1946 δε την ξαναείδατε, και τώρα περιμένετε να πάτε στρατιώτης και ν' άποφασίσετε μετά την άφηνπρέτησή σας για την ευτυχία σας. Και με ρωτάτε «έν καταλείδι»; «Τι ήλίκια πρέπει να έχη κανείς για να παντρευτεί;»

Τι να σας πώ; Υπάρχουν άνθρωποι που ευτυχούν όταν παντρευτούνε στα είκοσι, και άνθρωποι που άρρίζουν μακάριοι στην άουχη λιμνοθάλασσα του ώριμου γάμου στα πενήντα... Η τύχη παίζει συχνά σπουδαίο ρόλο στην ευτυχία των συζυγικών ζευγαριών. Πάντως όμως περισσότερο εύδοκιμούνε κατά κανόνα οι γάμοι μεταξύ ανθρώπων που έχουνε κάποια άποκρασταλλωμένη σοβαρότητα αισθημάτων. Το είκοσι χρόνια είναι ή ήλικία των

στίχων, της καντάδας του ένθουςιασμού. Μετά τα τριάντα ο άνθρωπος — ιδίως ο άντρας, γιατί ή γυναίκα ώριμάζει πολύ νωρίτερα — είναι σε θέση να σκεφτεί τον έρωτα κάπως πιο σοβαρά, και ν' άποφασίση να τον προσάγη σε «γμένσιο...» Τότε μόνο μπορεί κανείς να πη ότι, κι' αν ο έρως άδυστή με το γάμο, έά πάρη τη θέσι του ή συνήθεια, που είναι κι' αυτή ένα είδος έρωτος που ένώνει με δεσμά άκατάλυτα τους δύο παντρεμένους. Έπομένως, πηγαίνετε με την ηούχια σας στρατιώτης, άπολυθήτε με το καλό, κι' έχει ο θεός!...

Ι.Α. Νούτσικτον.— Μας γράφετε: «Κύριε διευθυντά, καλημέρα σας. Σας ζητώ, σαν φανταστικός άναγνώστης του «Θησαυρού», να μ' εξηγηθήτε λύνοντας μου την έξής άπορία: Κύριε διευθυντά, εάν βεβαίως άς είναι γνωστό ποίο ήταν εκείνο που γεννούσε την έρωτική ηλεκτρομαγνητική, έκείνη ακτινοβολία στους Δόν Ζουάν και καθιστούσε τις θνητοιστές τους άνίκανες ν' άντιδράσουν στη θέλησή τους;»

Η άπάντησί μας είναι άπλή: Κύριε Ι.Α. καλημέρα σας. Καθώς μυρίζομαστε, επιθυμείτε διακάως να γνωρίσετε τη συνταγή (πως να γίνεται Δόν Ζουάν). Κι' επειδή η συνταγή δεν υπάρχει στο Τσολεμεντέ άπευθύνεθε λονκίωτα σ' εμάς. Λοιπόν, ή έρωτική ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία των Δόν Ζουάν όφειλεται στις κηλίδες του ήλιου, που διαταράσσουν συχνά τις ραδιοφωνικές έκπομπές και τα μυαλά των ευεσώπων νωνών. Φροντίστε να βρεθήτε κάτω από μία τέτοια ήλιακή κηλίδα, ξεκούσφωτος μία έως μιάμιση ώρα, τρίψετε ύστερα τα πέλματά των ποδιών σας με ούράνιον — αυτό που γεμίζουνε τις βόμβες άτόμου — και να είστε βέβαιος ότι θα έχετε αυτομάτως εξασφαλίσει την έρωτική ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία ενός Δόν Ζουάν!!

Νίτο αν: Μας γράφετε ότι χωρίζατε με τον άναγνημένο σας — άεροπόρο το επάγγελμα — και βρίσκεσθε σε άπόνγνυσι. Έλπιζετε, όμως, προσέβατε, σε γρήγορη συνδίσταση. Τι να σας πούμε; Άς το έλπίσουμε κι' έμεις μαζί σας... Πως νάχη κανείς εμπιστοσύνη σ' ένα σπουρνίτι, σ' ένα χελιδόνι, σ' έναν άεροπόρο; Έρως τους πρώτος είναι ο αίσθη, το άπειρον, ή μέθη του κινδύνου... Σε τέτοιους ανθρώπους, ή γυναίκα δεν είναι φυσικό να είναι το πών... Σας εύχόμεθα πάντως ή έρωτική σας άναμονή να μίν είναι μακάριο και γρήγορα ο άγαπημένος σας να προσάγη με άπολόθολ, πλανέ στην άγκαλιά σας....

Κάποιο ν μαθητή ν Β.Γ. Θεσσαλονίκης: Μας γράφετε: «Είμαι μέθητης του Γυμνασίου και τελειόφοιτος» — με συγχωρείτε όμως: Πως είναι δυνατόν να πάρετε δίπλωμα Γυμνασίου άμα γράφετε το τελειόφοιτος, το «φοι» με ήπτα... — κι' έχω τρία χρόνια που είμαι τραγικά έρωτευμένος με μία νεύτο, νισά μου. Έχουμε φίλια, πάμε στον κινηματογράφο, άλλα ή ύποθεσι δεν προχωρεί. Τι να κάνω; Πως να την κατακτήσω... Περιμένω συμβουλή σας...»

Ο Έρως, άγαπητέ μου, θέλει τόλημη και, πολλές φορές, θοράος. Ιδίως δε όταν έχη ν' άντικείμενό του κοριτσόπουλο, όπως ή έκλεπτική άπ' έμπελξας τις σχέσεις με μία γυναίκα κάπως πιο έξελιγμένη στη ζωή... Στην περίπτωση σας, λοιπόν, μη διατάζετε: Μιλήστε! Μία μέρα, έν άπόνευμα στον κινηματογράφο, να πούμε, έκει ύπό τα προστατευτικά δάχτυλα της Άϊντα Λουβίνο ή του Χόμφρεν Μπόγκαρντ, σκούφτε σ' αυτάκι της και πέστε της έλληνικά αυτά που θ' άπολαμβάνη φανταστικά στην

άγνωστη γλώσσα της μακρυνής Αμερικής... Τα άποτελέσματα να μας τα γνωστοποιήσετε, δια τα... περαιτέρω.

Τ ρ ε λ λ ο ν.— Άναγνώστη ν: Μας γράφετε ότι σας τα πρώτα σας ραντεβού, ο έρως σας πηγαινε «ρολόι», ύστερα όμως, το κορίτσι άρχισε... «κορδελλάκια!» Τι να γίνει; Η ήλικία σας είναι ές άλλου τόσο μικρή, ώστε όλα σας συγχωρούνται: Και «ρολόγια», και «κορδελλάκια», και τρέλλες... Με τον καιρό, ο έρως σας θα γίνει άσφαλώς σοβαρότερος...

Α. Λ. Ένταυθα: Μας γράφετε: «Είμαι νέος 27 έτών. Έπεράσα πολλά στη ζωή μου. Για να ήσυχάσω πιά και να ζήσω το ύπόλοιπον της ζωής μου εν άρμονία άπεφάσισα να άφισω είς το παρελθόν τις νεανικές τρέλλες και να παντρευτώ. Ο γάμος όμως με φοβίζει. Τι λέτε; Περιμένω τη συμβουλή σας».

Ο γάμος, άγαπητέ μου, είναι — πως να σας το πώ; — δίκοπο μακρίρι. Άν άκούσετε τους άνυπαντρους θα σας μιλήσουνε για το γάμο σά για μία εύτυχισμένη λύσι που την περιμένουνε με λαχτάρα. Οι περισσότεροι πάλι παντρεμένοι, θα σας μιλήσουνε για το γάμο με φράσεις πικρές κι' άποκαρδιωτικές. Αυτό όμως δε σημαίνει ότι όλοι οι άνυπαντροί παντρεύονται, ούτε ότι όλοι οι παντρεμένοι χωρίζουν... Κεθώς έννοείτε, οι προϋποθέσεις για την ευτυχία στο γάμο ποικίλουν. Έξαρτάται ή ευτυχία αυτή από το χαρακτήρα της γυναίκας, του άντρα, από τα οικονομικά αίτια. Ο γάμος δεν είναι ούτε κάτι που επιβάλλεται, ούτε κάτι που άποκλείεται άπολύτως. Βρίστε πρώτα τον άνθρωπό σας, όλα, κι' ύστερα μιλήστε πάλι. Η συμβουλή μας γράφετε τότε λιγώ, λή μας θα μοιάζει τότε λιγώ, τερο με... χρυσόμο του Μαντείου νών Δελφών... *

Ά π ε λ π ι ο ν.— Ένταυθα: Έχετε πάρει τα πράγματα πολύ σοβαρά. Δεν βερνούν σήμερα οι άνθρωποι άπό έρωτική άπελπισία. Δεν άζειξη άλλωστε τον κόπο να άφίσετε τον ώραίο αυτό κόσμο γιατί άς εγκατέλειψε ο «έπιπόλαιος», όπως σωστά τον χαρακτηρίζετε, άγαπημένος σας. Κάποια νέα άγάπη θα γεμίσει πολύ γρήγορα την άδεια καρδιά σας.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τα θηρία και... ή καλλονή

Η μίς Άνιέλ, που θεωρείται στις Ηνωμένες Πολιτείες ως αυθεντία στα ζητήματα της καλλονής, συμβουλεύει τις Άμερικανίδες να μελετήσουν προσεκτικά τις οτάσεις και τις κινήσεις... των θηρίων που βρίσκονται στους ζωολογικούς κήπους! Για ν' άποκτήσουν ώραία σώματα. Η ίδια ένεπνεύσθη άπ' αυτή τη μελέτη μία μέθοδο, που, στίς νενικές γραμμές της, συνίσταται στα έξης:

Κάθε γυναίκα, λέει, από 16-60 έτών, μόλις ζυγνήρη, πρέπει να ταυνοθή προς όλες τις διευθύνσεις, όπως κάνει ή γάτα. Άν μπορεί να χαμουριέται ταυτόχρονα, θα ήταν καλύτερο. Έπειτα, θα πηδήση από το κρεβάτι της και θα περικήρη με τα τέσσερα, όπως ένας πάνθηρ, ως την οίθουσα του λουτρού. Έκει θα γυρίση τις κάουλες του νερού με τα δάκτυλα του ποδιού, όπως θα έκανε ένας πηλίκος. Μετά το λουτρό, θ' άρχιση να κουλουριάση το σώμα της σαν φείδι. Και στο τέλος θα λυγίση και θα τεντώση μερικές φορές τα χέρια και τα πόδια της, όπως ο βάτραχος, για να κάμη τα μέλη της εύλυγιστα.

Η μίς Άνιέλ βεβαιώνει ότι ή μέθοδος της είναι άσυνανώνη, στην έλληνικά αυτά που θ' άπολαμβάνη φανταστικά στην

ΓΙΑ τη γυναίκα, το πολυτιμώτερο αγαθό είναι ή όμορφιά. Άλλ' αυτό το αγαθό είναι τόσο εύθραστο, τόσο φευγαλέο που ή διατήρησή του άπαιτεί άδιάκοπες φροντίδες και μία διαρκή έπαγούνησι. Γιατί, διαφορετικά, και το πιο όμορφο πρόσωπο μαρσίνεται πολύ γρήγορα και χάνει τη φρεσκάδα και τη γοητεία του.

Το κυριώτερο για τη γυναίκα δεν είναι, λοιπόν, να προσπαθή να «σκεπάση» τη βαθμιαία φθορά που φέρουν πάνω στο πρόσωπο και το σώμα της τα χρόνια, αλλά να διατηρήση την νεότητά της, μ' άλλα λόγια να προάξη την εμφάνισι όλων εκείνων των δυσασέτων συμπτωμάτων που έπισκιάουν την όμορφιά της και της άακισίουν τη λάμψη της.

Τίποτε δεν θα συντελέση περισσότερο σ' αυτό από ένα καλό μασσάζ. Πρέπει, όμως, να συνηθίσετε να κάνετε μόνη σας αυτό το μασσάζ μελετώντας προσεκτικά καθεμιά από τις κινήσεις που θα σας περιγράψουμε παρακάτω.

1) Για να δώσετε την κατάλληλη φόρμα στο πρόσωπό σας.— Ο σκοπός αυτού του μασσάζ είναι να τονώσετε τους μύς του προσώπου σας, που έχουν τάσι να χαλαρωθούν, με άποτέλεσμα την παραμόρφωσι της φυσικής φόρμας. (περιεμένα μάγουλα, προεξέχοντα μύλα κλπ.).

Θά άλείψετε με τα δάχτυλά σας με μία κρέμα πολύ λιπαρή και θα άρχίσετε το μασσάζ εκ των κάτω προς τα άνω, διαγράφοντας μικρούς κύκλους. Η πίεσις του χεριού σας πρέπει να είναι άνάλασφη, αλλά σταθερή.

Διάρκεια.— Πέντε ως έξη λεπτά.

2) Για να προλάβετε τις ρυτίδες.— Οι πιο άσχημες ρυτίδες είναι εκείνες που σχηματίζονται άπό τα πτερύγια της μύτης προς τους κροτάφους. Αυτές προδίδουν την πραγματική ήλικία της γυναίκας.

Για να τις προλάβετε θα πιάσετε ζωηρά το δέρμα σας άπό τα πτερύγια της μύτης και θ' άρχίσετε να το τραβάτε βαθμιαία προς τους κροτάφους. Το πράγμα αυτό θα σας κάνει να δοκιμάσετε ένα αίσθημα άνακούφισως. Οι κινήσεις αυτές πρέπει να γίνουν δέκα φορές.

Υπάρχουν, όμως, δύο άλλες ρυτίδες που ξεκινούν άπό τα πτερύγια της μύτης και διευθύνονται προς τα χείλη. Οι ρυτίδες αυτές είναι πολύ άντιπαθητικές και άφαιρούν όλη τη φρεσκάδα από ένα πρόσωπο.

Θά προλάβετε την εμφάνισι αυτών των ρυτίδων, κάνοντας το άκόλουθο μασσάζ: Λυγίστε τα δάχτυλα και πιέστε με την έξωτερική έμφάνισι τους το δέρμα του προσώπου, όπως δείχνει ή φωτογραφία. Έπειτα, με την πρώτη φάλαγγα του αντίχειρος άρχιστε να διαγράφετε μικρούς κύκλους, άνεβαίνοντας σιγά-σιγά προς τα μάτια. Το δέρμα πρέπει να τραβιέται προς τα επάνω και λιγάκι λοξά. Αυτό πρέπει να γίνει δέκα φορές.

3) Για να προλάβετε το διπλό πηγούνι.— Το διπλό πηγούνι είναι ο φόβος των γυναικών. Με τις άπλες κινήσεις που θα σας ύποδείξωμε θα το άποφυγετε ή τουλάχιστον θα περιορίσετε τις διαστάσεις του.

Θά πιάσετε με το άριστερό χέρι το πηγούνι σας και θα το κρατήσετε σφιχτά. Το κεφάλι θα γέρνη προς τα πίσω. Έπειτα θ' άρχίσετε να κάνετε ένα δυνατό μασσάζ, άνεβαίνοντας άπό το πηγούνι προς τη βάση του λαιμού. Θά τρυματίσετε το μασσάζ με μερικά χτυπήματα, που θα τα κάμνετε με την άκρη των δακτύλων.

Η διάρκεια του μασσάζ θα είναι 5—6 λεπτά.

Το μασσάζ αυτό δίδει μία αίσθησι θερμότητας, κάνει ζωηρότερη την κυκλοφορία του αίματος και έμποδίζει το σχηματισμό λιπαρών άποθεμάτων στο πηγούνι και το λαιμό.

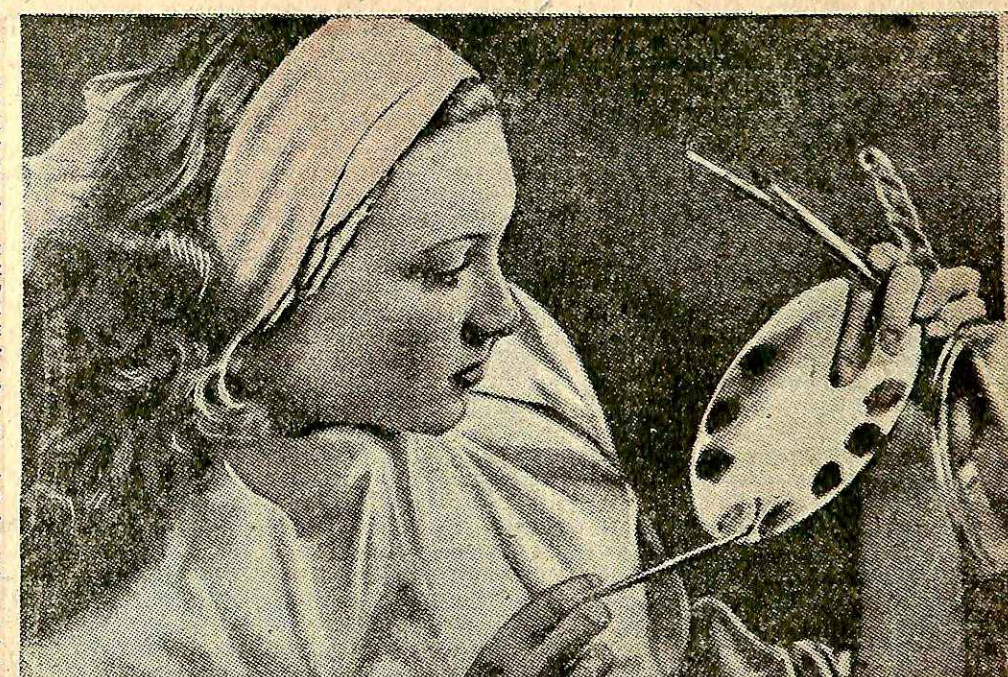
4) Για την ώραιότητα του λαιμού.— Δεν πρέπει να παραμελήτε την ώραιότητα του λαιμού, που είναι για τη γυναίκα την ίδια σημασία με το πρόσωπο. Ποσυνματικά, δεν είναι τίποτε πιο άποκορευτικό από ένα λαιμό πλασάο ή γεμάτο ρυτίδες. Ιδίως κατά το χειμώνα πρέπει να προσέχετε πολύ το λαιμό σας. Γιατί οι γούνες και τα μάλλινα φορέματα καταστρέφουν τη ζωρότητα και τη φρεσκάδα του. Αντίθετα, ο έρως και ο ήλιος, κατά το καλοκαίρι, ένδυναμώνουν και άναζωογονούν τους ιστούς του.

Για να έχετε έναν ώραίο λαιμό, θα κάμνετε το έξης: Ρίξτε το κεφάλι προς τα πίσω. Στριβέτε τις παλάμες σας στους ώμους και κάμνετε ένα δυνατό μασσάζ του λαιμού σας άπό επάνω προς τα κάτω.

Το μασσάζ αυτό πρέπει να διαρκέση 5—6 λεπτά.

Μασσάζ και γυμναστική είναι δύο άποτελεσματικά όπλα κατά του πρόωγου γήρατος που ένοχηται ύπουλα και άσυνείδητα κάθε όμορφη και μαρσίνει τη δροσιά της νεότητος.

Άς λάβουν τα μέτρα τους λοιπόν οι κυρίες. Λίγνη άρας μασσάζ κάθε μέρα θα τους ξαναδώση ό,τι έχασαν ή θα τις προφυλάξη άπό τον κίνδυνο των ρυτίδων και του μαρσμού που τόσο τις παρομοιώνουν και τις άσχημίζουν.



ΜΙΑ ΣΣΑΙΖ για τις ρυτίδες

Συμβουλές για να διατηρήσετε την όμορφιά σας

μικρούς κύκλους. Η πίεσις του χεριού σας πρέπει να είναι άνάλασφη, αλλά σταθερή.

Διάρκεια.— Πέντε ως έξη λεπτά.

2) Για να προλάβετε τις ρυτίδες.— Οι πιο άσχημες ρυτίδες είναι εκείνες που σχηματίζονται άπό τα πτερύγια της μύτης προς τους κροτάφους. Αυτές προδίδουν την πραγματική ήλικία της γυναίκας.

Για να τις προλάβετε θα πιάσετε ζωηρά το δέρμα σας άπό τα πτερύγια της μύτης και θ' άρχίσετε να το τραβάτε βαθμιαία προς τους κροτάφους. Το πράγμα αυτό θα σας κάνει να δοκιμάσετε ένα αίσθημα άνακούφισως. Οι κινήσεις αυτές πρέπει να γίνουν δέκα φορές.

Υπάρχουν, όμως, δύο άλλες ρυτίδες που ξεκινούν άπό τα πτερύγια της μύτης και διευθύνονται προς τα χείλη. Οι ρυτίδες αυτές είναι πολύ άντιπαθητικές και άφαιρούν όλη τη φρεσκάδα από ένα πρόσωπο.

Θά προλάβετε την εμφάνισι αυτών των ρυτίδων, κάνοντας το άκόλουθο μασσάζ: Λυγίστε τα δάχτυλα και πιέστε με την έξωτερική έμφάνισι τους το δέρμα του προσώπου, όπως δείχνει ή φωτογραφία. Έπειτα, με την πρώτη φάλαγγα του αντίχειρος άρχιστε να διαγράφετε μικρούς κύκλους, άνεβαίνοντας σιγά-σιγά προς τα μάτια. Το δέρμα πρέπει να τραβιέται προς τα επάνω και λιγάκι λοξά. Αυτό πρέπει να γίνει δέκα φορές.

3) Για να προλάβετε το διπλό πηγούνι.— Το διπλό πηγούνι είναι ο φόβος των γυναικών. Με τις άπλες κινήσεις που θα σας ύποδείξωμε θα το άποφυγετε ή τουλάχιστον θα περιορίσετε τις διαστάσεις του.

Θά πιάσετε με το άριστερό χέρι το πηγούνι σας και θα το κρατήσετε σφιχτά. Το κεφάλι θα γέρνη προς τα πίσω. Έπειτα θ' άρχίσετε να κάνετε ένα δυνατό μασσάζ, άνεβαίνοντας άπό το πηγούνι προς τη βάση του λαιμού. Θά τρυματίσετε το μασσάζ με μερικά χτυπήματα, που θα τα κάμνετε με την άκρη των δακτύλων.

Η διάρκεια του μασσάζ θα είναι 5—6 λεπτά.

Το μασσάζ αυτό δίδει μία αίσθησι θερμότητας, κάνει ζωηρότερη την κυκλοφορία του αίματος και έμποδίζει το σχηματισμό λιπαρών άποθεμάτων στο πηγούνι και το λαιμό.

4) Για την ώραιότητα του λαιμού.— Δεν πρέπει να παραμελήτε την ώραιότητα του λαιμού, που είναι για τη γυναίκα την ίδια σημασία με το πρόσωπο. Ποσυνματικά, δεν είναι τίποτε πιο άποκορευτικό από ένα λαιμό πλασάο ή γεμάτο ρυτίδες. Ιδίως κατά το χειμώνα πρέπει να προσέχετε πολύ το λαιμό σας. Γιατί οι γούνες και τα μάλλινα φορέματα καταστρέφουν τη ζωρότητα και τη φρεσκάδα του. Αντίθετα, ο έρως και ο ήλιος, κατά το καλοκαίρι, ένδυναμώνουν και άναζωογονούν τους ιστούς του.

Για να έχετε έναν ώραίο λαιμό, θα κάμνετε το έξης: Ρίξτε το κεφάλι προς τα πίσω. Στριβέτε τις παλάμες σας στους ώμους και κάμνετε ένα δυνατό μασσάζ του λαιμού σας άπό επάνω προς τα κάτω.

Το μασσάζ αυτό πρέπει να διαρκέση 5—6 λεπτά.

Μασσάζ και γυμναστική είναι δύο άποτελεσματικά όπλα κατά του πρόωγου γήρατος που ένοχηται ύπουλα και άσυνείδητα κάθε όμορφη και μαρσίνει τη δροσιά της νεότητος.

Άς λάβουν τα μέτρα τους λοιπόν οι κυρίες. Λίγνη άρας μασσάζ κάθε μέρα θα τους ξαναδώση ό,τι έχασαν ή θα τις προφυλάξη άπό τον κίνδυνο των ρυτίδων και του μαρσμού που τόσο τις παρομοιώνουν και τις άσχημίζουν.

ΜΥΡΙΑΜ ΚΑΡΑΝΖ



Τὰ περιστέρια

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ένας υπακάλης κι' ένας κόντες.

ΜΠΑΚΑΛΗΣ: Καλησπέρα, κόντε!...
ΚΟΝΤΕΣ: Καλησπέρα, Άλλο... πρέ-
πει να σου πω ότι είσαι κόντες.

ΜΠΑΚΑΛΗΣ: Μπα! Καινούργιο κι' αυ-
τό. Και τι είσαι τότε;
ΚΟΝΤΕΣ: Είμαι Βαρώνας.

ΜΠΑΚΑΛΗΣ: Διάδολε! Είσαι βαρώ-
νος; Τότε κι' οι συγγενείς σου θάνε βαρώ-
νοι.

ΚΟΝΤΕΣ: Όχι. αυτοί είναι σκέτοι...
όνοι.

ΜΠΑΚΑΛΗΣ: Κι' έχεις πολλούς συγγε-
νείς;

ΚΟΝΤΕΣ: Έχω πέντε, δόξα νάην &
Παντοδύναμος. Έναν θεό, μία θεία, έναν
παππού, μία γιαγιά, κι' ένα συγγενή μα-
κρινό.

ΜΠΑΚΑΛΗΣ: Και ποιός είναι ο μακρινός
συγγενής; Κανένας τριτάτος εξαδελφός;

ΚΟΝΤΕΣ: Όχι, όχι...
ΜΠΑΚΑΛΗΣ: Κανένας άνεσιός τετάσ-
του Βαθυού;

ΚΟΝΤΕΣ: Ούτε, ούτε...
ΜΠΑΚΑΛΗΣ: Παιός είναι τότε;

ΚΟΝΤΕΣ: Είναι ο πατέρας μου.
ΜΠΑΚΑΛΗΣ: Ο πατέρας σου; Και τον
λές μακρινό συγγενή;

ΚΟΝΤΕΣ: Μα είναι μακρινός... Μένει
στην Χιλή.

ΜΠΑΚΑΛΗΣ: Στη Χιλή; Και τί κάνει
έκει;

ΚΟΝΤΕΣ: Κάνει υλοποήτες.

ΜΠΑΚΑΛΗΣ: Α σωστά... Άφου εί-
νε στη Χιλή έπρεπε να το καταλάβω πως
θακανε υλοποήτες. Κι' έγω, έέ άλλου,
έγω ένα θεό που μένει στην Κίνα και κά-
νει... νινινο. Προτίτερα ήτανε στις 'Ιν-
δίες κι' έυπορούσαν 'Ιν δ' α ν ο υ σ -
υδαϊστί ναόπουλα... Έπειτα πήνε
στις Κάτω γώρες κι' έκανε τ' ο ρ ο δ ι -
δ α σ κ α λ ρ... Άλλ' εν τώ μεταξύ είχε
ταξιδέψει κι' άλλου... Είναι μένει στο
Κόμο της 'Ιταλίας κι' έξοικαν κ ο υ ο -
δ ι ν α σ τ' ο Μπαρί και έκανε το Βαούτονο,
στην Κορέα κι' έπωλούσε κ ο ρ ε ο κ τ θ -
ν ο... (έξοις απ' αυτή τη σκόνη για τους
κορούς) στην Κοπενάγη έπίσης, όπου
έφορούσε ένα παλτό με γούνα...

ΚΟΝΤΕΣ: Και γιατί έφορούσε στην Κο-
πενάγη παλτό με γούνα;

ΜΠΑΚΑΛΗΣ: Γιατί έκανε κορό.

ΚΟΝΤΕΣ: Αυτός ο θεός σου ήτανε έ-
νας τύπος δοστούσης και έργατικός.

ΜΠΑΚΑΛΗΣ: Α!... Έργατικώτα-
τος! Σκέψου ότι το έμβλημά του ήτανε:
«Άρετή, έργασία και περιστέρια».

ΚΟΝΤΕΣ: Και τί σχέσι έχουν τὰ περι-
στέρια;

ΜΠΑΚΑΛΗΣ: Είναι άπλουστάτα: Άρετή
γιατί ήταν ενάρετος. Έργασία γιατί ήτο
έργατικός...

ΚΟΝΤΕΣ: Και τὰ περιστέρια;

ΜΠΑΚΑΛΗΣ: Τά έτρωγε κάθε Τετάρτη.
Γιατί δηλαδή; Έπειδή ένας άνθρωπος εί-
νε ενάρετος κι' έργατικός, δεν μπορεί να
τρώη περιστέρια!

ΚΟΝΤΕΣ: Δεν είπα, όχι. Μπορεί Βέ-
βαια να τρώη περιστέρια. Άλλά τί να σου
πώ... Προτιμώ να μη μιλάμε για περι-
στέρια

ΜΠΑΚΑΛΗΣ: Αυτάμει, φίλε μου...
άλλά σου δεν θέλεις να μιλάμε για περι-
στέρια, άς μιλήσουμε γι' άλλο πράγμα...
Ίσως τὰ περιστέρια σου θένουνε θλιβε-
ρές αναμνήσεις...

ΚΟΝΤΕΣ: Α, τὰ περιστέρια...
ΜΠΑΚΑΛΗΣ: Για λέγε... για λέγε...

ΚΟΝΤΕΣ: Καταλαβαίνεις... είναι μία
ιστορία πολύ θλιβερή... Εγώ, εδώ και
λίγα χρόνια, ήμουν έρωτευμένος τρελλά
με μία νέα... και μία μέρα, για να επί-
κοινωνήσω μαζί της, έκρέμασα ένα ραβδ-
σάκι στο λαιμό ενός ταξιδιωτικού περι-
στεριού και της τώστειλα... Αυτή δεν μου
απάντησε τίποτε... Τότε έπληξα ένα άλ-
λο περιστέρι, έγραψα ένα άλλο γράμμα
και της το έστειλα. Αυτή τίποτε... Έ-
σκέφθηκα: «Ίσως δεν της άρέσω, ίσως ά-
γαπάει κανέναν άλλον...» Άλλά ή υπό-
θεσις αυτή απέδειχθη άσπρήκτη, γιατί ήρ-
θε μία μέρα ή καμαρίστρα της και μου εί-
πε ότι ή κυρά της όχι μονάχα με άγαπού-
σε, αλλά υ' ελάτρευε τόσο, ώστε ένα γράμ-
μα την ήμερα της έπέφετε λίγο και ήθελε
δύο, ένα το πρωί και ένα το άπόγευμα,
και ότι δεν έπρεπε να το θεωρώ προσβολή
που δεν απαντούσε στα γράμματά μου,
γιατί ή οικογένειά της την επέβλεπε, αυ-
στηρά... Τότε κι' έγω, τρελλός από τη
γασά μου άρνισα να έμαλάω άραδά πε-
ριστέρια το ένα πίσω από τ' άλλο...

«Ός ότου μία ώραία μέρα, έπληξα την
απόφασις κι' έπληνα να ζητήσω το γέρι της
από τον πατέρα της...» Ο πατέρας της
υ' εδένθηκε με μεγάλη ευγένεια: «Έλπίζω
πως θα 'είναιτε να φάτε μαζί μας», μου εί-
πε. Έπειτα ρώτησε τη γυναίκα του: «Τι
φαί έχουμε σήμερα;»

«Τό έρώς — απάντησε ή γυναίκα του.
Είνε τώρα είκοσι ήμέρες που δεν τώμε
άλλο από περιστέρια...»

ΑΥΡ. ΣΧΟΛ

Ο Τσεχοσλοβάκος Ροβινσών κ. Τσάρλ

βά δημιουργήσιν εναν πράξεισιν

Ένα γεροντοπαλλήκαρο του Λονδίνου,
ο κ. Τσάρλ, άνήγγειλε τελευταίως στους
φίλους του ότι Βοήκε το μυστικό της ευτυ-
χίας: Κουρασμένος απ' την κοσμική ζωή,
σκοπούει άπλουστάτα ν' αναζητήσει την
«άγνη χαρά» σε μία απ' τις νήσους Μπα-
γάμα του Ειρηνικού! Θα έγκατασταθή έ-
κει, μέσα στην άγρια φύση για να ζήση
σαν Ροβινσών. Σημειώστε δε ότι δεν είναι
κανείς έφηβος, έφηρεασμένος απ' τα περι-
πετειώδη μυθιστορήματα, αλλά ένας άν-
τρας πενήνταέξι...

Κατάγεται απ' την Τσεχοσλοβακία, ό-
που ανατράφηκε στο άγρόκτημα του παπ-
πού του. Διατήρησε λοιπόν από τότε την
ανάπη του υπαίθρου, άναλλοίωτη, παρ' ό-
λα τὰ 35 χρόνια που πέρασε στο σκυθρω-
πό Λονδίνο. Διάλεξε δε μία νήσο της ούα-
δος Μπαγάμα γιατί δεν έχει διόλου σπι-
τιά και γιατί το κλίμα της είναι θαυμάσιο.
Την είχε άλλωστε έπισκεφθή προπολεμικά,
για να βεβαιωθεί αν ανταπεκρινετο στο
γούστα του.

Ο κ. Τσάρλ βλέπει από τώρα τη ζωή
του σαν ένα άτελείωτο γλέντι: Θα τρώη
μόνο υπανάδες, πορτοκάλια, ανανάδες και
κοκκοκόρδα, θα κοιμάται μέσα στο δά-
σος, θα ψαρεύη θα κολυμπάη στο γλυαρό
νερό του ώκεανού, θα μαζεύη κογγυλίσια...

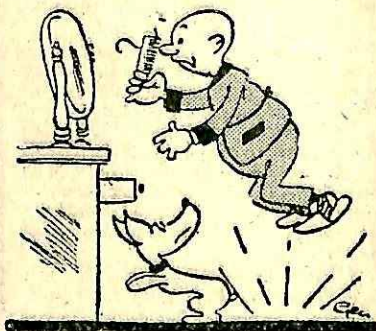
Σκοπεύει ώστόσο να δημιουργήσιν στη
νέα του διαμονή μία πρότυπη φάσμα, με
ίθαγενείς έρνάτες, Γι' αυτό χρειάζεται να
πάρη μαζί του 7 ή 8 άτομα, ως έπιστά-
τες του κτηματός του. Μπορούν νανε άν-
τρες ή γυναίκες, πάντως όμως άνύπαντροι.
Γιατί, κατά τη γνώμη του κ. Τσάρλ, υ-
δών οι άνύπαντροι είναι ίκανοί να ζήσουν
όλοι μαζί χωρίς να τσακώνονται διαρκώς!

Πρόσθεσε μάλιστα ότι, αν οι συνεργά-
τες του είναι αρκετά ώραιοι και γεροί, σκο-
πεύει να τους συστήσιν ναρθούν σε μελε-
τιμένη έπιτιμία με τους ίθαγενείς, για τη
δημιουργία μιας καινούργιας και ιδέωδους
φυλής στον έπίγειο παράδεισό του.

Ας ελπίσουμε λοιπόν ότι θα προέλθη
ένας νέος κόσμος... «ήθικός, άγγελικά
πλασμένος», όπως λέει ο ποιητής, από τον
έπίγειο παράδεισο του κ. Τσάρλ.

Έχει άλλωστε παληώσει τόσο ο παλαίος,
ώστε χρειάζεται... έπισκευή ή αντικατά-
στασί.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σέ εικόνες



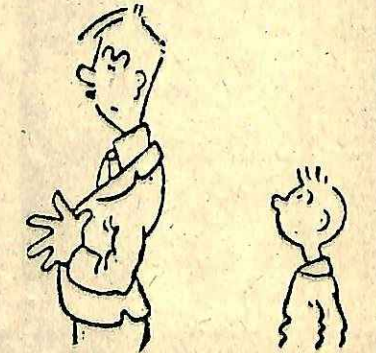
Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΡΙΧΑ

—Να πάρη ή όργη! Έγινε τώρα
φαλακρός!...



ΣΤΟ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟ

—Τι λές, γιατρέ, είμαι άκόμη τρελλός;



ΣΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

—Πόσα μάτια έχει ή γάτα;
—Δύο.
—Και πόσα πόδια;
—Συνγνώμην, κύριε καθηγητά. Δεν
είδατε ποτέ σας καμμία γάτα, και ρω-
τάτε έμένα;...



Ο ΚΤΗΝΙΑΤΡΟΣ

—Για κύτταξ ποιός... γραντσουναί
στην πόρτα;...

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΩΝ ΑΤΟΜΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

Πώς έχασαν τη ζωή τους δύο
ηρωϊκοί έπιστήμονες

Δυό Άμερικανοί έπιστήμονες έ-
χουν χάσει ήδη τη ζωή τους, στις
έρευνες για την ατομική ενέργεια.
Τα θύματα αυτά της έπιστήμης και
της προόδου βρήκαν ένα θάνατο
πρώξενο και φρικτό. Οι φοδερές
(άκτινες Γ) τους προκάλεσαν έγ-
καύματα, κατέστρεψαν τα λευκά
τους αιμοσφαίρια, κι' άποσυνέθεσαν
όλα τα ζωτικά τους όργανα.

Και στις δυό αυτές περιπτώσεις —
προπάντων δε στην πρώτη — έλά-
χιστοι άνθρωποι έμαθαν τις λεπτο-
μέρειες του θανάτου των έπιστή-
μων. Την έποχή εκείνη, έπρεπε το
άπολύτως μυστικό ότι άφορούσε
την ατομική βόμβα. Τα πρόσφα
που μπορούσαν να έπισκεφθούν το
(άτομικό) εργοστάσιο του Λος Άλ-
λamos, ήσαν μετρημένα στα δάκτυ-
λα. Όταν κάποτε μία απ' τις στε-
νογράφους του εργοστασίου αυτού
πήνε στον οδοντογάρδο, την συνώ-
δευσε ένας αξιωματικός της Μυστι-
κής Υπηρεσίας, ο οποίος δεν έφυ-
γε καθόλου πάνω απ' το κεφάλι της.

Γιατί ο οδοντογάρδος έπρόκειτο να
την ναρκώσει μ' ένα άεριο που προ-
καλεί άκατάχετη φλυαρία κι' υ-
πάρχε συνεπώς ο κίνδυνος ν' άρχί-
ση ή νέα γυναίκα να μιλή για την
απόκρυφη ατομική βόμβα! Σε τέ-
τοια περίπτωση, ο αξιωματικός ήταν
έτοιμος να της βουλώσει άμέσως το
στόμα με το χέρι του...

Είχε όμως κι' έναν άλλο λόγο ή
τόση μυστικότητα γύρω απ' τους δυό
θανάτους των έπιστημόνων. Η Κυ-
βέρνησις δεν ήθελε να μάθη άκόμη
το άμερικανικό κοινόν τα άκριβή
αποτελέσματα της ατομικής βόμ-
βας: ότι δηλαδή παράγει διοκα-
τομύρια άκτινες ίκανές όχι μόνο
να σκοτώσουν κάθε ζωντανό πλά-
σμα σε μία μεγάλη έκτασι, αλλά
και να κάμουν το έδαφος, το νερό
κι' όλα τα αντικείμενα της περιο-
χής της έκρηξης ραδιενεργά κι'
έπικίνδυνα επί πολύν καιρό.

Όσάκις πολέμησαν οι Άμερικα-
νοί προσπάθησαν πάντα να μείνουν
όσο το δυνατόν μέσα στα όρια της
ηθικής και του ανθρώπιμου. Στον
πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, δεν με-
ταχειρίσθηκαν αβυσθιονόνα άέρια,
πρωτο κάμουν την άρχή οι Γερμα-
νοί. Στον δεύτερο, δεν χρησιμο-
ποίησαν έπίσης διόλου τέτοια άέ-
ρια, μολονότι διέθεταν μεγάλες πο-
σότητες. Μπορούσαν έπίσης να διε-
ξανόγουν μικροβιακό γενικό, ή ό-
μως δεν το έκαναν. Γενικός, άπέ-
φυγαν τα όπλα της ομαδικής έ-
ξουδεύσεως του πληθυσμού.

Όταν, για να δώσουν τέλος στην
καταστρεφτική άνθρωποσφαγή, ά-
ναγκάσθηκαν να μεταχειρισθούν την
ατομική βόμβα κατά της 'Ιαπωνίας,

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

★ Όποιος σε έπαίνει μπροστά
σου σε κατηγορεί πίσω σου.

★ Στους άσπρους χρόνους μά-
ζεμε νάχρη με τρώς στους μαυ-
ρους.

★ Μόνο ο φτωχός νοιάζει τον
πόνο της φτώχειας.

★ Όρνιθα που πάχυνε δεν γεν-
νάει πιά.

★ Δυστυχία ο' όποιον φτιάνει
μεγάλη πόρτα χωρίς νάχη πίσω
οπί.

★ Καλύτερα να κοιμηθής λυπη-
μένος παρά μετανοημένος.

★ Όταν έκείνος που μιλεί εί-
νε άνόητος έκείνος που άκούει
πρέπει να είναι φρόνιμος.

★ Όποιος σε έπαίνει μπροστά
σου σε κατηγορεί πίσω σου.

★ Στους άσπρους χρόνους μά-
ζεμε νάχρη με τρώς στους μαυ-
ρους.

★ Μόνο ο φτωχός νοιάζει τον
πόνο της φτώχειας.

★ Όρνιθα που πάχυνε δεν γεν-
νάει πιά.

★ Δυστυχία ο' όποιον φτιάνει
μεγάλη πόρτα χωρίς νάχη πίσω
οπί.

★ Καλύτερα να κοιμηθής λυπη-
μένος παρά μετανοημένος.

★ Όταν έκείνος που μιλεί εί-
νε άνόητος έκείνος που άκούει
πρέπει να είναι φρόνιμος.

προσάβησαν να άποκρύψουν τις ο-
λεθριές συνέπειές της. Ο καθηγη-
της Χάρολντ Τζάκσον, που είχε
εργασθί για την κατασκευή της
βόμβας και που έγραφε κατόπιν ο'
ένα άρθρο του ότι άφινε ίσως το
έδαφος «δηλητηριασμένο» επί 70
χρόνια, διετάχθη απ' την Κυβέρνη-
ση ν' άνακαλέση όσα είχε δημοσιεύ-
σει.

Τέλος όμως, το άμερικανικό κοι-
νόν έμαθε όλα τα άποτελέσματα
της βόμβας, ενώ συγχρόνως έγιναν
γνωστές πολλές λεπτομέρειες για
την κατασκευή της και το περιεχό-
μενό της. Τότε μόνον άποκαλύφθη-
καν οι συνέψεις του θανάτου των
δυό έπιστημόνων.

Πρέπει να εξηγήσουμε εδώ ότι το
ουράνιον και το πλουτώνιον εκρή-
γνυνται όταν συγκεντρωθί ώριμέ-
νη ποσότης απ' αυτά — το ποσό α-
κριβώς πρέπει μυστικό άκούη. Ό-
ταν βρισκονται όμως σε μικρή πο-
σότητα, μένουν τελείως άδρανι. Τι-
ποτε δεν μπορεί να κάμη τότε τα
άτομά τους να διασπαθούν, όπως
άπεναντίας τίποτε δεν μπορεί να
σταματήσει τη διάσπασι των ατόμων
όταν αυξηθί ή ποσότης αυτή ως το
κρίσιμο σημείον.

Αν τώρα ή ποσότης των είναι με-
τρία, μεταξύ δηλαδή της άδρασης
και της έκρηκτης, το ουράνιον και
το πλουτώνιον ζεσταίνονται, γίνον-
ται ραδιενεργά και παθαίνουν διά-
σπασι. Δεν φάνυνον τότε ως την
έκρηξι, πάντως όμως μπορούν να
φέρουν το θάνατο.

Ο πρώτος λοιπόν απ' τους δυό έ-
πιστήμονες, που έπεσαν θύματα
της ραδιενεργίας, ο νεαρός Χάρ-
ρυ Ντάγκλιν, έκαμε ένα μοιραίο
λάθος: Κουρασμένος από πολλών
ώρων έργασία, πρόσθεσε άπρόσε-
κτα ένα μικρό κομμάτι ουράνιον σε
μία ποσότηα του ίδιου υλικού, που
ήταν ως τότε άδρασης. Κατά κα-
κήν σύμπτωση, το κομμάτι αυτό ή-
ταν τόσο, ώστε έκαμε ν' άρχισή
η διάσπασι όλης της ποσότητος. Ο
Ντάγκλιν, είδε να άσχηματίζεται
γύρω μία απειλητική μπλε λάμψις...

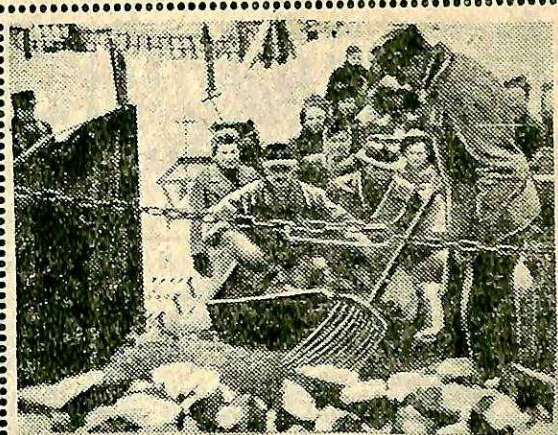
Κατάλαβε άμέσως τι συνέβαινε! Θα
μπορούσε να σωθί αν έσπευδε να
φύγη. Δεν του έπέτρεψε όμως ή
συνείδησί του να εκθέσει σε κίνδυ-
νο τους άλλους συναδέλφους του.
Κι' έτσι άποφάσισε άδιότακτα να θυ-
σιασθί. Έπιασε δηλαδή το κομμάτι
που είχε προσθέσει, το άπομάκρυ-
νε απ' την υπόλοιπη ποσότηα και
διέκοψε έτσι την αντίδρασι!

Έπειτα πήνε στην κλινική του
εργοστασίου και διηγήθηκε την τρα-
γωδία του. Το σώμα του δεν πορευ-
σάσε τίποτε το ιδιαίτερο. Κι' όμως
ήξερε καλά ότι ήταν πια άνέκκλη-
τα καταδικασμένος, γιατί οι τρομε-
ρές άκτινες είχαν φέρει το ύπου-
λο άποτέλεσμά τους...

Μόνον ή γερή κράσις του του έ-
πέτρεψε να ζήση ένα μήνα άκόμη.
Όταν πέθανε, πήρε μαζί του το
μυστικό. Η μητέρα κι' ή άδελφή
του, που βρισκότουσαν δίπλα του,
δεν άκούσαν παρά μόνον άστεία
απ' τα χείλη του ήρωικού αυτού
νέου...

Το δεύτερο θύμα ήταν ο Καναδός
δόκτωρ Λιούις Σλότιν, ηλικίας 37
ετών. Καθώς γράφωμε κι' άλλοτε,
θυσιάσθηκε κι' αυτός για τους συ-
ναδέλφους του. Όταν άντελήθη
δηλαδή ότι μία ποσότης ουράνιου
είχε άρχεις να παράγη επικίνδυ-
νες άκτινες, στάθηκε άμέσως έμ-
πρός στους συνεργάτες του και δε-
χθηκε αυτός το μεγαλύτερο μέρος
της φοβικής ακτινοβολίας. Μία βδο-
μάδα άργότερα πέθανε. Οι συνά-
δελφοί του, ελαφρότερα προσβεβλη-
μένοι, έμειναν στο νοσοκομείο με-
ρικές βδομάδες ή μήνες, αλλά σω-
θηκαν τελικά. Μόνον ο ένας απ'
αυτούς έχασε όλα τα μαλλιά του.

Για τη θεραπεία των άποτελεσμά-
των της ραδιενεργίας χρησιμο-
ποιούνται τώρα ένεσεις από έκχυ-
λίσμα σπυλίου ήνα προϊόν ζύμης
που λέγεται («εντυνικλοστίδη»), ό-
ρος αλυσος και πενικιλίνη. Τα
φάρμακα αυτά, καθώς κι' άλλα που
πληρούνται μυστικά, δοκιμάζονται ή
δη στους κοίρους τις κατοικίες και
τα παντρία που έπέχουν απ' τα
πειράματα του Μπικίνι. Είναι περι-
τόν να τονίσουμε τη σπουδαιότητα
που έάχουν ο' ένα πιθανό «άτομι-
κό» πόλεμο του μέλλοντος



ΤΟ ΚΡΥΟ ΣΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟ

Από μερικές εβδομάδες το κρύο έφθασε στο Βερο-
λίνο τους 30 βαθμούς υπό το μηδέν! Έσχάτως έγινε
διανομή 50 κιλών άνθρακίτι σε κάθε οικογένεια.
Άλλα πόες ήμέρες θα μπορέσουν έτσι να ζεστα-
θούν οι Βερολινέζοι; Δοκιμάζουν τώρα κι αυτοί τις
πραγικές στερήσεις που είχαν επίβάλει στους άλ-
λους λαούς...



Ο ΝΤΙΣΕΝΕΥ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο Γουώλτ Ντίσνεϋ, ο διάσημος δημιουργός του «Πι-
νόκιο» και τώσον άλλων άριστοτεχνημάτων, συμθε-
λεύεται συχνά τα παιδιά και προσέχει τις υποδεί-
ξεις τους. Στην άνωτέρω φωτογραφία ο Ντίσνεϋ έ-
ξηγει σε δυό παιδιά το προσέχεις όπλο του που έχει
τίτλο («Το Τραγούδι του Νότου»).



ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΑ

Η διεύθυνσις του Ταχυδρομείου της Νέας Υόρκης
άρχεις να χρησιμοποιή 12 ελικοπτερα, όπως το ά-
νωτέρω για τη γρήγορη μεταφορά της άλληλογρα-
φίας στα διάφορα παροιστήματα. Μ' αυτόν τον τρό-
πο οι έπιστολές διανέμονται χωρίς καμμία άπολύ-
τως καθυστέρηση.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΟΣ

Παράξενες δερματικές παθήσεις των τροπικών

Τα βάρσνα των Αμερικανών στρατιωτών

Ένα αρκετά μεγάλο ποσοστό των Αμερικανών στρατιωτών που έλαβαν μέρος στις επιχειρήσεις του Ειρηνικού, έπαθαν διάφορες παράξενες δερματικές ασθένειες των τροπικών. Τα 8% των στρατιωτικών που νοσηλεύθηκαν στα αμερικανικά νοσοκομεία, υπέφεραν από τέτοιες παθήσεις. Σ' αυτό συνετέλεσαν πολλοί παράγοντες: ο υπερβολικός ιδρώς, η έλλειψη λουτρών και καθαριότητας των ρούχων, η κατάρχιση τροφών που προκαλούν αλλεργία, όπως είναι π.χ. το χοιρινό κρέας, η σοκολάτα, το ψάρι, κόνσέρβες, κλπ. 'Ολ' αυτά δεν υπορούσε να μην επηρεάσουν το δέρμα ανθρώπων, συνυφισμένων σε διαφορετική διαίτα και σε ψυχρό κλίμα.

Σημαντικό ρόλο έπαιξε επίσης ο ψυχικός και νευρικός παράγοντας. Συνέβη π.χ. επανειλημμένα να πέθουν στρατιώτες έντονη φανούρα και έκλεμα, λίγες ώρες αφού έλαβαν δυσάρεστες είδησεις απ' το σπίτι τους.

Ένας πολεμιστής έπαθε κάποτε «δοκίμια», γιατί φόρεσε μια στολή πάνω απ' την οποία είχε περάσει μια κάψια.

Επίσης ο θυμός ενός δέντρον των τροπικών προκαλούσε ανυπόφορο φαγούρα κι' εξανθήματα. Ο θυμός αυτός χρησιμοποιείται συνήθως απ' τις ιθαγενείς πλυστρες ως μελάνι αινετήλο. Όταν λοιπόν οι στρατιώτες φορούσαν εσώρουχα μαρκαρισμένα με τέτοιο μελάνι, παθαιναν τη δερματική αυτή ασθένεια.

Αλλά τα ίδια συμπτώματα παρουσιάστηκαν και σε πολέμιστες, που δεν είχαν άγγίζει καθόλου τον ερεθιστικό θυμό. Είχαν σταθή μόνον κάτω απ' τα δέντρα με βροχή κι' είχαν δεχθή πάνω τους τις σταλαγματιές του νερού πούπεφταν απ' τα φύλλα ή είχαν περάσει μέσα από καπνό φωτιάς αναμμένης με εύλα τέτοιων δέντρων.

Προενογοιότητα και σπανία ήταν για μορφή διαθεριτιδούς του δερματος. Προάγυατι, το μικρόδιο της διαθεριτιδούς μπορεί κάποτε να προσβάλλει τους ιστούς του δερματος, αντί για τους βλεννογόνους του λαιμού. 'Ο αντιδιαθεριτιδικός όρος φέρνει και στην περίπτωση αυτή τη ίδια θεραπευτική αποτελεσματικότητα, όπως στην κοινή διαθεριτιδα.

Τη μεγαλύτερη δυσε διάδοσι σημείωσε μια παράξενη δερματική πάθηση, που άνοιξε με φονοδού και με κόκκινα σημάδια στο πρόσωπο και στο σώμα και κατόπιν σφηνάτιζε λέπια που σκέπαζαν μεγάλα τμήματα του δερματος. Σε ιερικές περιπτώσεις, έπρεπαν συγγρόνους και τα μαλλιά του άρρώστου, αλλά προσωινά μόνον. Οι πόροι των ιδρωτοποιών αδένων έκλειναν, κι' έτσι ο άρρωστος δεν υπορούσε πια να ιδρώσει. Συνεπώς, υπέφερε φοικτά απ' τη ζέστη — γιατί ο

ιδρώς είναι, ως γνωστόν, ένα μέσον που χρησιμοποιεί αυτόματως ο οργανισμός μας για να δροσίσει το σώμα μας.

Αφού περνούσε η όρεξη μορφή της αρόωστεας, έμεναν για πολύ καιρό βαθυκόκκινα σημάδια του δερματος, στα μέρη που υπήρχαν προηγουμένως λεπία.

Οι γιατροί του αμερικανικού στρατού είχαν ονομάσει αυτή την πάθηση «σηψη» της ζούγκλας και δεν ήξεραν πού να την αποδώσουν. Την παρωμοιάζαν μόνο με μια αρρώστια «λειχηνός», που σκεπάζει το σώμα με παρόμοια λέπια.

Τέλος, ο στρατιωτικός γιατρός Κλάρενς Λιβινγκυοντ ανακάλυψε ότι η αιτία της δερματίτιδος αυτής ήταν η «ατεμπριών», το γνωστό ανθελονοσιακό φάρμακο που έπαιρναν τα αμερικανικά στρατεύματα του Ειρηνικού. Δυστυχώς, δεν υπορούσε να γίνει τίποτε σ' αυτή την περίπτωση, γιατί η ατεμπριών ήταν απαραίτητο και αναντικατάστατο φάρμακο, που είχε κάμει 70 φορές λιγότερα τα κρούσματα της ελονοσίας μεταξύ των Αμερικανών πολεμιστών. Έμπρος λοιπόν στο σοβαρό κίνδυνο της ελονοσίας, ήσαν μικροπράγματα η φαγούρα και τα λέπια. Άλλωστε, τα συμπτώματα αυτά υποχωρούσαν, με τη μεταφορά του άρρώστου σε ψυχρότερο κλίμα, την ανάπαυση και τη διακοπή της ατεμπριών. Τόσο η αρόωστος αυτή, όσο κι' όλες οι άλλες παράξενες δερματικές παθήσεις των τροπικών δεν ήσαν μεταδοτικές και δεν υπήρχε κίνδυνος να εξαλειφθούν σε επιδημίες. Πάντως, έδωσαν την ευκαιρία στους Αμερικανούς γιατρούς να πλουτίσουν τις γνώσεις τους.

Γι' έχουμε για τον καρκίνο

Η θνησιμότης απ' τον καρκίνο πλησιάζει να υπερβεί τους θανάτους από φυματίωση. Οι επιστήμονες εργάζονται πυρετωδώς, αλλά δεν έχουν κατορθώσει ακόμη ν' ανακαλύψουν τις βασικές αιτίες της αρρώστειας αυτής. 'Οστόσο, απ' τις έρευνες και τις παρατηρήσεις τους, έχουν εξαχθή μερικά ενδιαφέροντα συμπεράσματα. Έχει αποδειχθή π.χ. ότι ο καρκίνος δεν είναι μεταδοτικός, ούτε κληρονομικός — μολονότι οι απόγονοι καρκινοπαθών παρουσιάζουν προδιάθεσι σ' αυτή την αρρώστεια. Προδιάθεσι έχουν επίσης όσοι, για επαγγελματικούς λόγους, έρχονται σε συχνή επαφή με ώριμες ουσίες, όπως η παραφίνη ή το ακατέργαστο μαλλί. 'Ο καρκίνος του δερματος συναντάται περισσότερο στους ξανθούς, που έχουν χρώμα ανοιχτό. Επίσης στους εκτεθειμένους στον άνεμο, στις κακοκαιρίες, στον ήλιο, όπως π.χ. στους ναυτικούς. Οι νέγροι όμως αποτελούν εξαίρεση, γιατί η ειδική χρωστική ουσία του δερματός τον το προφυλάσσει απ' τις εξωτερικές επιδράσεις.

Η τροφή παίζει επίσης σημαν-

τικό ρόλο. Άγνωστον όμως ποιον ακριβώς. Πάντως, έχει διαπιστωθή ότι οι άνθρωποι που έχουν κανονικό βάρος ή κατώτερο απ' το κανονικό, είναι λιγότερο επιδεκτικοί στον καρκίνο απ' τους χοντρούς.

Τα πειράματα των Ναζιδών

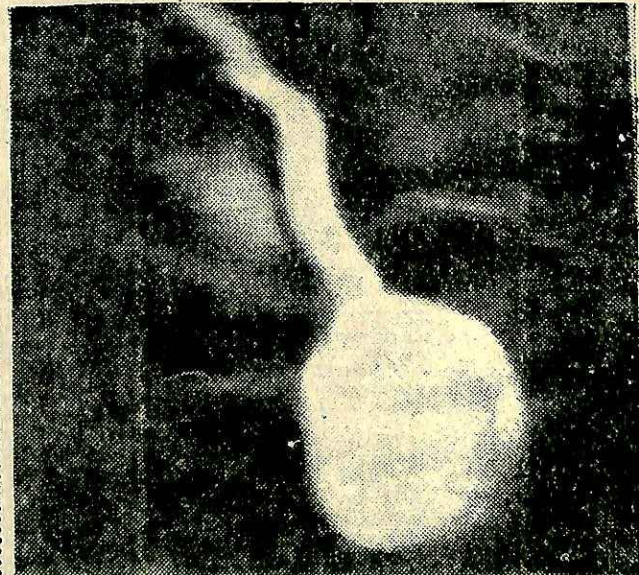
Στους άγγλικούς Ιατρικούς κύκλους γίνεται ζωνή συζητήσις αν πρέπει ή όχι να γνωστοποιηθούν τα αποτελέσματα των απανθρωπών πειραμάτων και παρατηρήσεων των Ναζιδών γιατρών πάνω στους κρατούμενους των «στρατοπέδων θανάτου». Φαίνεται ότι στα άρχεια των νοσοκομείων του Μπούγκενβαλντ, του Νταχάου και του Άουσβιτς βρέθηκε ενδιαφέρον τέτοιο υλικό, πραγματικές επιστημονικές ανακαλύψεις, που ή εφαρμογή τους θα μπορούσε να σώσει πολλές ανθρώπινες υπάρξεις. Πολλοί όμως Άγγλοι γιατροί φρονούν ότι η κοινή ηθική δεν επιτρέπει να χρησιμοποιηθούν γνώσεις που αποκτήθηκαν μ' αυτό τον τρόπο. 'Οστόσο φαίνεται ότι τελικά θα επικρατήσει η πρώτη άποψις κι' ότι θ' ανακαλυφθούν οι σημειώσεις των Γερμανών γιατρών, που κρατούνται ως τώρα μυστικές απ' την «Ιντελίγκενς Σέρβις».

Το άμυλον χαλάει τα δόντια

Εκτός απ' τη ζάχαρη, έχει αποδειχθή τώρα ότι χαλούν τα δόντια και τα διάφορα άμυλά (ψωμί, πατάτες, φασόλια), γιατί ευνοούν την ανάπτυξη ενός μικροοργανισμού που κατατρώγει το σμάλτο. Σ' όσους τρώνε πολλά άμυλά, οι δοντογιατροί συνιστούν τώρα να πίνουν νερό που περιέχει φθοριούχα αλάτα.

Ηλεκτρικά κουμπιά αντί της υπηρετίας

Το αμερικανικό εργοστάσιο «Ελλινγκτον» κατασκεύασε ένα σύστημα μηχανισμών για τη διευκόλυνση κάθε νοικοκυράς. Στο έζη, η κυρία θα μπορεί να εγκαταστήσει δίπλα στο κρεβάτι της ένα πινακί με διάφορα κουμπιά, που θα της χρησιμοποιούν όχι για να καλή τους υπηρέτες της, αλλά για να τους αντικαθιστά με τον ηλεκτρικό. Ένα απ' τα κουμπιά αυτά ανοίγει τις κουρτίνες, άλλο ανάβει το καλοριφέρ. Με τον ίδιο



ΦΩΤΕΙΝΑ ΜΕΤΕΩΡΑ

Η φωτογραφία αυτή είναι μοναδική στο είδος της. Πρόκειται για το στίγμιότυπον ενός μεγάλου φωτεινού μετεώρου, που φωτογραφήθηκε κατά την άστροπική εμφάνισή του, από έναν έρασιτέχνη αστρονόμο, τον Κ. Μπράουν από το Νέον Μεξικό. 'Ακόμη και οι έμπειροι επιστήμονες δεν κατορθώνουν να φωτογραφίσουν παρόμοιες σπάνιες εμφανίσεις! Μετά την εξαφάνισή του ανωτέρω μετεώρου επηκολούθησε μεγάλη πτώσις διαττόντων αστεριών.

τρόπο, τίθεται σε λειτουργία το ραδιοφωνικό ή ετοιμάζεται ο καφές. 'Υπάρχει εξ' άλλου ένα είδος «ρολογιού», που αναλαμβάνει να κάνει το πρωτό αυτόματος διάφορες εργασίες και να ξυπνήσει την οικοδόποινα μόνον όταν το υπάκουο της είναι χλωρό κι' ο καφές της έτοιμος.

Γιατί σκοτώνουν οι έγκληματις

Οι παγκόσμιες στατιστικές μας πληροφορούν ότι τα 25% των έγκληματων γίνονται από θυμό, πάνω σε καυγάδες ανθρώπων άγνωστων. Άλλο τόσο είναι το ποσοστό των έγκληματων από ζήλεια. Το χρέμα απλίζει το χέρι των δολοφονών στα 18% των περιπτώσεων. Τα 20% περίπου των έγκληματων όφειλονται σε εκδίκηση. Τα υπόλοιπα 12% γίνονται για διάφορους λόγους.

Δεν συμπεριλαμβάνονται στη στατιστική αυτή οι φόνοι που γίνονται από τρελλούς. Μα μήπως όλοι όσοι σκοτώνουν δεν είναι λίγο τρελλοί;...

Εξ' έπιστήμονες στο «Χαμένο κόσμο»

Δέκα μόνον χιλιόμετρα μακριά απ' το νότιο άκρον της Αυστραλίας βρίσκεται η νήσος Ροντόντο. Έχει σχήμα κανικό κι' άποκρημνες ακτές. Την έχουν απονομάσει «ο Χαμένος Κόσμος», γιατί υπάρχουν γύρω της ισχυρά κι' επικίνδυνα θαλάσσια ρεύματα, που δεν είναι επιτρεψί ως τώρα να πατήση άνθρωπος πόδι στον παρθένο αυτό βράχο. Τελευταίως όμως, δυο Αυστραλοί επιστήμονες, καθηγητής της βοτανικής και της ζωολογίας, αποφάσισαν να επιχειρήσουν να φτάσουν στο μοναχικό αυτό νησί, με την ελπίδα να βρουν άγνωστα και παράξενα φυτά και ζώα. Πήραν μαζί τους άλλους τέσσερες συναδέλφους των και ξεκίνησαν μ' ένα φανοκάϊκο, φαίνεται δε ότι τα κατάφεραν, γιατί οι αύλακες του γεωτονικού φάρου Ουίλσον είδαν από μακριά φώτα στην κορυφή του νησιού.

Τα ήφαιστεια είναι ατομικές βόμβες;

«Βαλβίδες ασφαλείας» της γής

Έχουμε γράψει άλλοτε για τη νέα θεωρία, σύμφωνα με την οποία τα ήφαιστεια όφειλονται σε διασπάσι των ατόμων μέσα στα σπλάχνα της γής. Τελευταίως λοιπόν, ένας Αμερικανός ειδικός, ο φυσικός Τζων Νέιλ, δημοσίευσε ο' ένα επιστημονικό περιοδικό μια μελέτη, στην οποία παρατάσει επιχειρήματα κι' αριθμούς για ν' αποδείξει σωστή την τολμηρή αυτή θεωρία.

Είπε γεγονός ότι ως τώρα έμενε μυστήριο για την επισημή η προέλευσις της θερμότητας ενεργείας των ήφαιστειών. Μερικοί την απέδωσαν σε χημικές αντιδράσεις. Άλλοι οι αντιδράσεις αυτές είναι ίσως να παραγάγουν μόνον ένα ελάχιστο μέρος της ενεργείας που εκδηλώνεται στα ήφαιστεια υπό μορφήν θερμότητας. Αντιθέτως, η διάσπασι των ατόμων του ουρανού δίνει, όπως θα ίδουμε πιο κάτω, υπεραρκητή ενεργεία για την εκδήλωση και τη διατήρησι της δράσεως ενός ήφαιστειου.

Έχει υπολογισθή ότι ένα συνήθισμένο μεγάλο ήφαιστειό (ζερνάει σ' όλη τη «ζώνη» του περί τα 100 κυβικά χιλιόμετρα υλικό (λάβα). Τα μικρότερα φτάνουν ως το ένα δέκατον αυτού του όγκου της λάβας. Άλλα πάλι, όπως π.χ. το Στρώμπολι, έμειναν εν ενεργεία επί χιλιάδες χρόνια κι' έδωσαν συνολικά περί τα 1000 κυβικά χιλιόμετρα λάβα.

Όλη αυτή η λάβα δηλαδή ο λυμμένος βράχος, συγκεντρώνεται και σκληματίζει μια λίμνη βαθεία μέσα στη γή πολύ πριν μιά έκρηξις του ήφαιστειού τη φέρη στην επιφάνεια. Πολλές φορές μάλιστα, δεν φτάνει ποτέ στην επιφάνεια, αλλά επεκτείνεται ορίζοντι απλώς νοντας πλοκάμους ανάμεσα στα στρώματα των γύρω στερεών βράχων, όπως έχουν αποδείξει οι γεωλογικές διατρήσεις του εδάφους.

Η λίμνη της λάβας, κάτω από ένα ήφαιστειο, πρέπει να έχει διάμετρο πολλών χιλιομέτρων και βάθος που κυμαίνεται από μερικές εκατοντάδες μέτρα έως αρκετά χιλιόμετρα. Που βρέθηκε όμως η θερμότης που έλυσε όλες αυτές τις ποσότητες του βράχου; Όλοι ζήτησαν ότι, όσο κατεβαίνουμε βαθύτερα μέσα στη γή, η θερμοκρασία ανεβαίνει. Η αύξηση όμως αυτή είναι μικρή οκτικώς: περίπου 1 βαθμός σε κάθε 30 μέτρα. Σε βάθος λοιπόν 3000 μέτρων θα επικρατή θερμοκρασία μεγαλύτερη κατά 100 βαθμούς απ' της επιφανείας.

Για να λυθούν όμως οι βράχοι από γρανίτη, και μάλιστα με την τεραστία πίεσι που επικρατεί στα σπλάχνα της γής, απαιτείται θερμοκρασία χιλιάδων βαθμών συνεπώς η φυσική θερμότης του εδάφους είναι τελείως ανεπάρκης γι' αυτό. Άρκει να σκεφθή κανείς ότι τα 100 κυβικά χιλιόμετρα της λάβας, που ζερνάει ένα ήφαιστειο, ζυγίζουν 280 δισεκατομμύρια τόννους! Είνε 1 λιγγιώδες λοιπόν το ποσό των θερμίδων που απαιτούνται για ν' αποκτήση η μάζα αυτή θερμοκρασία χιλιάδων βαθμών και να λυθώ. Θα χρειάζονταν 50 δισεκατομμύρια τόννοι κάρβουνος ή άλλης καύσιμης ύλης, για ν' αποδώσουν με την καύσι τους τόση θερμότης.

Σύμφωνα όμως με τα αποτελέσματα των προσοράων «ατομικών» έρευνών απ' τη διάσπασι των ατόμων 1 κιλού ουρανίου παράγονται 3 τρισεκατομμύρια θερμίδες. Καταλή-

γουμε λοιπόν στο συμπέρασμα ότι οι θερμίδες απ' τη διάσπασι 27.000 τόννων ουρανίου αρκούν για να λυθούν τους 280 δισεκατομμύρια τόννους της λάβας του ήφαιστειού. Η ποσότης αυτή του ουρανίου είναι βέβαια λιγγιώδης, αν συγκριθί μ' αυτές που χρησιμοποιούνται συνήθως στα «ατομικά» εργοστάσια. Από απόψεως όμως γεωλογικής είναι απεναντίας πολύ μικρή.

Πράγματι, ένας απλός λογαριασμός μας λέει ότι αντιπροσωπεύει αναλογία 1 μέρους ουρανίου σε 10.000.000 μέρη βράχου. Κι' όμως, οι αναλύσεις έχουν αποδείξει ότι η περιεκτικότης των βράχων σε ουράνιο είναι συχνά 1 μέρος στις 160.000. Άκόμη μεγαλύτερη 1 στις 70.000, είναι η περιεκτικότης σε «θόριον» — που κι' αυτό επίσης μπορεί να διασπαρθί και ν' αποτελέσει αξιολογη πηγή ατομικής ενεργείας. Μ' άλλα λόγια, οι βράχοι αυτοί περιέχουν 60 φορές περισσότερο ουράνιο απ' όσο απαιτείται για να τους λυθώ και να τους μεταβάλει σε λάβα.

Το ουράνιο αυτό είναι πολύ αραιά κατανεμημένο μέσα στη μάζα του γρανίτη. Σε ώριμμεν όμως σημεία, βρίσκεται ίσως πυκνότερο. Έξ' άλλου, αν υποθεθί ότι αρχίζει σ' ένα σημείο η διάσπασι των ατόμων, τα ηλεκτρόνια που εκλύονται δεν μπορούν να ξεφύγουν, μένουν φυλακισμένα μέσα στη μάζα και προκαλούν — υπό ώριμμένες ευνοϊκές συνθήκες — μια άρνη και «αλυσισδιώτη» αντιδρασι διασπάσεως άλλων ατόμων. Η θερμότης απ' τις αλληπαλλήλες διασπάσεις μένει κι' αυτή φυλακισμένη, γιατί ο βράχος είναι δυσθερμαγωγός. Άν λοιπόν παράγεται περισσότερη θερμότης απ' όση διαφεύγει στο περιβάλλον, ανεβαίνει σιγά-σιγά η θερμοκρασία και τέλος λυώνει ο βράχος και γίνεται λάβα. Με τη θερμότητα, διαστέλλεται, αποκτά μεγαλύτερον όγκο. Έξ' άλλου ώριμμεν συστατικά του παθαίνουν αποσυνθέσι και παράγουν αέρια. Η διαστολή και τα αέρια μαζί δημιουργούν μια τεραστία πίεσι, η οποία σπάζει επί τέλους τους γύρω βράχους, κι' απ' τα ανοίγματα ανεβαίνει η λάβα προς την επιφάνεια. Έτσι, ξεθυμαίνει η εσωτερική πίεσις, συγχρόνως δε διακόπτεται ίσως η «αλυσισδιώτη» της διασπάσεως των ατόμων και το ήφαιστειο νεκρώνεται λίγο-λίγο.

Κατά τη θεωρία λοιπόν αυτή, τα ήφαιστεια χρησιμοποιούν ως «βαλβίδες ασφαλείας», απ' τις οποίες, ξεφεύγει σε μικρές οκτικώς ποσότητες η ατομική ενεργεία που έχει παρκαρθί μέσα στη γή. Άλλοιως η ενεργεία αυτή θα συγκεντρωνόταν και θα προκαλούσε επιτέλους αφάνταστες, ανυπόλογτες, ολκαληρωτικές καταστροφές του κόσμου μας.

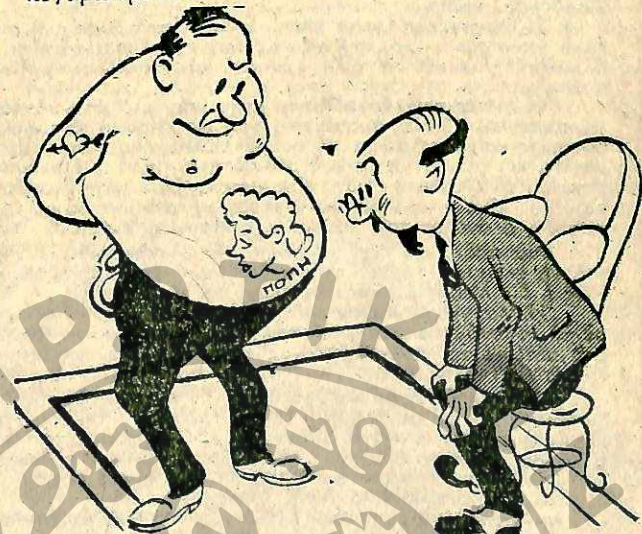
Μία κινούργις σχολική τιμωρις

Κάθε νύχτα, κατά τις 2, τέσσερα παιδιά 15 ετών, συνδυεζόμενα απ' τους γονείς των, κάνουν επί 2 ώρες το γύρο του κτιρίου της σχολής Ντεμινγκ, στο Τσέιριν των Ήνωμ. Πολιτειών. Οι μαθηταί αυτοί είχαν σπάσει τα τζάμια 27 παραθύρων του σχολείου κι' είχαν κάνει κι' άλλες ακόμη ζημιές. Το δικαστήριο λοιπόν, έπρεπτε στους γονείς των ή να πληρώσουν ένα γενναίο πρόστιμο, ή ν' αναλάβουν την υποχρέωσι να κάνουν μαζί με τα παιδιά τους κάθε νύχτα, επί ένα μήνα, δυο ώρων περιπολία γύρω απ' τη σχολή, για να την φυλάνε απ' τους κλέφτες! Κι' οι γονείς προτίμησαν το δεύτερο.

Γελοιοθεραπεία



—Μην ανησυχήτε, κύριε! Δεν θα το βάλουμε στο λογαριασμό!...



—Μπορείς να μου σέυσης τα μούτρα της; Χωρίς αμε χέσις!...



—Γιατί δεν καθαρίζεις το χιόνι από το πεζοδρόμιο σου, χριστιανέ μου; —Έχω το λόγο μου, δεσποινίς!...

Το ΑΠΡΩΣΤΟ Παιδί

Συγκινητικό διήγημα

Α Ν άνθρωπώ, θα μου τηλεφωνήστε... είπε η δίσ Μεράν, η γιατρός. —Μά υπάρχει κίνδυνος; ρώτησε μ' αγωνία η νέα μητέρα. —Οχι, αλλά... σε μία ώρα, μ' επιπλοκή βρογχοπνευμονίας, μπορεί να συμβούν απρόοπτα...

Η δίσ Μεράν σταμάτησε μια στιγμή, κι' έπειτα ρώτησε: —Ειδοποιήσατε τον πατέρα; —Εγώ να τον ειδοποιήσω; φώναξε η Μαργκερίτ Λαμπέρ. Ποτέ! "Αλ- λωστε η απόφασή του διαζυγίου θα εκδοθή σε δυο βδομάδες. Είμαστε πειά ξένοι μεταξύ μας. Γιατί λοιπόν να μάθω ότι αρρώστησε το παιδί μιας ξένης; Δεν μπορεί να τον ενδιαφέρει αυτό... Μας μισεί έξ' άλλου και τους δυο, ένένα και το Ροζέ!

Η Μαργκερίτ Λαμπέρ επαναστατούσε, στην ανάμνησι του ανθρώπου εκείνου, που θα ήταν σύζυγός της για δυο βδομάδες ακόμη. Η δίσ Μεράν έπνιξε ένα στεναγμό. Η πείρα του μακρού σταδίου της (γιατί είχε τώρα γκρίζα μαλλιά) την είχε διδάξει ότι οι παιδιαστικοί καυγάδες, οι παρεξηγήσεις, οι εγωισμοί, ακόμη και ο πόνος, είνε μάταιες άνοησιες εμπρός στο θάνατο... "Ωστόσο δεν έκαμε καμιά παρατήρησι. Είπε μόνον, καθώς έφευγε: —Είδα προ ημερών την κοινιάδα σας. 'Ο κ. Λαμπέρ μένει στο σπίτι της. Περνάει τώρα μια ζωή αξιοπρεπέστατη, άφωσιωμένος στην ένοχσία του και θλιμμένος βαθεία για την απουσία σας και την απουσία του Ροζέ... "Ωρεβουάρ, κυρία.

Η Μαργκερίτ έμεινε μόνη, ακίνητη στη μέση του σαλονιού. Μια πτυχή είναι χαραγμένη ανάμεσα στα φρύδια της. Γιατί τα είχε αυτά η δίσ Μεράν; "Ελπίσει, σαν παλιά φίλη των δυο οικογενειών, να ξανασυμφιλίωση τους συζύγους;... —Η Μαργκερίτ ξαναβλέπει μέσα σε μια στιγμή τα πέντε χρόνια που πέρασαν, απ' τους άρραδόνες της ως του άντρας της έπαψε να την αγαπάει και σχετίσθηκε με μια άλλη γυναίκα. Θυμάται τις άμφιβολίες της πρώτα κι' έπειτα την τικρή βεβαιότητά της... "Ωστόσο ο Σάρλ, όταν την είχε ιδεί να υποφέρει τόσο, είχε μετανοιώσει, είχε διακόψει τον ένοχο δεσμό του, της είχε υποσχεθή με δάκρυα, με μεγάλα λόγια «να μη τον ξαναπα- ρασύω» ο άνεμος του πάθους... "Ψευτιάς, ψευτιάς! "Υποκρισίας!...

Μια άπδια σφίγγει το λαιμό της Μαργκερίτ... Είχε φανή άμελίκτη, για να εκδικηθή! Είχε ζητήσει διαζύγιο, έχοντας το νόμο με το μέρος της. Πώς η δίσ Μεράν φαντάζεται τώρα ότι μπορεί να... "Οχι, ποτέ! —Η Μαργκερίτ ξαναγυρίζει στην κάμαρα του Ροζέ. Το παιδί κοιμάται, με τη νοσοκόμο στο πλευρό του. Είνε κατακόκκινο, αναπνέει λαχανιασμένα, στο μέτωπό του τρέχει άφθονος ιδρώτας... Η μητέρα κάθεται κοντά του, Κι' άρχίζει το ξενύχτι. "Ωρες άργές, μαρτυρικές...

Ο Ροζέ πνίγεται απ' το βήχα. Η Μαργκερίτ τον άνασπκώνει στα μα- τιά της, με τη βοήθεια της νοσοκόμου. Εκείνος την κυττάζει με μια ματιά πονεμένη, γεμάτη άπόγνωση... "Επειτα ξαναπέφτει προς τα πίσω, αλλά δεν άποκοιμείται πειά. Βογγάει, σπρώχνει τα σκεπάσματα...

Χτυπάει σε λίγο το τηλέφωνο. Είνε η μίς Μεράν. —Πώς πηγαίνει ο Ροζέ; ρωτάει. —Είνε λίγο πειό ταραγμένος... Μά για να τηλεφωνήτε, σημαίνει ότι άνησυνείτε!

—Άκούστε... "Αν τυχόν άρχισή να χάνει παρασιλητό, ειδοποιήστε με άμέσως, καθώς και... —Αλλά η δίσ Μεράν δεν άποτελείώνει τη φράση της. Περνάει άλλη μια ώρα. Στο δρόμο όπως και μέσα στο σπίτι, άπλώ- νεται βαρεία σιωπή.

Η νοσοκόμος μισοκοιμάται σε μια πολυθρόνα. Η Μαργκερίτ νοιώθει να την κυριεύη σιγά-σιγά ένα είδος τρόμου. Σκυμμένη πάνω απ' το Ροζέ, παρατηρεί, μιά άγνωστη έκφρασι, μέσα στα μισόκλειστα μάτια του! Αισθά- νεται τον έαυτό της δλομόναχο κι' άναγκασμένο να παλέψη με τις μυστη- ριώδεις κι' έχθρικές δυνάμεις που την τριγυρίζουν... Μά ποιόν να ζητήση να βοηθήσει;...

Φαντάζεται έξασφα στο πλευρό της τον άνθρωπο που τόσο αγάπησε. Θυμάται την άνέκδοτη χαρά του, όταν έμαθε πως θα γινόταν πατέρας... και την άναστάσι του όταν κάποτε ο μικρός Ροζέ έπεσε και χτύπησε λίγο σε μια πέτρα...

Είπε ψέμματα στη δίδα Μεράν: "Ο Σάρλ λατρεύει το γιοιό του! Και τίποτε στον κόσμο δεν θα τον έμποδίζει να βρίσκεται τώρα κοντά του, αν ήξερε... "Αν λοιπόν ο Ροζέ πεθάνη;... —Οι άναμνήσεις έξακολουθούν... άναμνήσεις περασμένων ετυχίας. Γιατί να τα θυσιάση δλ' αυτά, για ένα μοναδικό σφάλμα του Σάρλ; Δεν ήταν υπερβολικός έγωισμός της;...

Μιά σκέψι όδυνόη σαν πυρωμένη λεπίδα, περνάει, έξασφα απ' το μυαλό της Μαργκερίτ, άφίονοντας πίσω της ματωμένο σημάδι: «"Αν λοιπόν ο Ροζέ...»

—"Ω Θεέ μου, λυπήσου με... τραυλίζει. "Ο Σάρλ θα το μάθω άργά πειά... "Θάχω κάνει ένα τέτοιο πράγμα, εγώ; "Θάχω φανή τόσο σκληρή;... Σκληρή;... Μά μήπως κι' εκείνος δεν έφάνηκε τόσο σκληρός άπεν- αντί της;... Το μέρος της ξαναζυγνίζει...

"Εξάσφα, άκούγονται μέσα στη σιωπή η φωνή του Ροζέ. Η Μαργκερίτ άνατοινιάζει, σκύβει, τον άγκαλιάζει, προσπαθεί να δρασθή το μαγουλάκι του με το δικό της και να καταλάβη τις άσυνάρτητες λέξεις που τραυλίζουν



τα χείλη του... —Παιδί μου! Ροζέ!... —Έχει παρασιλητό, κυρία! μουρμουρίζει η νοσοκόμος, άπομακρυνόντας την μαλακά. Κι' όμως φαίνόταν ότι πηγάζε καλλίτερα...

Η Μαργκερίτ άνασπκώνει το κεφάλι της. Κατάλαβε... Θυμάται τα λόγια της δίδος Μεράν. Τρέχει άμέσως και της τηλεφωνεί. Σε λίγα λεπτά, θέχη φτάσει η δίσ Μεράν.

Μά τί έχει τώρα η Μαργκερίτ; Γιατί δεν γυρίζει κοπτό στο παιδί της; Θάλεγε κανείς ότι της μένει να εκπληρώση ένα καθήκον, έξ' ίσου επιτακτικό. Δίχως να διστάση, παίρνει πάλι στο τηλέφωνο έναν άσθιμό. Σε λίγες στιγμές, άκούε μιά γνωστή άνδρική φωνή: —Ποιος είνε;

Τότε η Μαργκερίτ άπαντά. Κι' η άπάντησίς της είνε συγχρόνως διαταγή, παράκλησις, συγγνώμη: —Εγώ είμαι, Σάρλ, η Μαργκερίτ! "Ο Ροζέ είνε πολύ άρρωστος. "Έχει παραλήρημα. Ειδοποιήσα τη δίδα Μεράν, Πρέπει ναρθής και σύ. "Ελα...

"Όταν, το πρωί, πέρασε η κρίσις και σώθηκε ο Ροζέ, η δίσ Μεράν έναόφυε. Τώρα όμως δεν ήταν πια μόνη η Μαργκερίτ κοντά στο κρεβάτι του παιδιού της. Δίπλα της έσκυβε ο Σάρλ. Με το προσώπό του κοντά-κοντά, ξεγυρ- σαν και συγχωρούσαν όλο το παρελθόν, ένωμένοι απ' την δια- άναπτη και την ίδια έλπίδα.

NTOMINIK PENOUAI

Δυο ψαράδες κι' ένας θησαυρός

Το περίφημο και περιζήτητο «άμπρ-γκρί».

Δ ΤΟ ψαράδες Νεοϋρκέζοι βοή- καν τελευταίως, κοντά στις ά- κτές του Λόνγκ Άιλαντ, ένα πραγ- ματικό θησαυρό: ένα κομμάτι «άμπρ-γκρί», της θρυλικής αυτής ούσιας που όνειρευόντουσαν άνεκαθεν οι θαλασσινοί, σπάνια όμως τη βρίσκουν.

Το «άμπρ-γκρί» (ή όνομασία σημαίνει γκριζό κεκοιμημένο) παράγεται μέσα στο σώμα της φάλαινας, όταν πάσχη από ώρι- σμένη άρρώστια της γολής. Είνε δηλαδή ένα προϊόν της χοληδό- χου κύστεως. Τις περισσότερες φορές, μένει στο ένωτερο του κή- τους. Κάποτε όμως η φάλαινα βγάζει απ' το σώμα της το ύγρό αυτό, που πηλεί όταν εκτεθή στον άέρα κι' επιπλέει κατόπιν στη θάλασσα.

"Όπως το μαργαριτάρι — προϊόν κι' αυτό των άρρωστών κο- χυλίων — έτσι και το «άμπρ-γκρί» κάνει πλούσιον αυτόν που θα το βρή. Πράγματι, οι μεγάλες βιομηχανίες άρωματοποιίας του πλε- ρώνουν με χρυσάφι, γιατί άποτελεί τη βάση των λεπτότερων κι' ακριβότερων άρωμάτων.

Καθώς έχουμε γράψει κι' άλλοτε, τα καλά άρώματα περιέχουν ένα «στερεωτικό», μια ούσία δηλαδή που δεν άφίνει να χαθή γρή- γορα ή μυρωδιά τους. Το τελειότερο λοιπόν απ' όλα τα γνωστά «στερεωτικά» είνε το «άμπρ-γκρί». Λίγα δρόμια απ' αυτό άκοκύν για δλοκλήρες όκάδες άρώματος — τόσο μεγάλη ίκανότητα έχει στο ν' άπορροφά και να συγκρατή τη μυρωδιά! Η σμερνή τιμή του είνε περί τα 1.000 δολάρια το κιλό.

Τον παλιό καιρό, το άνόμαζαν «στερεοποιημένο άφοδ της θά- λασσας» και το χρησιμοποιούσαν μαζί με άλλα συστατικά, ως θυ- μιάμα για ναούς και βασιλικά άνάκτορα.

Επίσης, το συνιστούσαν άλλοτε οι γιατροί ως φάρμακο για διάφορες άρρώστειες. Ακόμη και στις άργές του αιώνας μας, ένα παρασκεύασμα από «άμπρ-γκρί» έθεωρείτο άποτελεσματικό για τις παθήσεις της καρδιάς, τον τύφο και τις νευρικές άσθενείες.

Οι πιθανότητες να βρή κανείς ένα κομμάτι «άμπρ-γκρί» είνε μόλις μία στο ένα εκατομμύριο. Κι' όμως η έλαχίστη αυτή έλπίδα σπρώχνει άμέτρητους θαλασσινούς να το άναζητούν. Κάποτε δέ, τους ευνοεί ή τύχη, όπως συνέβη με τους ψαράδες του Λόνγκ Άιλαντ.

Οι δυο τυχεροί όνομάζονται Άλμπερτ Ποσλούν και Ντίκ Τρέκ- μαν. Ένώ ψάρευαν μία μέρα, είδαν να επιπλέη στη θάλασσα μια γκαίφα και άμορφη μάζα. Η ίδια ιδέα πέρασε σαν άστραπή απ' το μυαλό και των δυο: Μήπως ήταν «άμπρ-γκρί»;...

"Εδωσαν το μεγάλο και βαρύ εκείνον όγκο μ' ένα σχοινί και τον ρυμούλκισαν ως την άκτή. Εκεί, τον έβγαλαν απ' τη θάλασ- σα, με πολλές προσπάθειες, τον μετέφεραν στο σπίτι του Άλ- μπερτ, έκοψαν ένα μικρό δείγμα και τώστειλαν για έξέτασι σ' ένα χημικό εργαστήριο. Την άλλη μέρα, πήγαν να τρελλαθούν απ' τη χαρά τους όταν έμαθαν ότι ήταν πράγματι «άμπρ-γκρί»!

Τα συνθισμένα κομμάτια της ούσιας αυτής έχουν βάρος από 20 γραμμάρια ως 50 κιλά. Αυτό που βρήκαν οι δυο ψαράδες, ζυ- γίζει 120 κιλά, έπομένως άξίζει 120.000 δολάρια. Η συνολική ποσότης «άμπρ-γκρί», που βρέθηκε μέσα στα 50 τελευταία χρό- νια, υπερβαίνει λίγο τον 1 τόννο. Το μεγαλύτερο κομμάτι που άνα- βρέται στα χρονικά είχε βάρος 450 κιλών. Βρέθηκε δέ το 1883, στα άνοργα της Νέας Ζηλανδίας. Δεύτερο έρχεται ένα κομμάτι 400 κιλών και τρίτο το πρόσφατο εύρημα των δυο ψαράδων.

"Όταν ο Άλμπερτ κι' ο Ντίκ έμαθαν όλες αυτές τις λεπτο- μέρειες, καθάρισαν τα σκουριασμένα τουφέκια τους κι' άρχισαν να θυλάνε με βάρδιες έξω απ' το δωμάτιο όπου είχαν άποθηκεύσει το θησαυρό τους.

Είχαν φροντίσει ήδη να φτιάσουν ένα είδος μυγελού για την καλή διατήρησή του, γιατί, όταν άνεβή η θερμοκρασία, το «άμπρ-γκρί» άρχίζει να μαλακώνη, να παθαίνη ζημιώ- σεις και να μυρίζει σαν υπερώριμο τυρί. "Αν ξεσταθή άκό- μη πιο πολύ (περί τους 60 βαθμούς), λιώνει και μεταβάλ- λεται σ' ένα λιπαρό ύγρο.

Χάρη σ' αυτά τα μέτρα προνοίας, οι δυο ψαράδες προφύλαξαν το θησαυρό τους από κάθε αλλοίωσι ή κλοπή. Και περιμένουν τώρα την καλλίτερη προσφορά για να το πουλήσουν.

Έν τώ μεταξύ, έχουν λάβει άφθονα γράμματα από... Ιπποφύδες νύφες, που προσφέρονται να παντρευτούν τον ένα απ' τους δυο τους — άδιάφορο ποιον!...

Μια από αυτές γράφει: «Θά ήμουν έξαιρετικά εύτυχι- σμένη να συνδέσω την τύχη μου μαζί μ' ένα από τους δυο σας. Είσατε έξαιρετικά τυχεροί, ή τύχη σας χαμογέλασε και θα σας χαμογέλει στο μέλλον. Τί περισσότερο μπορεί να ζητήση μια γυναίκα που όνειρεύεται έναν καλό γάμο;»

«Είμαι μόλις 22 χρόνων, ξανθή, όχι άσχημη. Εκείνοι μάστιγα που με γνωρίζουν με βρίσκουν άρεκτα γοητευτική.»

«Ποιος απ' τους δυο σας θα δεχθή το χέρι μου και την καρδιά μου;...»

Αλλά οι δυο τυχεροί ψαράδες δεν βιάζονται. Θά ρθή με την ώρα του κι' ο «τυχερός» γάμος.

...τάχην τὴν κῦτταζε στὰ μάτια κι' ἄ-
να τὸ μόνο του εὐχόμεαι τὸν ἄντρα τῆς;
...χι ὁ βαρβαρὸς αὐτὸς μικρῆς, πὺλ-
λοδοεῖς εἰλικρινῶς νὰ κἀν καλὸ στὸν
...Εἰσαν ἄλλες εἰδήσεις. Δὲν χω-
...ἐξαοφθαλμοῖς συντριπτικῇ πλειοψηφίᾳ.
...Να ὁ κύριος Ροζέ! φωνάζει κάποια
...στὴν ἡ Ζανὴν πὺλ κῦτταζε ἐξῆ.
...ὁ νέος ἐρχόταν ἀπ' τῆ Μαργαρίτα. Μπῆ-
...κε Ζωρὰ στὸ θυμῷ. Μὴν
...τικῇ ἐκφράσει τοῦ θυμῷ. Μὴν
...ὀριζόμενος τοῦ πρόσφωτον.
...Ἐφίει τὰ χέρια τοῦ πρόσφωτον.
...Εἶμαι εὐτυχισμένος... πολὺ εὐτυχί-
...σμένος! ἔλεγε.
...Ἦ φωνὴν τοῦ ὅμως δὲν ἐξέφραζε μεγάλ-
...λη ἱκανοποίησι. Κῦτταζε τὴν ἐκφράσει τῆς
...ψυχοφάνειας τοῦ θυμῷ.
...Ἦ Λουκία εἶνε λίγο ἀδιάθετη τοῦ εἶ-
...πε. Δὲν θὰ γυρίετε πὺλ κοντὰ τῆς;
...ὁ ἐφοπλιστὴς εἶνε κοντὰ τῆς;
...κάθε τὴν ἀνυποχρῶτος...
...κατακλῶτος. Τὸ
...θεε μου! πρόσφωτον...
...μέν. Συμβῆ τίποτε μὲ φωνὴ ἄλλοιω-
...Ἄχι, ἄχι.
...Ὁ Ροζέ τὸν πρόσφωτον ἐπιμένει μὲ τὴν
...ὅποια τὸν κῦτταζε τὴν Ζανὴν καὶ τῆς εἶπε
...Μὴν.

32

πρώτο νεο. ήταν το πρώτο συνπτωμα

18

Και μπορώ ακόμη να ελπίζω ότι θα μεί-
νι ξένη!

Το τραίνο είχε σταματήσει. Ο πατέρας
σηκώθηκε, έσφιξε το χέρι του νιού του
και κατέβηκε. Ο Ροζέ συνέχισε μόνος
το ταξίδι του, με την ψυχή του αναστα-
τωμένη.

Το ίδιο βράδυ, κατά τις 6 έφτασε στη
βίλλα Βατιέ. Βρήκε τη μνηστή του να
δνειροπολεί στην άνθοστολιστή βεράντα.
Λίγο πιο πέρα, μία μεσόκοπη κυρία μά-
θαινε κέντημα σ' ένα κοριτσάκι.

— Ροζέ! φώναξε η Λουκία.

Και σηκώθηκε να τον υποδεχθεί. Ήταν
πολύ αδύνατη. Το κλωμό πρόσωπό της
έμοιαζε σαν διαφανές, τα μαλλιά της σαν
τον ξεθωριασμένο. Το στόμα της φαινό-
ταν πως είχε χάσει τη συνήθεια να χα-
μογελάει. Τα μάτια της όμως φωτίζοντου-
σαν από άπειρη αγάπη.

— Πώς είσαι; τη ρώτησε με λοχτάρια ο

αρραβωνιαστικός της.

— Πολύ καλά! Έχω νιαυρευτή πιά έν-

τελώς.

— Είδες την άγνωστη κυρία και πρόσ-

θεσε;

— Με περιποιείται τώρα η εξαδέλφη

μου Ραχάλ. Δεν την είχες γνωρίσει πο-

τέ. Αφ' ότου ήρθε, μπόρεσα να διώξω τη

νοσοκόμο, πουδινε μία όψι κλινική στο

οπίι μας!

Ο Ροζέ χαϊρέτησε ευγενικά τη φτωχή

έκείνη εξαδέλφη.

— Καλημέρα, κύριε Ροζέ, του είπε μία

μικρή φωνούλα.

— Άκουα εδώ είσαι σύ, Συλβαίν; φώ-

ναζε ο νέος πατέρα.

— Ό, θά ήθελα πολύ να την κρατήσω

διαρκώς. Αλλά η κ. Σαμπριάλ σκοπεύει

να την κλείσει σε οικοτροφείο. Θα μου

την πάρη λοιπόν, όταν ξαναπάω στο Πα-

ρίσι.

Η Ραχάλ και το κοριτσάκι έφυγαν για

τι είχε θάσει η ώρα του φανήτου της

Συλβαίν.

— Μα ποιά είχε αυτό το κοριτσάκι; ρώ-

τησε τότε ο Ροζέ. Δεν ζήτησα να μάθω,

τόσον καιρό που ήσουν αρρώστη. Δεν

έκεπτόμουν τότε τίποτε άλλο από σένα.

— Είπε ένα δυστυχισμένο παιδί δίχως

μητέρα. Ο πατέρας του το εγκατέλειψε

σ' ένα καταγώνιο της Μασσαλίας και χά-

θηκε. Όταν τούεβα η κ. Σαμπριάλ, έ-

σπευσε να σώσει τη μικρούλα απ' το κο-

λασμένο εκείνο περιβάλλον.

— Καυμένη μικρή!... Και τώρα τί θα

γίνη;

— Η κ. Σαμπριάλ θα την βάλη σ' ένα

οικοτροφείο κι' άργότερα θα της μάθι

μία δουλειά.

— Είπε λογικώτερο, παρά να την άρι-

ση εδώ σ' ένα περιβάλλον πουτέας,

που θα της σκώπη τα μυαλά και θα την

κάνη να υποφέρει άρνότερα.

— Αν ήξερες ωστόσο τι καλά που με

περιποιήθηκε στην αρρώστεια μου!...

Κι' η Λουκία διηγήθηκε διάφορα συν-

κινητικά περιστατικά — όσα ήξερε όπλα-

ση, γιατί υπήρχαν και πολλά άλλα, που

δεν τα είχε μάθει ποτέ. Η μικρή την εί-

χε αγαπήσει πραγματικά, όπως και την

κυρία... Εοτιέβου.

Κατόπιν ο θάνατος που είχε μη ζα-

φνικά στο οπίι εκείνο, την είχε τρομά-

σει τόσο ώστε δεν τόλμησε να ξανακά-

μει λόγο για τη ψαμα... Εοτιέβου!...

Όταν άρρώστησε η Λουκία, δεν έφυνε απ'

το μαζίδιο της. Και την άφιναν, νισπι

φύρε να γίνεται χοροίμνι να της προσ-

της χιλίες... δύο μικρές περιποιήσεις,

της τραγουδούσε παιδικές μελωδίες, που

καταπράυναν ιδιαίτερα τα νεύρα της. Α-

κόμην κι' η παρουσία της την ώφελοσε...

Η κυρία Εοτιέβου ήταν μία γυναίκα κα-

κή, πρόστυχη κι' η ταβέρνα της άπαίσιο

και την άκουε κατάπληκτη έδαλε εξα-

φνα τα κλάματα και διαμαρτυρήθηκε.

— Είπε πολύ καλή γυναίκα η μάμα... Ε-

οτιέβου!... Η δεοποιία Λουκία θα μέ-

πιά στο ξενοδοχείο της, όταν γίνη κα-

λώ να ξαναδώ τη μάμα... Εοτιέβου!...

Και το υπομνή!... Και το υπομνή!...

Η Λουκία πετάχτηκε ξαφνικά απ' το

κρεβάτι της, νέλασε στρίγγα και φώ-

ναζε:

— Το μπαμπά σου!... Μα τον έκοψε κι'

αυτόν ο σιδερόδρομος, όπως το δικό μου!

Νά, νά! Τον έκοψε μικρά κομματάκια!

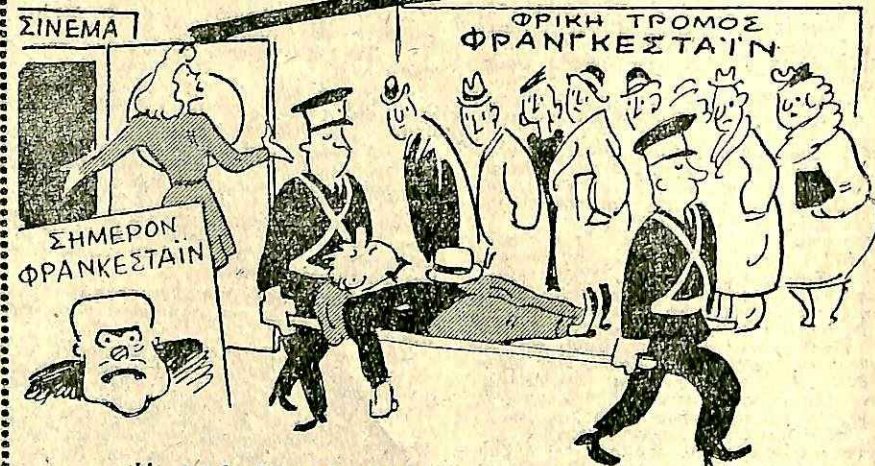
Πώς να τα μαζέψουν όλοι!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΧΕΣ: Η συνέχεια.

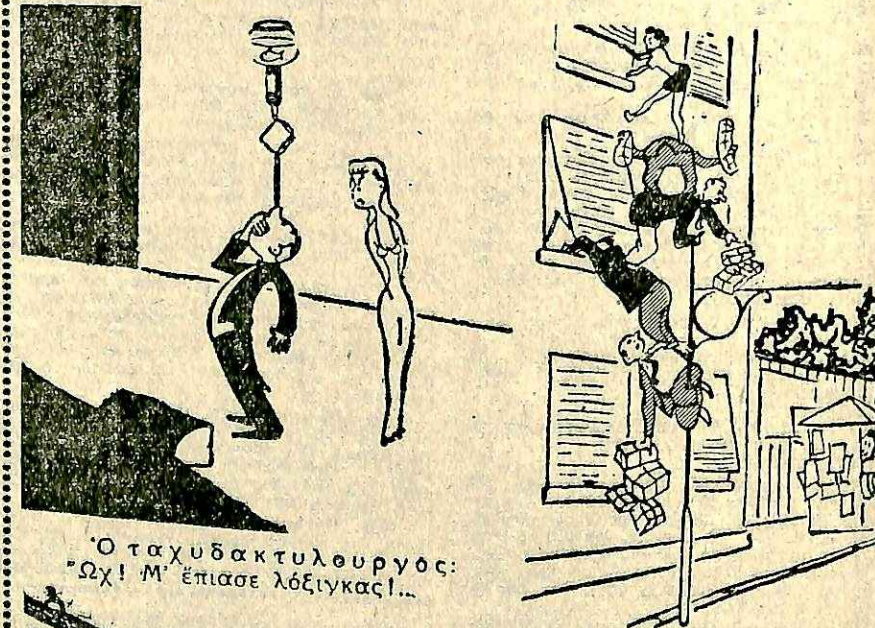
ΓΑΜΟΙ

Ο κ. Λεάνδρος Σπυρίδης και η Δίε
Σταυρούλα Μπέλλα έτέλεσαν τους γάμους
των. Παράνυφος παρόντι η κυρία Ι. Πα-
παγεωργίου. Είς τους νεονύμφους εύχόμεθα
πάσαν εύτυχίαν.

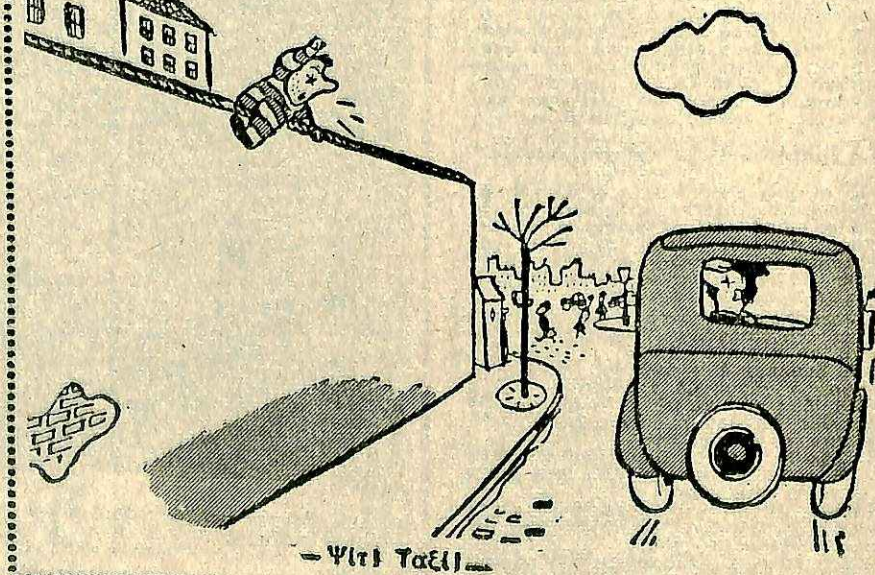
Ζένη Τελοιογραφία



Η ταξιδέτης: 'Αδειασε μία θέσις! Περάστε, κυ-
ρία μου!...



Οι ακροβάτες ξέχασαν τ
κλειδί της εξώπορτας.



— Ψίτι Ταξι!



Η μνηστή του άρχοντος
ΤΟΥ ΤΣΕΣΤΕΡ

Όταν ο Ούγκο ντέ Λασού, άρ-
χων του Τσέστερ, ζήτησε σε γά-
μο την όμορφη Έβελιν, την κόρη
του κόμην Ραυμόν Μπερνανζέ, ό-
λοι έμειναν κατάπληκτοι για το
θάρος του, γιατί ο άρχων πλοσία-
ζε τότε τα σαραντα πέντε κι' η Έ-
βελιν ήταν μόνο δεκαοκτώ χρό-
νων.

Όσοοο, ο πατέρας της δεν δι-
στάσε καθόλου. Γιατί ο ντέ Λασού
ήταν από τους μεγαλειότερους άρ-
χοντες της Αγγλίας και κανείς
δεν μπορούσε να παραβηί μπρο-
στά του στην ανδρεία.

Μα ο γάμος δεν μπόρεσε να γί-
νη όσο γρήγορα θα έπιθυμούσε ο
έρωτευμένος Λασού, γιατί, στο ά-
ναμεταζύ, ο πατέρας της Έβελιν,
είχε σκοτωθί σε μία σύγκρουση με
τον σαρσιστή άρχηγό των Ουαλών,
τον πρίγκιπα του Πούς-Λάντ και
η νέα ήταν υποχρεωμένη να κρα-
τήσει το καθιερωμένο πένθος.

Τέλος, αφού συμπληρώθηκε ο ά-
παιτούμενος χρόνος, ορίσθηκε η ή-
μερα του γάμου. Αλλά τότε μία
καινούργια δυσκολία παρουσιάση-
κε. Ο άρχοντας του Τσέστερ εί-
χε υποσχεθί ότι θα έπαιρνε μέρος
στη σταυροφορία για την άγλυε-
ση των Αγίων τόπων μαζί με
θέρους τους ιππότες του. Αλλά τώ-
ρα προσπαθούσε να ξεφύγη απ' αυ-
τή την υποσχεσί, για να μπόρεση
να μείνη κοντά στην Έβελιν, που
θα την έκανε σε λίγο συζύγο. Πα-
και πρότεινε να στείλη στην Πα-
λαιστίνη διπλόσιο οχεδόν, αριθμό ιπ-
ποτών, χωρίς να υποχρεωθί να πάν
και ο ίδιος.

Μόλις έμαθε τις προτάσεις του
αυτές, ο αρχιεπίσκοπος της Κα-
ταβρυγίας Βωδουίνος, που ήταν έ-
νας από τους πρωτεργάτες της
σταυροφορίας, έγινε έξω φρενών ά-
πό το θυμό του και, χωρίς να χάση
καιρό, έτρεξε στο Τσέστερ, όπου
μίλησε σε πολύ άυστηρή γλώσσα
στον άρχοντα και, στο τέλος, τον
απειλόνε ότι θα τον αφώριζε.

Έτσι, ο Ούγκο ντέ Λασού αναγκά-
σθηκε να υποχωρήση.

Πριν φύγη, έπληνε ν' αποχαιρε-
τήσει την Έβελιν και της παρουσί-
ασε τον άνηψό του Νταμιέν, ένα
νέο μόλις δεκαοκτώ χρόνων, που
τον έβαλε να όρκισθί νονατιστάς
μπροστά του ότι θα υπερασπίζε τη
μνηστή του θείου του (με το ζι-
φος, το ακόντιο ή το τόξο έναν-
τιον όλων των έχθρών της).

Από την ημέρα εκείνη, ο νεαρός
ιππότης εγκαταστάθηκε στον πύργο
της Έβελιν μαζί με μία δύναμη έκ-
λεκτών πολεμιστών, που του είχε
δώσει ο θείος του.

Ο Νταμιέν ήταν ένας νέος με
πολύ εύχαριστο παρουσιαστικό που
συνδυάζε την ανδρεία των Λασού
με μία τρυφερό κι' ευαίσθητη ψυχή
τρουθαδούρου.

Κι' από τ' άλλο μέρος η Έβε-
λιν ήταν τόσο όμορφη που έμοιαζε
σαν άγγελος με τα όλοξανθα μαλ-
λιά της και τα γαλάνα μάτια της.

Έτσι, ο έρωας δεν άργησε να μι-
λήση μέσα στις ψυχές τους. Αλλά,
ποτέ, καμιά λέξις δεν άνεβαινε
στο στόμα τους. Ο Νταμιέν δεν
τόλμυσε να προδώση το θείο του.
Όσοοο, κανείς δεν άμφέβαλε
στον πύργο για το είδύλλιο αυτό.

Πέρασαν τρία χρόνια από τότε
και μέσα στο διάστημα αυτό το σιω-
πηλό μαρτύριο των δυο έρωτευμέ-
νων γινόταν όλοένα πιο άδυνηρό
και πιο άνυπόφορο.

Μία μέρα, ένας μοναχός, με κα-
τεβασμένη την κουκούλα, έφτασε
στον πύργο, λέγοντας ότι έρχεται
από την Παλαιστίνη και ζήτησε να
ιδί τον Νταμιέν.

— Ο θείος σου, νέε μου, του είπε,
χωρίς να φανερώση το πρόσωπό
του, είχε αχμαλώτος των άπίστων.
Στην αρχή ήθελεν να τον σκοτώ-
σουν, όπως συνήθίζουν να κάνουν
για τους αχμαλώτους. Αλλά όταν
έμαθαν ποιος είνε, σκέφθηκαν πως
θα ήταν προτιμώτερο να τον άπε-
λευθερώσουν, παίρνοντας άφθονα
λύτρα. Ζήτησαν, λοιπόν, δέκα χι-
λιάδες χρυσά πενντοφράγκα κι' έ-
πειδή ο θείος σου τους είπε ότι
του ήταν άδύνατον να τους πλη-
ρώση αυτό το ποσό, δέχθηκαν να
τους το καταβάλη σε τρεις δόσεις,
με τον όρο, όμως, ότι ο πλοσιό-
στερος συγγενής του θάπαιρνε τη
θέσι του για να χρησιμοποιή ως έν-
γυλις, ως πού να εξοφληθί το
χρέος.

Ο Νταμιέν δεν διάστασε καθόλου.
— Αν είνε αλήθεια αυτό που λές,
είπε, δεν έχεις παρά να με άδηνή-
σης εκεί που όρισκεται ο θείος μου.

Ο άγνωστος μοναχός εκάγχασε
κάτω από την κουκούλα του.

— Δεν πιστεύω να είσαι τόσο πρό-
θυμος να μ' ακολουθήσης όταν μά-
θης τη συνέχεια, εκέμε. Ο θείος
σου διαζέται να ξαναγυρίη στην
Αγγλία, για να παντρεύη τη γυ-
ναίκα που όλοι έξερουν πως την ά-
γαπάς και πως σε αγαπάει!

Στα λόγια αυτά, το αίμα έδαψε
κατακόκκινο το πρόσωπό του Ντα-
μιέν. Το χέρι του αναστήθηκε συγ-
χρόνως με όρμη κι' έπασε θάρη πά-
νω στο μοναχό.

— Άθλιε! δρυχήθηκε. Πώς τολ-
μάς να συκοφαντής μία γυναίκα;
Ο μοναχός τότε πέταξε με όρμη
το ράσο από πάνω του.

— Εκπληκτός, ο Νταμιέν είδε τότε
το θείο του Ούγκο ντέ Λασού, μπρο-
στά του.

— Δεν άμφέβαλα για τα αισθήμα-
τά σου Νταμιέν, είπε ο άρχοντας
του Τσέστερ, θέλησα, όμως, να σε
δοκιμάσω και η δοκιμασία αυτή με
κάνει να σ' εκτίμη και να σε αγαπή
περισσότερο... Έμπρός, μη χάνω-
με καιρό!... Πρέπει να τρέξουμε
στην εκκλησία, όπου μας περιμένει
... η νύφη.

Ο νεαρός ιππότης κλονίσθηκε.
— Θείε μου, είπε, έξεληφισα το
χρέος μου. Αλλά τώρα είνε καιρός
να μου ξαναδώσεις την έλευθερία
μου. Δεν θα έρθω στην εκκλησία!

— Είνε ανάγκη, είπε ο άρχοντας,
τιά μου για σένα και για την Έ-
βελιν. Ζέρω ότι την αγαπάς... Αλ-
λά πρέπει να έρθης για να διαλυ-
θούν οι ύποψιες.

— Αφού είνε έτσι, θα υπακούσω,
θείε μου, άπάντως ο νέος.

Όταν όμως έφτασαν στην εκκλη-
σία, ο νέος είδεν εκπληκτός το
θείο του να τον άδηνή πλαί στην
Έβελιν, στη θέσι που ήταν προη-
ρισμένη για το γάμο.

Σκύδοντας τότε ο άρχοντας του
είπε:

— Αγαπητέ μου Νταμιέν, τρία
χρόνια στην Παλαιστίνη μ' έκαμαν
να καταλάβω μερικά πράγματα που
δεν τα είχα προσέξει προητέρω. Ο
γάμος αυτός είνε άταίριαστος για
μένα... Η Έβελιν σε αγαπάει...

Κι' εσύ την αγαπάς επίσης... Είνε
χρέος μου σε μένα, που είμαι ά-
δελφός του πατέρα σου και που
σ' άναθρεψα κοντά μου από μικρό
παιδάκι, γιατί έμεινες πολύ νωρίς
όρφανός, να σε παντρεύω... Έμ-
πρός, δώσε τα χέρια σου...

Ποτέ ευτυχέστερος γάμος δεν έ-
γινε στη μικρή εκκλησία του Τσέ-
στερ, από εκείνο του Νταμιέν ντέ
Λασού και της Έβελιν Μπερνανζέ.

Την άλλη μέρα, ο άρχοντας του
Τσέστερ έφυνε και πάλι για την
Παλαιστίνη, από όπου δεν ξαναγύ-
ρισε ποτέ πιά.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ώραία μαλλιά

Τί συμβουλευουν δύο βεντέττες της θόνης

Ποιά γυναίκα δεν ποθεί νάχη ώραία μαλλιά — το
φαικώτερο και το ζωντανότερο αυτό στόλισμα του
προσώπου;

Δυο γνωστές σας βεντέττες του κινματογράφου,
η μαυρομυλλούσα Ολίβια ντέ Χάβιλλαντ κι' η ξαν-
θη Ντανιέλ Νταριέ, σας προσφέρουν δωρεάν τα μυ-
στικά της ωραιότητας των μαλλιών τους.

Η Ντανιέλ Νταριέ είνε θερμή θιασώτρια του
βουρτσίσματος. Δυο φορές την ημέρα διαθέτει 20
λεπτά κάθε φορά για να βουρτσίζει τα μαλλιά της
μ' επιμέλεια, δυνατά και προς όλες τις διευσύ-
σεις. Αναθέτει επίσης στον κομμωτή της το μασ-
σάζ του τριχωτού δέρματος. Το μασσάζ αυτό γίνε-
ται με μία θρεπτική κρέμα, που έχει ως βασικό συ-
στατικό της το μεδούλι του βωδιού. Η Ντανιέλ ά-
ποφεύγει τα πολύ συχνά λουσιματα, γιατί ξεραί-
νουν τα μαλλιά.

Η Ολίβια ντέ Χάβιλλαντ περιποιείται μόνη της
τα μαλλιά της, σαν τις 'Ινδιάνες της πατρίδος της,
του Μεζικού. Την παραμονή της ημέρας που θα
λουσθή, χωρίζει τα μαλλιά της σε μικρές τούφες
και τρίβει το δέρμα ανάμεσα τους μ' ένα μπαμπάκι
βουτηγμένο σε χλιαρό ρετινόλαιο. Αφού λιπαν-
θούν έτσι καλά όλες οι ριζες, κάνει παρατεταμένο
μασσάζ του τριχωτού δέρματος.

Επειτα τυλίγει το κεφάλι της με μία πετσέτα
κι' αφήνει να επιδράση το λάδι ως την ώρα που θα
λουσθή.

Οι δυο αυτές μεγάλες βεντέττες σας διδάσκουν
τις βασικές αρχές όλων των περιποιήσεων των μαλ-
λιών, αποτελούν δε οι ίδιες την καλύτερη έμπρα-
κτη απόδειξι της αξίας των μεθόδων τους. Μη ξε-
χνάτε όμως ότι τα θαυμάσια μαλλιά τους δεν έχουν
γνωρίσει ποτέ περμανάντ ή βάψιμο. Είνε τελείως
φυσικά.

Πόσες άλλες γυναίκες καταστρέφουν οι ίδιες τα
μαλλιά τους! Οι τριχες ύποφέρουν, ταλαιπωρούν-
ται, καίγονται, κατατρώνονται απ' τις χημικές συ-
σεις χάνουν πιά τελείως τις δυνάμεις τους και
(πεθαίνουν). Μπορούν ωστόσο να διασωθούν, με μία
έγκαιρη επέμβασι, και να ξαναβρουν τη ζωτικότητα
τους; Ας ιδούμε τη γνώμη ενός ειδικού γι' αυτό
το ζήτημα: του διασημού και παλπού Παρισινού
κομμωτού Emil Maas.

Αυτός βρίσκει τη θεραπεία και στις δυσκολίες
ρες ακόμη περιπτώσεις. Η αρχή του είνε: (Τό ά-
ποτέλεσμα των χημικών προϊόντων πρέπει να κατα-
πολεμηται με φυσικά προϊόντα).

Θωρεί το μασσάζ απαραίτητο για όλα τα μαλλιά
και το κάνει με δυο σκληρές θούρτσες, με μία ει-
δική μέθοδο, έτσι ώστε να δίνη στο τριχωτό δέρμα
μία κίνησι σαν να το ξεκολλάη απ' το κρανίο. Προ-
κειμένου για μαλλιά άρρωστημένα, ελαττωματικά,
χρησιμοποιεί αναλόγως της περιπτώσεως, θρεπτικά
προϊόντα με βάση το μεδούλι του βωδιού, το ρετι-
νόλαιο ή το ελαιόλαιο, είτε ιδιόεχες λαιόν.

Επιτυχάνει άποτέλεσμα αξιοθαύμαστα σε περι-
πτώσεις αναμίας, στεγνωσμού ή πάσσης των τρι-
χών, ή υπερβολικής λιπαρότητας του τριχωτού δερ-
ματος.

Συμβάίνει συχνά να του ζητήσουν να ξεκατα-
σάρωη μαλλιά πουνιναν υπερβολικά καταρρά με την
περμανάντ. Όταν τα μαλλιά είνε υγιή και άσφα
κι' η περμανάντ (ψυχρή), αναλαμβάνει αυτό το
ξεκατασάρωμα, με το ίδιο υγρό που χρησιμοποιήθηκε
για την περμανάντ. Προκειμένου όμως περι (ζε-
στής) περμανάντ, άποφεύγει να δοκιμάση, γιατί
οι συνέπειες μπορεί γάνε καταστρεπτικές.

Η κ. Μυριάμ Κάρανζ, διευθύντρια Ινστιτούτου
καλλονης στο Παρίσι, χρησιμοποιεί για τα μαλλιά
προϊόντα από άπανία ραδιενεργά στοιχεία κι' από
μεδούλι βωδιού, καθώς και μία νέα ηλεκτροθερα-
πεία, αμερικανική έφευρήσι, που τονώνει και ξανα-
ζωντανεύει τα άρρωστα μαλλιά.

Διατηρεί πάντα τα μαλλιά σας σε καλή κατά-
σταση, λέγει. Αποφεύγετε τα βλαβερά προϊόντα.
Βουρτσίζετε τα άερίζετε τα, τρέφετε τα. Μπορείτε
να τα περιποιηθήτε μόνης σας με απλούστατα μέ-
σα. Αν όμως η περιποίησι σας παρουσιάζη κά-
ποια σοβαρότητα, μην άμελησάτε να συμβουλευθή-
τε έγκαιρώς έναν καλό ειδικό. Διαφορετικά
κινδυνεύετε να χάσετε το ωραιότερο στόλισμα του
προσώπου σας.

Αχρηστα δώρα

Ανάμεσα στα πολλά δώρα που έλαθε ο Γκάντι τη
φαινή πρωτοχρονιά, υπήρχε κι' ένα ώραίο κουτί,
που περιείχε μία τράπουλα, ένα πακέτο τσιγάρα
κι' ένα χτένι. Σημειώσα τότε ότι ο Γκάντι δεν
παίζει ποτέ χαρτιά, δεν καπνίζει κι' είναι τελείως
φολακρός!...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ρομαντικό είδύλλιο

Ανάμεσα στους αξιωματικούς του πολεμικού σκάφους η «Νηρηίς» που ξεκίνησε στις 20 Φεβρουαρίου 1822 από τη Βρεστί, κατευθυνόμενη στη Μαρτινίκα, βρισκόταν και ο υποπλοίαρχος Κριστόφ Πωλνέν ντε λα Πουά, ιππότης ντε Φρεμιν-βίλ.

Ήταν ένας φέρσιος άνδρας τριάντα πέντε χρόνων κι είχε διασχίσει ως τότε όλες τις θάλασσες. Ωστόσο, δεν ήξερε κολύμπι, όπως συνέβαινε την εποχή εκείνη με πολλούς αξιωματικούς των πολεμικών πλοίων.

Την άγνοια αυτή την πλήρωσε κάποτε πολύ άκριβα.

Μία μέρα που η «Νηρηίς» βρισκόταν στις νήσους Σαίντ, ένας ναύτης ανέκοιωσε στον Πωλνέν πως είχε ανακαλύψει ένα βράχο με κοράλλια κοντά στην ακτή.

Ο υποπλοίαρχος έτρεξε άμέσως εκεί και, χωρίς να διατάξει βούτιξέ μεσα στο νερό. Είχε αρχίσει κιόλας να ξεκολλάει μερικά τσιγάρα με κοράλλια, όταν ένα μεγάλο κύμα τον σκέπασε ξαφνικά.

Ο δυστυχισμένος δεν ήξερε να κολυμπάει και ήτο πιθανόν, ότι, την τραγική αυτή στιγμή, μόλις θα πρόφτανε να εμπίπτει την ψυχή του στο θεό.

Έχασε άμεσα τις αισθήσεις του... κι όταν τις ξαναβρήκε, ένα αίσθημα αμφιβολίας γεννήθηκε μέσα στην ψυχή του. Ήταν ακόμη στη γη ή είχε πετάξει στους ουρανούς; Τα χέρια του κινήθηκαν τότε οπα-

σμηδικά κι' έκαμε ν' ανασηκωθεί.

Αλλά, κείνη τη στιγμή, άκουσε μια δροσερή φωνή πλάι του:

— Μην κινιθες, κύριε υποπλοίαρχε!

Ο Πωλνέν κύτταξε προς το μέρος απ' όπου είχαν έρθει η φωνή. Μία γοητευτική νέα βρισκόταν πλάι στο κρεβάτι του και τα μάτια της ήταν σπληνισμένα πάνω του με στοργή και τρυφερότητα.

— Πού είμαι; ρώτησε ο Πωλνέν.

— Στο σπίτι της αδελφής μου, απάντησε η νέα.

— Και σεις... ποιά είσθε;

— Λέγομαι Καρολίνα, είπε η νέα. Καρολίνα ντε Μορν-Μορέλ.

Ο αξιωματικός εξοκλούθουσε να την κυττάζει χωρίς να καταλαβαίνει.

— Καί πως βρέθηκα στο σπίτι σας; ξαναρώτησε.

— Σας έβγαλε η θάλασσα, κύριε υποπλοίαρχε. Έδω κοντά, ανάμεσα στα βράχια.

— Έκανα εκείνο το πρώτο τόν περιπάτο μου και σας είδα ξαφνικά...

— Θέε μου, πόσο μάς κάματε ν' αναγνωρίσουμε!

— Τρεις μέρες και τρεις νύχτες δεν δινάτε σημαία ζωής...

— Αλλά, από χτες το βράδυ ο γιατρός μάς καθούσασε...

— Μου είπε πως είσατε εκτός κινδύνου.

Ο Πωλνέν έμεινε άκοιμητος δυο βδομάδες στο σπίτι της Καρολίνας.

Κι' όταν έφυγε από εκεί, ήταν ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου. Γιατί ελάτρευε την Καρολίνα, που κι' εκείνη επίσης τον

αγαπούσε με την ίδια φλόγα.

Αλλά, αλλωστε η απουσία του θα κρατούσε μόλις ένα μήνα. Η «Νηρηίς» θα έκανε μία περίοδος στις Αντίλλες και κατόπιν θα γυρζε στις νήσους Σαίντ.

Με πόση ανυπομονησία περίμενε η Καρολίνα την επιστροφή του πολεμικού πλοίου!

Κι' ο Πωλνέν δεν ήταν λιγότερο ανυπόμονος.

Σαν γυρζε, τέλος, στις νήσους Σαίντ στις 6 Δεκεμβρίου.

Αλλά βρήκε κατάκλειστο το σπίτι της Καρολίνας.

Μόνο μία γριά υπηρέτρια έμεινε σ' ένα δωμάτιο.

Χωρίς να δώσει απάντηση στις επίμονες ερωτήσεις του νέου, η γερónτισσα τον πήρε από το χέρι και τον έφερε άργα σε μία γωνία του κήπου.

— Ένας σταυρός ήταν χαραγμένος στο έδαφος. Κι' ο Πωλνέν διάβασε πάνω σ' αυτόν:

ΚΑΡΟΛΙΝΑ

πέθανε στις 30 Νοεμβρίου 1822

— Γιατί; Τι συνέβη;... φώναξε ο Πωλνέν με τα μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα.

Κι' η γριά του απηγήθηκε την τραγική αλήθεια.

Στις νήσους Σαίντ είχε διαδοθεί η φήμη ότι η «Νηρηίς» είχε καταποντισθεί μαζί με όλο της το πλήρωμα κατά τη διάρκεια μιας μεγάλης τρικυμίας.

Η Καρολίνα ούτε φώναξε ούτε έκλαψε όταν έμαθε αυτή την είδηση.

Αλλά, λίγη ώρα αργότερα, φόρεσε ένα δολοφονικό φόρεμα στο λαιμό της μαλλιά της με άνθη και κατέβηκε στην ακτή...

Κανείς δεν υπακούθηκε το παρρημικό. Και μόνο ένας την είδε ν' ανεβαίνει σ' έναν ψηλό βράχο, κοντά στο μέρος όπου η νέα είχε βρει άλλοτε τον Πωλνέν.

Αναβήκε και να πέσει στη θάλασσα. Όταν καθώθηκε να την βγάλουν ήταν πια νεκρή...

Το λογικό του Πωλνέν σάλευσε στη στιγμή. Τρέχοντας, ανέβηκε στον ίδιο βράχο από όπου είχε πέσει η Καρολίνα και ρίχθηκε κι' αυτός στη θάλασσα.

Το σώμα του ενταφιάσθηκε μέσα στον ίδιο τάφο πλάι στην Καρολίνα. Για πολλά χρόνια ένας κοινός σταυρός έδειχνε το μέρος όπου αναπαύονταν οι δυο αγαπημένοι. Κι' οι κάτοικοι των Σαίντ έλεγαν πως κάποτε βράδυ τους άκουγαν να ψιθυρίζουν λόγια αγάπης και στοργής.

ΜΠΕΤΡΑΝ ΝΤΕΡΥΣ ΣΟΚΟΑ

Κινδυνεύει η λευκή φυλή

Ο γνωστότατος Γάλλος αστρονόμος Κερνέζ προφητεύει ότι, το 1947, ο μωσαϊστικός κόσμος θα εγερθεί και πάλι και θα ζητήσει να επεκταθεί σαν άλλοτε. Πρόκειται για ένα κοσμοϊστορικό γεγονός, συνεδμεμένο στενά με το τέλος της βασιλείας των λευκών.

— Ισως ο περισσότερος κόσμος θα χαμογελάσει μ' αυτή την προοπτική. Ωστόσο, ως μη ξεχνούμε ότι ο στρατάρχης Σμάτς, γυρίζοντας απ' τη Ν. Υόρκη, υπέδειξε ένα σοβαρό κίνδυνο: Ετόνισε δηλαδή ότι ο Ο.Η.Ε. είναι ένα είδος «Κοινωνισμού της ανθρωπότητας», όπου οι άνθρωποι φυλές έχουν πολυαριθμότερη εκπροσώπηση απ' τις λευκές, επομένως μπορούν να επιβάλουν τις θέλεις τους με την πλειοψηφία.

Η πρώτη γαλλική «ΣΧΟΛΗ ΓΟΗΤΕΙΑΣ»

Για τις γυναίκες που παραμέλησαν τον έαυτό τους

Για πρώτη φορά στο Παρίσι ιδρύθηκε μία «Σχολή Γοητείας». Υπήρχαν ήδη άλλες παρόμοιες στην Αμερική, αλλά τώρα μόνον μία γυναίκα, μία Γαλλίδα, σκέφθηκε να ιδρύσει μία τέτοια σχολή στην Ευρώπη, προσαρμοσμένη στις ευρωπαϊκές αντιλήψεις για τη γυναικεία γοητεία.

Η σχολή αυτή βρίσκεται κοντά στα «Ηλύσια». Η διευθύντρια της εξηγεί ως εξής τους λόγους της ίδρύσής της:

— Θέλω να εξυπηρετήσω τόσες γυναίκες, που καταλαβαίνουν ότι ως τώρα δεν ανέπτυξαν και δεν εκμεταλλεύθηκαν αρκετά, τη φυσική, χάρη και κομωσιότητά τους. Όλες αυτές έχονται σ' έμένα και μού εξομολογούνται: «Θέλω να γίνω Ικανή, όχι μόνο ν' άρεσω στον άντρα μου και να τον συγκρατήσω, αλλά να ξεχωρίσω επίσης ανάμεσα στις άλλες γυναίκες, που θα με κινούν ασυμπτωτικά. Θέλω να μάθω την τέχνη να παρουσιάζωμαι, να μιλά εύχρηστα, να μαντεύω πότε πρέπει ν' άποσυρθώ, να έπωφελομαι απ' τα προσόντα μου και να κούβω τα ελαττώματά μου...».

Η διευθύντρια της σχολής έχει έφαρμόσει τις αρχές της στον ίδιο τον έαυτό της. Έτσι, υιοθετεί πέρασε πια την πρώτη νεότητά, μένει έλκυστική, ταπεινή χωρίς στην περιποιημένη εμφάνισή και ομιλία της. Κατά το σύστημα της, υπάρχουν τρεις σταθμοί για την κατάρτιση της έπιτυχίας: Πρώτον, η γυναίκα πρέπει να γνωρίσει καλά τον έαυτό της και τις δυνατότητές της. Δεύτερον, ν' αναπτύξει τελείως αυτές τις δυνατότητες, με ειδικά μαθήματα και με περιποίηση της όμορφιάς της. Τέλος, να τελειοποιήσει την προσωπικότητά της, συνδυάζοντας όλα μαζί τα προσόντα της.

— Κάθε γυναίκα 16-60 ετών, ανεξαρτήτως κοινωνικής τάξεως, πρέπει ν' ακολουθή αυτή τη μέθοδο, λέει η διευθύντρια.

Στο τέλος των μαθημάτων, οι μαθήτριες μπορούν να εκτιμήσουν οι ίδιες τις καταπληκτικές προόδους των, γιατί έχουν κρατήσει απ' την πρώτη μέρα όλα τα στοιχεία τους: Τις φωτογραφίζουν γυμνές και ντυμένες, τις υποβάλλουν σε πλήρη Ιατρική εξέταση, τις ζυγίζουν, τις ακροάζονται, εξετάζουν τη λειτουργία των άδένων τους. Έπί πλέον, καθεμιά τους άπαντά εμπιστευτικά σ' ένα έρωτηματολόγιο.

Παρακολουθούν τα μαθήματα σε ομάδες ανά δώδεκα. Ένας καθηγητής τους ασκεί όλα τα «εγνάσια» της καλλονής, άλλος την ευφράδεια και την τέχνη του γοητισμού ένοος θέματος, τρίτος τους κάνει μαθήματα ψυχολογίας και προσπαθεί ν' άποκαλύψει σε καθεμιά τον ιδιαίτερο τύπο της...

Εκτός των γενικών παραδόσεων, κάθε μαθήτρια επιδίδεται ιδιαίτερος σ' ότι χορεύεται για την ειδική περίπτωση της: Άλλη κάνει λουτρό παραφίνης και μαθήματα ευνεμείας. Άλλη διδάσκει να χρησιμοποιεί με τέχνη τις πούδρες και τα φιατίδια. Ένας δίσκος γραμμοφώνου υποδεικνύει σε τρίτη μαθήτρια, με τη μία πλευρά του πόσο άσχημη και αντιπαθητική ήταν η φωνή της στην αρχή με την άλλη δέ την άπιστευτη καλλιτέρεσή της έπειτα από 6 εβδομάδων φωνητικές.

Οι μαθήτριες πρέπει να φοιτούν στη σχολή τουλάχιστον 3 ώρες την ημέρα, κατόπιν δέ να επαναλαμβάνουν στο σπίτι τους διάφορες ασκήσεις που διδάσθηκαν.

Όσο για τα δίδακτρα, είναι άπίστευτα φθηνά: Όλοκληρη η εκπαίδευση κοστίζει μόλις 15.000 φράγκα (600.000 δραχμές). Πραγματική τιμή ευκαιρίας για μία σχολή εύτυχίας!...

Τι δένε τά χειρμσες

ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ: Από όλα τα χαρακτηριστικά του προσώπου, το στόμα έχει βασική σημασία, όχι μόνον γιατί απ' αυτό εξαρτάται η έκφραση μιας φυσιογνωμίας, αλλά κυρίωτερα γιατί φανερώνει τις ενστικτώδεις τάσεις ενός ατόμου τα πάθη, τις παρορμήσεις και τα αίσθημά του. Στην εξέτασή του στόματος παίρνει ιδιαίτερη σπουδαιότητα η άποστασις μεταξύ του άκρου των ρωθώνων και του άνω χείλους. Οι άνθρωποι στους οποίους η άποστασις είναι με-



γαλή και ίσια, όπως δείχνει η εικόνα Α, έχουν αυτοκυριαρχία και ικανότητα ν' αντιδρούν στις συγκινήσεις. Στον έρωτα είναι πιστοί. Έκείνοι στους οποίους αυτή η άποστασις είναι μικρή και κοίλη, όπως στην εικόνα Β, είναι άπειροσkeptoi, εύθυμοι, εύθωργοι. Αισθηματικά, είναι έρμια των παθών των.

Ας έλθουμε τώρα στο στόμα.

Εί κ. 1. Χείλη όχι πολύ χονδρά. Μηκος του στόματος λίγο μεγαλύτερο από το κανονικό. — Το λογικό χαλινάγωνεί τα πάθη και περιορίζει τις άσθοντες εκδηλώσεις. Ωστόσο, ο χαρακτήρ παραμένει στο βάθος τρυφερός και ευαίσθητος. Η ικανότης άφοσίωσης δεν λείπει από το άτομο. Δεν πρέπει, όμως, να περιμένουμε απ' αυτό ένθουσιώδεις εκδηλώσεις. Τα αισθηματικά του τα έκδηλώνει περισσότερο με πράξεις τιμής και ειλικρίνειας.

Εί κ. 1 bis. Οι ίδιες διαστάσεις του στόματος. Τα χείλη είναι, όμως, λεπτά. — Δίνωια έγωισμού και καχυποψίας. Το άτομο δεν έχει καμμία έπείκεια για τους άλλους. Η ξηρότης των αισθημάτων και η σκληρότης είναι τα κυριώτερα χαρακτηριστικά του.

Εί κ. 2. Στόμα μεγάλο, χείλη χονδρά και πλατιά. — Οι αισθήσεις κυριαρχούν άπόλυτα. Ροπή προς τις υλικές άπολαύσεις. Καλόβολη διάθεσις, διαχυτική. Οι γυναίκες σκορπίζουν με μεγάλη ευκολία την ευνόια τους. Και αυτό είναι το μεγαλύτερο ελάττωμά τους.

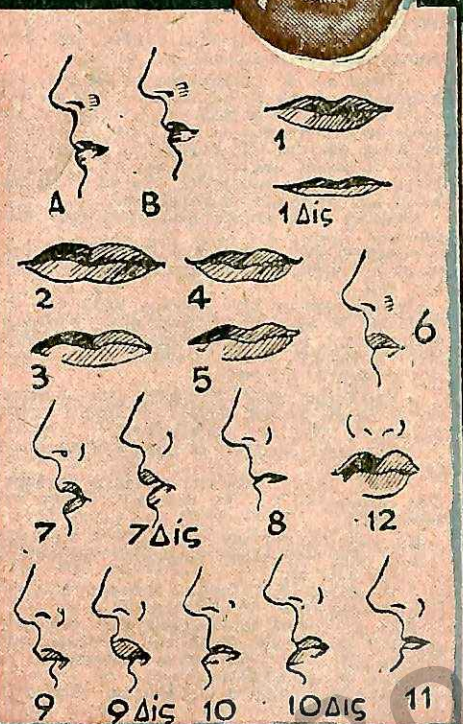
Εί κ. 3. Το άνω χείλος γέρνει στις δυο άκρες του προς τα κάτω. — Μεταλογική και πικρόχολος διάθεσις. Άνταγωνισμός μεταξύ του λογικού και των αισθήσεων. Ζηλότυπος και καχύποπτος χαρακτήρ. Στο αισθηματικό επίπεδο, άνδρες και γυναίκες είναι εξαιρετικά άπαιτητικοί και πολλές φορές στενωχωρούν και πικραίνουν εκείνους που αγαπούν.

Εί κ. 4. Οι άκρες των χείλων είναι έλαφρά ανασπικωμένες. — Καλωσύνη, πρόσχαρη διάθεσις, αλλά και μεγάλη υπερηφάνεια. Δεν πρέπει να έμπιστευε σε τους ανθρώπους που έχουν παρόμοια χείλη. Δεν είναι σταθεροί, μ' όλο που είναι πάντοτε πρόθυμοι σε ύποσχσεις και διαβεβαιώσεις φιλίας και αγάπης. Συνήθετα, άδιαφορούν για την άπογοήτευσή ή τη λύπη που υπορούν να προκαλέσουν στους άλλους.

Εί κ. 5. Η διευθύνσις του στόματος είναι λιγάκι λοξή. — Φύλαση και έρωτική διάθεσις. Ζηλόφθονος χαρακτήρ, συνώνες μεταπτώσεις. Οι άνθρωποι που έχουν παρόμοια χείλη είναι άνικανοί στην καί βλέπουν τους άλλους ως αντιπάλους, γιατί είναι άνικανοί να αισθανθούν φιλία και αγάπη για κανένα. Ένστικτωδώς, θέτουν ένα φραγμό μεταξύ τοι έαυτού των και των άλλων.

Εί κ. 6. Χείλη κλειστά, αρκετά πλατιά, αλλά όχι χονδρά. Η κάθετη τομή των δέν άπέχει πολύ από την ευθεία. — Οι άνθρωποι που έχουν παρόμοια χείλη ξέρουν ν' αγαπούν. Δεν επιδεικνύουν τα αισθηματικά τους, αλλά τα άποδεικνύουν με πράξεις κάθε φορά που θα τους δοθί ευκαιρία. Άν τα ίδια χείλη είναι λεπτά: κομψότητα αισθηματική στώχεια.

Εί κ. 7 και 7 bis. Χείλη κανονικά, αλλά που παραμένουν συνήθως μισάνοιγτα. — Χαρακτήρ ήπιος και μαλακός. Έλλειψις μαγνητικής διαθέσεως. Άν τα χείλη είναι χονδρά: Ροπή προς τις υλι-



κές άπολαύσεις. Έλλειψις λεπτότητας και καλαισθησίας. Πεζότης αισθημάτων, πρακτικόν πνεύμα.

Εί κ. 8. Χείλη λεπτά και σφιγμένα. — Δραστηριότης και άποφασιστικότητα, που μπορεί να φθάσει μέχρι σκληρότητας. Οι άνθρωποι με παρόμοια χείλη ένουν συνθεστέρα δεσποτικό και τυραννικό χαρακτήρα. Στο αισθηματικό επίπεδο θέλουν να εξουσιάζουν άπόλυτα το αγαπώμενό τους πρόσωπο.

Εί κ. 9 και 9 bis. Το έπάνω χείλος προεξέχει: καλωσύνη, άπλότης, άφοσίωσις, προσηγορικής περισκεψίς. Οι άνθρωποι με παρόμοια χείλη ύποσχονται μόνον έπειτα από ώριμη σκέψη. Όταν το προέχον άνω χείλος είναι γυρισμένο προς τα έπάνω: Φιλοδοξία, τάσις προς την έπίδειξη. Στο αισθηματικό επίπεδο: ματαιοδοξία.

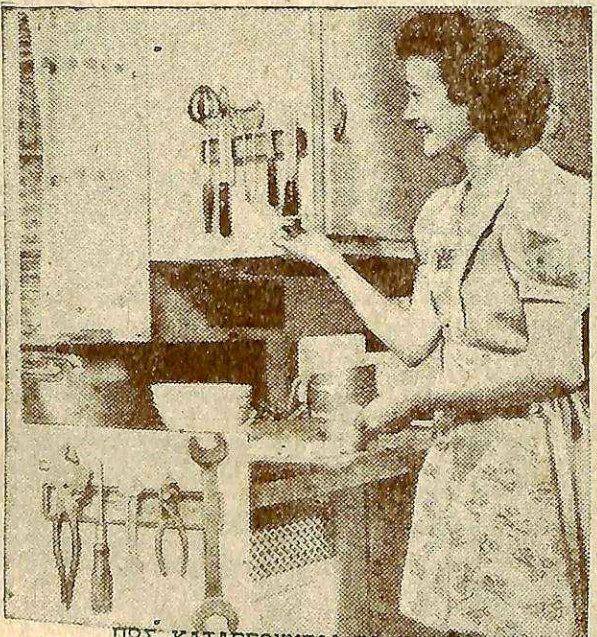
Εί κ. 10 και 10 bis. Το κάτω χείλος προεξέχει. — Άπαιτητικός χαρακτήρ, που άρέσκειται στις λεπτές συγκινήσεις. Κάποτε οι άνθρωποι με παρόμοια χείλη είναι μικρόψυχοι, χαμερπεί, άγνώμονες και σκληροί για κείνους που έξουσιάζουν.

Εί κ. 11. Χείλη που μόλις διακρίνονται. — Ζηλόφθονος και πανούργος χαρακτήρ.

Εί κ. 12. Στόμα σε σχήμα καρδιάς. Χείλη μικρά και χονδρά. — Στον άνδρα: έπιπολαίους. Στη γυναίκα: έλαφρότης και φιλαρέσκεια.

Τα βάσανα των Άγγλων πλουσίων

Το άγγλικό θησαυροφυλάκιο άρτισε προ καιρού να άσκη έναν εξαιρετικά άυστηρό έλεγχο στη ζωή που κάνουν οι πλούσιοι Άγγλοι, για να εξακριβώσει ποιά είναι τα πραγματικά τους έξοδα και να τους φορολογήσει ανάλογα. Κατόπιν αυτού πολλοί πλούσιοι Άγγλοι έφειναν από την Άγγλία, και πήγαιναν να περάσουν τις άκοές βδομάδες ή μερικούς μήνες στην Κωννή Άκτι, στην Ιταλία ή την Έλβετία. Όπως είναι γαστό, στις περιπτώσεις αυτές παραχωρείται στον κάθε Άγγλο που φεύγει για το έξωτερικό το ποσόν των 75 λιρών. Οι πλούσιοι Άγγλοι εύρισκαν όμως τον τρόπο να έξοδούν πολύ περισσότερα, δανειζόμενοι χρήματα από άλλους των στο έξωτερικό. Άλλ, η μέθοδος αυτή δεν προέκειται να συνεχισθεί. Γιατί πολλοί Άγγλοι γυρίζοντας στα σπιτία των βόικα, μία πρόσκλησι της Έφορείας, που τους καλούσε να πληρώσουν έναν ύπερογκο φόρο πολυτελείας για τα έξοδα τοι έκαμαν κατά την παραμονή τους στο έξωτερικό. Πραγματικά, το άγγλικό θησαυροφυλάκιο έχει το μάτι του παντού και οι πικρότερος του γυρίζουν όλα τα μέρη, που συχνάζονται από πλουσίους. Ένα από τα θέματα αυτής της παρακολουθήσεως ήταν τελευταία η λαιδη Στάνλεϋ, που ύποχεώθηκε να πληρώσει ένα πρόστιμο πολλών εκατοντάδων λιρών, για τα έξοδα που είχε κάνει στην Κάνες. Ένας άλλος Άγγλος ο κόμης του Βάρβικ, για να γλυτώσει το φόρο πήγε στην Αφρική.



ΠΩΣ ΚΑΤΑΓΡΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΚΑΡΩΙΑ

Πολλές νοικοκυρές στην Αμερική, χρησιμοποιούν στην κουζίνα τους, αντί για καρφία, τους μαγνήτες αυτούς που βλέπετε στην εικόνα μας. Τα μαχαίρια και τα διάφορα εργαλεία κολλούν επάνω σ' αυτούς και μένουν έτσι κρεμασμένα στον τοίχο. Ακόμη μία άπόδειξις του πρακτικού πνεύματος των Αμερικανών.



9ον "Ο 'Ισπανός βλέποντας ότι δεν υπήρχε έλλης αστυρίας άρχισε να ζητάει Έλεος από τους διώκτες του.

Στην κατάσταση που ήταν, λασπωμένος, ξε- αγιομένος, ματωμένος, με γυνές σάρκες φαν- ταστικές πως θα προκαλούσε τη συμπάθεια. "Αλλά" οι διώκτες του σπούς λυγμούς του και στις παρακλήσεις του, του άπαντούσαν με βρισιές.

Τώρα, γενναίος κραυγές, στάσου όρθιος! τον διάταξε ο Στραβοχέρης κρατώντας το αχινό. "Ο Δόν Διάς πειθύνον σαν άρνι υπάκουσε. "Ο Στραβοχέρης άρχισε ν' άνεβαίνει τη σκά- λα σέρνοντας τον κακούργο και λέγοντάς του: "Πιά γρήγορα, σε παρακαλώ, βιάσου. "Εμ... "Πριν ο δήμιος τελειώσει τη φράση του, ο Δόν Διάς τράβηξε το σιλέτο του που δεν τό είχε αποχωρήσει, τό σήκωσε άστραπιαίως και χτύπησε τό σχοινί κι έπειτα τό Στραβοχέρη. Με τό ματωμένο σιλέτο τό χέρι ώρμησε κα- τόντιν ούρλιαζόντας προς τό έμπρός, χτυπών- τας όπως ήταν δεν θα μπορούσε να ξεφυγή εύκο- λα. "Η πνοή του κοδόταν. Τό πλήθος βλέπον- τας τον μπροστά του όμοιο με τίγρι που είχε συντριβεί τό δάμα της παραμέριζε. Σάν πε- ρασε όμως ή πρώτη έκπληξις, έτρεξε πίσω του κυνηγώντας τον άγρια.

"Ο Διάς μετρώοντας τό σύντομο διάστημα που τον χώριζε από τους διώκτες του έλεγε με μανία:

"Πρέπει να γλυτώσω!... Δεν μπορώ να πεθάνω τώρα!... Μολις άγγίζει την έκκλη- σή μου με τό δάκτυλό μου!... Θεέ μου, βοή- θησέ με!...

"Ο κακούργος Διάς ζητούσε τη βοήθεια του Θεού για να σκοτώσει τον Λέλιο και την κό- μηση.

Την εποχή εκείνη ένα άμορφο κτίριο έστé- λιζε την όδον φαμελερύ στην Τουρραίνη. Κι' άκόμα προέκυψε την προσοχή των διαδωτών μια μεγάλη ταμπέλα άναρτημένη πάνω από την πόρτα του κτίριου. Παριστανε ένα τέρας, με ράμφος, φτερά και κέρατα. "Η έπιγραφή έλεγε ότι τό ζώον ήταν γρύψ και τό κτίριο, που άνηκε στον Νικόλαο Πλουσέτ, ήταν ζυ- θωपालείο, γνωστό ως ζυθωपालείο του Γρυπός. "Ο καταστηματαρχής νέος ζωγράφος κι' εύγενής ήταν άξιόπληκτος στην Τουρραίνη. Είχε χρυσή καρδιά, μα και άσολέγους γροθιές.

Την Κυριακή εκείνη ο Πλουσέτ ήταν πολύ στενοχωρημένος. Γυρίζοντας από την έκκλη- σία ήταν άνησυχος και νεύρασιμος.

Όταν μπήκε στο μαγαζί φώναξε τη γρηά υπηρέτρια του και τον μικρό υπηρέτη του: "Διόνυση, Μαρία, είνε όλα έν τάξει; ρώ- τηση. Κουνήθηκε λοιπόν... Προσέξε τό φαί... Τά μαχαίροπάρουνά είνε καθαρά;... Τό κρα- σί νά τό διατηρήσεις δροσερό!... Βάλε τό φρούτα στον ίκιο.

Τί συνέβαινε; Γιατί τόση έτοιμασία στο ζυ- θωपालείο του Γρυπός;

"Ο Νικόλαος Πλουσέτ είχε τό γενέθλιά του. "Εκλεινε την ημέρα εκείνη τά είκοσιδύο χρό- νια του.

Τη στιγμή που ο Πλουσέτ έδινε τίς διατα- γές του χτύπησε ή πόρτα του μαγαζιού του κι' ένας άντρας ως τριάντα δύο χρόνων, πα- νύψηλος με μαλλιά υπόξανθα, πρόσμο κανο- νικό γεμάτο ελκρινεία και γλυκύτητα μπήκε χαρούμενος μέσα στο ζυθωपालείο. "Ο έπι- σκέπτης, ήταν ά καλλίτερος μωλωνάς της

Τουρραίνης, ο Γουλιέλμος Λοδέρτ, ό όποιος άγκαλιάζοντας τον Πλουσέτ και πετώντας τό σκούφο του στο Διόνυση του φώναζε:

"Ελα, χαμένο, φέρε μας κρασί.

Περνώντας κατόπιν τό χέρι του στη μέση του ζυθωपालίου τον κούταξε στα μάτια.

"Τι τά θέλεις, καμένο, Λοδέρτ, του έπλε εκείνος. Ναι!... Τρέμω...

"Αστέιο πράμα, του άπάντησε ο μωλωνάς. Στην ηλικία που είσαι είνε ντροπή να φοβά- σαι!...

"Και όμως, Γουλιέλμο, φοδμάι. Μού έ- χουν κάνει μάγια. "Ο κύρ Κοχεφέρ δεν θα δεχθί...

"Αν δεν δεχθί θάνε ένας γαϊδαρός, και θα τόο τό πώ κατάμουτρα! έπλε ο Λοδέρτ ρουφώντας τό πατήρι με τό κρασί που τούφερε ο Διόνυση.

"Τρεις φορές, άκούς, Γουλιέλμο; Τρεις φορές άρχισα να μιλά στον κύρ Κοχεφέρ και δεν μπόρεσα ν' άποτελειώσω τη κουβέντα μου. "Ο Γουλιέλμος γελάσε.

"Ντρέπεται, Νικόλα μου; "Αλλά, άκούσε και μένα. Μα πάρες θάρρος και να τόο τά πής όλα καθαρά.

"Ο Πλουσέτ σαν να πήρε θάρρος, έπλε απο- φασιστικά στο Γουλιέλμο:

"Τώρα που θ' άποφάμε θα τά πώ στον κύρ Κοχεφέρ, ναι, θα τά πώ όλα. Θα τόο πώ πως πήγα άλλοτε στον πατέρα της Μαγδαληνης και του είπα ότι την άγαπά κι' εκείνη μ' άγαπάει κι' ότι ο πατέρας της δέχθηκε να γίνουν γρη- γορα ό γάμοι μας. Καλά δεν τά λέω, Γου- λιέλμο; Εύτυχός που πήρε από δω γιατί άλ- λωώς δεν θα τολμούσα να μιλήσω.

Ξαφνικά ένας χτύπος άκούστηκε στην πόρ- τα.

"Αυτός είνε! ψιθύρισε ο Πλουσέτ κι' έπε- σε σε μια καρέκλα. Τούλάχιστον γάνε στίς κα- λές του...

Πραγματικά σε λίγο έμπαινε μέσα στο ζυ- θωपालείο ο κύρ Ζουάν Βαπίστας Κοχεφέρ, ό ιδιοκτήτης του "Μηρουζίνου τέτσηρη" όπου είχαν συναντηθί ο Δόν Ραφαήλ κι' ό έποκό- μης Φλορεστάν ντε Μορλάκ.

"Καλημέρα, φίλε Πλουσέτ, έπλε υπαίνον- τας ο Ζουάν. Χρόνια πολλά... "Άρτια ημέρα σήμερα... Βρέ τον άφωρισμένο!

"Με ποιόν τάχετε; ρώτησε ο Γουλιέλμος έκπληκτος.

"Μπα, έσείς είσαστε, γείτονα Λοδέρτ; Σας προσκυνώ!... Τόν έλεεινός!... Τόν πα- ληνάνθρωπο!

Σε κάθε έρσιά που ξεστόμιζε ο Κοχεφέρ γύριζε προς την πόρτα κουνώντας άπειλητικά τό μαστούνι του.

"Η σούπα είνε έτοιμη, φώναξε ή γρηά Μαρία κρατώντας τη σουπίρα.

"Αμέως πήραν κι' οι τρεις θέα στο τρα- πέζι. "Ο Γουλιέλμος έκανε την προσευχή του, ο Κοχεφέρ πήρε την πρωτοκαθεδρία κι' ο Πλουσέτ κόβισε πλάι του.

Καθώς έτρωγαν, ο Γουλιέλμος έπλε στον Κοχεφέρ:

"Δεν μάς είπες, κύρ Κοχεφέρ, με ποιόν τά είχες βάλει μόλις μπήκες. Τί κακό σου έκα- ναν;

"Φίλοι μου, είνε να μην είμαι έξωργισμέ- νος; "Ακούστε πατέ τόση άναίδεια σαν αυτή που θα σας πώ; Μού ζήτησαν τη Μαγδαληνή σε γάμο!

"Ε, και γι' αυτό, κύρ Κοχεφέρ, είσαι τό- σο στενοχωρημένος; Δεν είνε και τόσο παρα- ξενο αυτό που μάς λές. "Η άνεψιά σου μια μέρα θα παντρευθί.

"Δεν λέω πως θα μείνη άνύπαντη, αλλά είνε μικρή άκόμα, πρόσθεσε ο Κοχεφέρ. Κι' ή άναίδεια προέρχεται από ποιόν νομίζετε; "Από ποιόν; ρώτησαν κι' οι δύο φίλοι μαζί.



— Πώς έτοι χαρούμενος, Άντωνάκη; — Μπήκων κλέφτες στο σπίτι μου. — Και χάρσεται γι' αυτό; — Μα βεβαίαι! Μού έκλεψαν τό ρα- δίοφωνο.

"Νά! άπ' αυτόν τον άβλιο το Στέφανο το Στραβοχέρη, αυτόν τον κρεμαντάλο, αυτόν που δεν έχει πεντάρα τσακιότη στην τσέπη του, άπ' αυτόν τον διεφθαρμένο, τον ζυλο- λυτο. Δεν φτάνει δε αυτό άλλα είνε και άρ- νησιβήσκος... "Εγινε, λέει, Ούγενότος.

"Έχεις μεγάλο δίκιο, κύρ Κοχεφέρ, του έπλε ο Πλουσέτ και σηκώθηκε άπ' την καρέκλα του. "Έχεις δίκιο να τον λες άναίδη. Πώς πήρε τόσο θάρρος αυτός ο Στραβοχέρης, ό σχοινιάς της όδου Άσσοπίσης;

"Βλέπεις, άγαπητό μου παλληκάρη, ότι έ- χω δίκιο να είμαι έξω φρενών μ' αυτό που έγινε. Νά κι' ένας άνθρωπος που συμμερίζε- ται τίς σκέψεις μου... έπλε ο Κοχεφέρ, Είδες, παιδί μου, να γίνη μια τέτοια πρόταση... άπό έναν τέτοιο παληάνθρωπο!...

"Μά αυτό είνε καθαρή προσβολή! ψιθύρι- σε ο Πλουσέτ. Και σεις, κύρ Κοχεφέρ, τί τοο άπάντησατε;

"Δεν τοο άπάντησα όπως ήθελα γιατί έ- πρεπε πρώτα να δω την κόμηση της Θούνης. Γιατί καθώς έξερετε, μετά τό θάνατο του ά- δελφού μου Λαντρί ή εύγενική κόμηση, ά- νελαβε να προστατεύη την όρσην Μαγδα- ληνή... "Επρεπε λοιπόν να συνεινηθώ πρώ- τα μαζί της, να δω τί σκέπτεται κι' εκείνη. "Η κόμηση σαν "Ισπανία καθολική που είνε, δεν καταλαβαίνει πως θ' άπάντηση στην πρόταση αυτή του προτεσταντή;...

"Ναι, άπάντησε έξω φρενών ο Πλουσέτ, αλλά ο κόμης Γοδεφρίδος συμπαθεί τους αί- ρετικούς...

"Μπα, δεν τό φαντάζομαι! άπάντησε ο Κο- χεφέρ. Αυτός ό κομοαγαπημένος άρχοντας δεν μπορεί να πηγαίνη με τό μέρος των κα- ταραμένων νεωτεριστών!

"Και γιατί; Τί τον έμποδίζει; ρώτησε ο Λοδέρτ. "Εγώ βρίσκω πολλά καλά στη νέα αίρεσι...

"Ο Κοχεφέρ άκούγοντας τον μωλωνά να μιλά μ' αυτόν τον τρόπο θύμωσε.

"Σας πούσαν λοιπόν, του έπλε, κι' έσας με τό δηλητήριο τους; "Εφτασε πιά τό τε- λος του κόσμου;

"Μη θυμώνετε, καλέ μου γείτονα, του ά- πάντησε ο μωλωνάς. "Εγώ είμαι και θα πεθα- νω καθολικός... "Ας τ' άφήσουμε όμως αυ- τά κι' άς φάμε λίγο. Τό κρασί μάς περιμέ- νει... "Ο Πλουσέτ βλέποντας ότι ο Κοχεφέρ ήταν έξαγριωμένος σκέφθηκε ότι δεν θα εύρισκε τον κατάλληλο καιρό να τοο μιλήσει για τό δικό του ζήτημα. Παρ' όλα αυτά άρχισαν να πίνουν.

"Ενόςθ έτρωγαν, ο Πλουσέτ ήταν συνι- φρωμένος και σκεπτικός.

Σε μια στιγμή ο Κοχεφέρ βλέποντας τον φίλο του λυπημένο του έπλε:

"Φίλε μου, δεν ήρθα εδώ για να σε βλέ- πω μελαγχολικό. "Εξ άλλου, έσύ θεωρείσαι στην Τουρραίνη ό πιο εύθυμος άνθρωπος κι' ή πιο εύτυχισμένος. "Σπίτι ώραιο έχεις, μαγαζί άκόμα πιο ώραιο, λεφτά άρκετά. Τί σοο λεί- πει λοιπόν και είσαι έτσι δύσθυμος; "Ο Πλουσέτ άδράξε την εύκαιρία για να πη:

"Μιά γυναίκα! — Προς Θεό, παιδί μου, τί λόγια είν' αυ- τά που λες; Βάλθηκες και σύ να παντρευθί; Τό καλύτερο που έχεις να κάνης κι' άκού τη συμβουλή μου — είνε να καθήσης στ' αούά σου. "Αν παντρευθίς γλυγορα θα μετανοιώ- σης.

"Πρέπει όμως να σάς πώ... Πρέπει να σάς μιλήσω... πρέπει να εξομολογηθώ! "Ο Πλουσέτ δεν μπόρεσε να συνεχίση.

"Ο Λοδέρτ βλέποντας ότι ό φίλος του δεν θα μπορούσε να τά βγάλη πέρα ανάλασε ό ίδιος να λάθη τό λόγο.

"Λοιπόν, καλέ μου γείτονα, έπλε άποτει- νόμενος στον Κοχεφέρ, ό φίλος μου ό Νικό- λας είχε σκοπό να σάς μιλήση για ένα πολύ ένδιαφέρον ζήτημα. "Η Ιστορία αυτή πάει τώ- ρα πολύ καιρό και θα σάς την έκθέσω έχω με λίγα λόγια. Θυμάσαστε λοιπόν την ημέρα που βαφτίσαμε την κόρη μου "Οδέτη; Στά βαφτίσια ήταν κι' ό φίλος μου ο Πλουσέτ κι' ή άνεψιά σου ή Μαγδαληνή... "Από την ή- μερα εκείνη άγαπηθήκαμ... "Ο Πλουσέτ κλεί- νει σήμερα τά είκοσιδύο χρόνια του κι' ή ά- νεψιά σου είνε δεκαεφτά... "Στεφάνωσέ τους κι' έχω γίνοναί κουμπάρος...

Βαθεία σιωπή διαδέχτηκε τά λόγια του Λοδέρτ.

"Ο Κοχεφέρ έμεινε άκίνητος στη πολυθρόνα του. Κουνίσε δυό-τρείς φορές τό κεφάλι σαν νάθελε ν' άπάντηση κι' άξαφνα άρχισε τό ροχαλιτό. Είχε άποκοιμηθί άπό τό φαγοπότι.

Τη στιγμή εκείνη άκούστηκαν άπ' έξω φω- νές και θορύβος. "Ετρεξαν προς τό παρα- θυρό, μα ό δρόμος ήταν έρημος. Οι φωνές όμως άκούγονταν τώρα πιο δυνατές.

Ξαφνικά άπό τη γωνία του δρόμου παρου- σιάστηκε ένας κουρελιασμένος άντρας, κατα- κίτρινος. Τά μάτια του έπεσαν άμέσως στο ζυθωपालείο και κάνοντας μια τελευταία προ- σάθεια μπήκε τρέχοντας στο μαγαζί, φρο- νίζοντας να κλείση πίσω του την πόρτα. "Ε-

πλεσε κατόπιν σαν πεθαμένος πάνω σε μια καρέκλα.

"Αμέσως ο Πλουσέτ τον πλησίασε και τον ρώτησε:

"Τι θέλετε, κύριε; — Ζητώ τη θούήθειά σας! Ζητώ άσυλο! Λυ- πηθήτε με! Μή κυνηγάνε... θέλουν να με σκοτώσουν...

Την ίδια στιγμή κόσμος πολύς μαζεύθηκε έξω άπό τό ζυθωपालείο.

"Ο Έννος έπεσε γονατιστός.

"Κύριοι, θα με σκοτώσουν!... Βοήθεια! τρούισε.

"Ποιός είσθε, κύριε, τον ρώτησε ό Λο- δέρτ, και γιατί σάς κυνηγάνε;

Δεν πρόφτασε όμως να τελειώσει την έ- ρωτήσή του κι' ό Έννος — ό Δόν Διάς, γιατί αυτός ήταν — έπεσε κάτω λιπόθυμος.

"Ο Γουλιέλμος τον πήρε και τον έζήλωσε στο βάθος του μαγαζιού. "Εκεί άρχισε να τοο βγάτζ τά κουρέλια του που είχαν κολλήσει επάνω του άπό τον ιδρώτα και τον άφισε γυμνόν.

Τό πλήθος των μεταρρυθμιστών, τό όποιο κυνηγούσε τον Διάς τον είδε να μπαίνη στο ζυθωपालείο. "Άρχισαν τότε να χτυπούν την πόρτα δυνατά. "Ο Πλουσέτ τά είχε χαμένε. Τά χτυπήματα στην πόρτα δεν σταματούσαν. "Άρπαξε τότε για κάθε ένδοχόμενο ένα σιδε- ρένο ζαβδί και καταβαλόντας τά σκαλοπά- τια του μαγαζιού του γρήγορα-γρήγορα, πή- γε και άνοίξε.

"Τί ζητάτε; ρώτησε τό πλήθος.

"Κύριε Πλουσέτ, μέσα στο μαγαζί σας έμπήκε ένας κακούργος, δεν πρόκειται να έ- νοχλήσουμε έσας, που σάς γνωρίζουμε πόσο τίμιος είσθε... αν και καθολικός... Ζητάμε αυτόν τον έλεεινό.

"Τί σάς έκανε; Ποιός είνε αυτός;

"Ερρίσε τον δάσκαλό μου ό Ιερόσολος. Θέλωμε να μας τον παραδώσετε.

"Και αν σάς τον παραδώσω, τί θα τον κάνετε;

"Θάνατος! Θάνατος! Θάνατος! φώναξαν όλοι με μια φωνή οι ούγενότοι.

"Θά σάς παρακαλώ να κάνετε πέντε λεπτά ύπομονή. Δέχεσθε; τους έπλε ο Πλου- σέτ.

"Εστω, ούτε λεπτό όμως περισσότερο.

"Καλά, θα σάς άπαντήσω.

Και ο Πλουσέτ μπήκε πάλι στο μαγαζί του. "Εν τώ μεταξύ ό κακούργος, ό Ιερόσολος Δόν Διάς είχε συνέλθει και παρακολουθούσε τη συνομιλία του όχλου με τον καταστηματαρ- χη. Και πριν ο Πλουσέτ τοο υποβάλη-καμ- μιά έρώτηση ο Δόν Διάς του έπλε:

"Τό ξέρω, κύριε, βρήκατε με μέσα τό μπε- λά σας. Πρέπει να άφω.

"Δεν θέλω να φύγης, φίλε μου, του ά- πάντησε ο Πλουσέτ. "Ανεπαντίας θα κάνω τά άδύνατα δυνατά να σε σώσω. Πρώτα-πρώτα όμως, έπειδή κινδυνεύε τό μαγαζί μου και οι φίλοι μου που είνε εδώ, θα σάς ρωτήσω γιατί σάς καταδιώκουν;

"Κύριε, ό,τι σάς είπαν προηγούμενος είνε όλα άλήθεια. Είμαι Έννος και ποδ μιας ώρας βρέθηκα εδώ στην Τουρραίνη. Δυστυχώς έπε- σα μέσα σ' αυτός τους αίρετικούς. "Ακούσα τον κήρυκα που έβριζε την Παναγία και τους Άγίους, δεν μπόρεσα να κρατηθώ και σήκωσα τό χέρι μου και τον χτύπησα.

"Αυτό είνε ύλο; ρώτησε ο Πλουσέτ.

"Σας όρκίζομαι στη τιμή μου και στη σωτηρία της ψυχής μου. Δέξ' σας κρύβω τί- ποτε. Βεβαίως ό άγρείος Διάς.

"Αν είνε ή αίτία μόνον αυτή θα κυττά- ζουμε με κάθε τρόπο να σε σώσωμε.

Τότε ο Πλουσέτ φώναξε τον κατόπιν παρο- σιάστηκε στο μαυιασμένο πλήθος των ούγε- νότων και τους έπλε:

"Λοιπόν, ό κακούργος, όπως τον άποκα- λείτε, άναγνωρίζε ότι προσέβαλε τον κύριο Άμείροσιο Βίλ και είνε έτοιμος να σάς ζη- "ήση συγγνώμη."

"Δεν θέλωμε συγγνώμη! Ζητάμε δικαιο- σσύνη! Ζητάμε έκδίκησι!

"Άρκετά όπως βλέπω, έκδικηθήκατε. Τί άλλη έκδίκησι ζητάτε; Τόσο έδω τό έχετε δώσει ώστε αυτός ό δυστυχής κοιτεύει να πε- θάνη. "Αν ζητάτε δικαιοσύνη καταγγελάτε τον σπούς δικαστάς σας Ιερόσολο...

"Δεν ύπάρχουν δικαστάι για μάς. Πλου- σέτ, είσαι τίμιος άνθρωπος έσύ, μή κυττάζης να μάς πλανήσης. Παραδώσε μάς τον άρχαιο εκείνον και σύ πήγαινε να φτιάσης την μπύ- ρα σου.

"Ο Πλουσέτ ξεχώρισε τον άνθρωπο που τοο μιλήσε έτσι. "Ηταν ό άντεραςτής του, ό Σε- φανός Στραβοχέρης, ό όποιος είχε συνέλθει άπό τό χτύπημα που τοο είχε δώσει ό Διέ- γος Διάς.

"Μή χασομεράς! πρόσθεσε ο Στραβοχέ- ρης. Παραδώσε μάς τον κακούργο. "Επλή- γωσε πολλούς άπό μάς κι' έχω άκόμα έχω τά σημάδια του επάνω μου.

"Αφού ήθελες να τον κρεμάσης, καλά σοο έκανε, άπάντησε ο Πλουσέτ. Μία μέρα θα έρ- θη και ή δική σου ή σειρά, έννοια σου... "Ενα χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του όχλου, ό όποιος δεν πολυσυμπαθούσε τό Στραβοχέρη.

"Ο Στραβοχέρης όμως άφρίζοντας άπό λύσ-

σα για τά λόγια του Πλουσέτ φώρισε και ά- πευθυνόμενος στο πλήθος φώναξε:

"Άδελφοί, δεν βλέπετε ότι άρκετά καθή- σουμε και φυλαρησάμε μ' αυτόν εδώ; "Αν ύπο- χωρήσουμε και δεν μάς παραδώση τον Ιερό- σολο, θα καυχήθι ύστερα πως μάς επέδαλε τη θούήτι του.

"Κύριε Πλουσέτ, φώναξε τότε ένας χασά- πης, για τελευταία φορά σάς λέμε: "Έχετε σκοπό να μάς παραδώσετε τον κακούργο; Ναι ή όχι;

"Όχι, κύριε άπάντησε ο Πλουσέτ άποφασι- στικά. "Ο άνθρωπος αυτός, βρίσκεται στο σπίτι μου και ή ζωή του είνε ιερή.

Τότε, θα τον πάρουμε διά της βίας! φώ- ναξε ό χασάπης.

Τη στιγμή εκείνη ο μωλωνάς Λοδέρτ στά- θηκε πλάϊ στον Πλουσέτ και φώναξε στο πλθ-θος:

"Ποιός είνε αυτός που έπλε ότι θα μπή- διά της βίας στο σπίτι ενός πολίτου της Τουρ- ραίνης;

Οι διώκτες του Δόν Διάς μόλις είδαν τον γίγαντα μωλωνά συμμαζεύτηκαν, κι' αυτός ό Στραβοχέρης κρύφτηκε πίσω από τους συντρό- φους του.

"Ο χασάπης όμως παραμερίζοντας τό πλθ-θος φώναξε στο Λοδέρτ:

"Εγώ τό είπα, καλέ μου μωλωνά, και θα δής άμέσως πως έκτελώ τό λόγο μου.

Και χωρίς να χάση καιρό ώρμησε έναντιον του Λοδέρτ. Μόλις όμως πάτησε τό πρώτο σκαλοπάτι, ό μωλωνάς τον άρπαξε άπό τό λαι-μό και πη-ζώνη και τον σήκωσε ψηλά σαν να ήταν σάκκι μ' άχυρά.

"Βάχα! του φώναξε.

Και παίρνοντας φόρα τον πέταξε πάνω στο πλήθος. Την ίδια στιγμή ο Πλουσέτ έβρισε μια γερή γροθιά στο Στραβοχέρη, που θέλησε να τό έπιτεθί...

Τότε ο Στραβοχέρης γύρισε άφρίζοντας στο πλήθος και κραύγασε:

"Τί τά φυλάτε τά μαχαίρια σας; "Εμπρός! Άνάω τους...

Πενήντα άντρες ώρμησαν έναντιον του Λοδέρτ και του Πλουσέτ άποφασισμένοι να πε- ράσουν πάνω άπ' τά πτώματά τους.

"Ο μωλωνάς κι' ό φίλος του είχαν ως μόνον όπλο τίς γροθιές τους. Χτυπούσαν δεξιά κι' άριστερά, έσπαζαν κεφάλια, έζάκωναν κατά γης άρκετούς.

Μά ό άγώνας ήταν άνισος. "Ησαν πολλοί οι Ούγενότοι. Ξαφνικά όμως, εύτυχώς για τό Λοδέρτ και τον Πλουσέτ, ή βοήθεια κατέβηκε άπό τον... ουρανό!

"Ενας καταστροφής άπό βρώμικα νερά άρ- χισε να πέφτι άπό τό επάνω πάτωμα του ζυ- θωपालείου, άναγκάζοντας τό πλήθος των Ού- γενότων ν' άποτραβήχτη σε κακά χάλια.

Τί είχε συμβεί; "Η Μαρία μαζί με τον μικρό υπηρέτη τοο Διόνυση, βλέποντας να κινδυνεύη ό κύριός τους, άρπαχόν ένα βαρέλι με νερά βρώμικα που είχαν στην κουζίνα και τό άδεια- σαν στα κεφάλια των μεταρρυθμιστών.

Ταπεινόμενοι, ντροπιασμένοι, μουσκεμένοι οι διαμαρτυρόμενοι ύποχώρησαν. "Ο μικρός Διο- νύσης έτρεξε τότε κι' έφερε ένα πιστόλι στον Πλουσέτ και μια παλιά άσπίδα στο μωλωνά κρατώντας για τον εαυτό του ένα δόρυ κι' έτοιμος να λάθη μέρος στη σύγκρουσι.

Οι διαμαρτυρόμενοι που τά βρώμικα νερά

έρωτην αυτή του Δόν Διάς, τον κούταξαν πε- ριέργοι.

"Με συγχωρείτε που σάς ρωτώ για τό δ- νομα αυτό, έπλε ο Διάς. "Αλλά πριν συμπή τό έπεισόδιο είδα στην αγορά να περνά μια κυ- ρία πολύ νέα που την γνώριζα άπό τά παιδι- κά μου χρόνια. "Ηταν συμπατριώτισσά μου. Φαντάζομαι πως γι' αυτήν γίνεται ή συζήτη- σις. Δεν είνε "Ισπανίδα;

"Ναι.

"Μία πολύ ώραιο που ό άνδρας της την πήρε άπό έρωτα;

"Ετσι λένε. Λένε μάλιστα πως κλέφτηκαν, πρόσθεσε ο Πλουσέτ.

Αυτή είνε! ψιθύρισε ό Δόν Διάς που δεν μπορούσε να κρατήσει την ταρχή του. Αυτή την γνωρίζω, όπως σάς είπα, τό σύζυγό της όμως δεν τον έχω ξαναείθι. Ούτε τό όνομά του τό γνωρίζω.

"Είνε ό πιο πλούσιος, ό πιο ένδοξος, κι' ό πιο άγαπημένος άρχοντας σ' όλη την έπαρχία.

"Ούτε ό βασιλιάς της "Ισπανίας δεν τολ- μάει να τον άγγίξη, πρόσθεσε ο μωλωνάς.

"Και ποίό είνε τό όνομά του; ξαναρώτησε ό Δόν Διάς.

"Γοδεφρίδος της Θούνης.

"Ο Δόν Διάς αυτό ζητούσε. Τόσα χρόνια ά- γανίζοταν να μάθι αυτό που έμάθαινε τώρα

Οι διαμαρτυρόμενοι που τά βρώμικα νερά

τους είχαν περιλούσει άγριέφαν περισσότερο κι' άρχισαν να φωνάζουν:

"Φατιά στο σπίτι! Θάνατος σ' όλους εδώ μέσα!

"Κάτω τά όπλα! άκούστηκε έσφονικά μια έπιτάλμητική φωνή.

Στη φωνή αυτή οι διαμαρτυρόμενοι σάπα- σαν κι' έμειναν άκίνητοι. Αυό άνθρωποι σε- θάσμοι παρουσιάστηκαν. "Ηταν ό άρχηγός τους, ό Κόρολος και ό Άμείροσιος Βίλ.

"Με ποίό δικαίωμα θέλετε να βάλετε φω- τιά στο σπίτι αυτό; φώναξε ό Βίλ. Ζητάτε να τιμωρήσετε τον όβριότη μου; "Εγώ τον συγ- γώρησα. "Η έκδίκησις δεν είνε δικαίωμα των ανθρώπων. Δισκορπισθήτε ήσυχά- ήσυχά. Πη- γαίνετε, άδελφοί μου!

Οι διαμαρτυρόμενοι στα λόγια του διδα- σκάλου των άποσώθηκαν σιγά-σιγά. Μόνον ό Στραβοχέρης έμεινε τελευταίος, κρατώντας με τό ένα χέρι τό ματί του, που τοο είχε πρήξει ο Πλουσέτ, ενώ με τό άλλο τον άπει- λούσε λέγοντάς του:

"Θά σε ξαναδώ, κανάγια!...

"Καλύτερα να υή με ξαναείθης! του άπάν- τησε γελαστός ο Πλουσέτ, γιατί θα σοο μαυ- ρίσω και τ' άλλο μάτι.

"Ο Πλουσέτ με τό Λοδέρτ μπήκαν σε λίγο στο μαγαζί. Πλησίασαν τον Δόν Διάς και τοο είπαν:

"Φηγά τη γλυτώσαμε και μεις και σεις. Τώρα άς πιούμε κανένα ποτήρι κρασί να συν- έλθουμε.

Τά δόντια του Δόν Διάς χτυπούσαν άκόμα άπό τό φόβο δυνατά. "Ωστόσο πλησίασε στο τραπέζι, όπου ό κύρ Κοχεφέρ κοιμώταν βαθεία.

"Με τά μούτρα που έχει τώρα ό Στραβο- χέρης άς πάη στο μέγαρο της κυρίας Δολό- ρας να ζητήση τη Μαγδαληνή, έπλε ο Πλουσέτ.

"Ο Δόν Διάς άκούγοντας τό όνομα αυτό ά- νασκίρτησε κι' άφισε στο τραπέζι τό ποτήρι του.

"Πώς είπατε; Της κυρίας Δολόρας; ρώτησε.

"Μάλιστα, κύριε.

"Ποιά είνε αυτή;

"Ο Πλουσέτ κι' ο Λοδέρτ έκπληκτοι άπό την έρώτην αυτή του Δόν Διάς, τον κούταξαν πε- ριέργοι.

"Με συγχωρείτε που σάς ρωτώ για τό δ- νομα αυτό, έπλε ο Διάς. "Αλλά πριν συμπή τό έπεισόδιο είδα στην αγορά να περνά μια κυ- ρία πολύ νέα που την γνώριζα άπό τά παιδι- κά μου χρόνια. "Ηταν συμπατριώτισσά μου. Φαντάζομαι πως γι' αυτήν γίνεται ή συζήτη- σις. Δεν είνε "Ισπανίδα;

"Ναι.

"Μία πολύ ώραιο που ό άνδρας της την πήρε άπό έρωτα;

"Ετσι λένε. Λένε μάλιστα πως κλέφτηκαν, πρόσθεσε ο Πλουσέτ.

Αυτή είνε! ψιθύρισε ό Δόν Διάς που δεν μπορούσε να κρατήσει την ταρχή του. Αυτή την γνωρίζω, όπως σάς είπα, τό σύζυγό της όμως δεν τον έχω ξαναείθι. Ούτε τό όνομά του τό γνωρίζω.

"Είνε ό πιο πλούσιος, ό πιο ένδοξος, κι' ό πιο άγαπημένος άρχοντας σ' όλη την έπαρχία.

"Ούτε ό βασιλιάς της "Ισπανίας δεν τολ- μάει να τον άγγίξη, πρόσθεσε ο μωλωνάς.

"Και ποίό είνε τό όνομά του; ξαναρώτησε ό Δόν Διάς.

"Γοδεφρίδος της Θούνης.

"Ο Δόν Διάς αυτό ζητούσε. Τόσα χρόνια ά- γανίζοταν να μάθι αυτό που έμάθαινε τώρα

Οι διαμαρτυρόμενοι που τά βρώμικα νερά

έρωτην αυτή του Δόν Διάς, τον κούταξαν πε- ριέργοι.

"Με συγχωρείτε που σάς ρωτώ για τό δ- νομα αυτό, έπλε ο Διάς. "Αλλά πριν συμπή τό έπεισόδιο είδα στην αγορά να περνά μια κυ- ρία πολύ νέα που την γνώριζα άπό τά παιδι- κά μου χρόνια. "Ηταν συμπατριώτισσά μου. Φαντάζομαι πως γι' αυτήν γίνεται ή συζήτη- σις. Δεν είνε "Ισπανίδα;

"Ναι.

"Μία πολύ ώραιο που ό άνδρας της την πήρε άπό έρωτα;

"Ετσι λένε. Λένε μάλιστα πως κλέφτηκαν, πρόσθεσε ο Πλουσέτ.

Αυτή είνε! ψιθύρισε ό Δόν Διάς που δεν μπορούσε να κρατήσει την ταρχή του. Αυτή την γνωρίζω, όπως σάς είπα, τό σύζυγό της όμως δεν τον έχω ξαναείθι. Ούτε τό όνομά του τό γνωρίζω.

"Είνε ό πιο πλούσιος, ό πιο ένδοξος, κι' ό πιο άγαπημένος άρχοντας σ' όλη την έπαρχία.

"Ούτε ό βασιλιάς της "Ισπανίας δεν τολ- μάει να τον άγγίξη, πρόσθεσε ο μωλωνάς.

"Και ποίό είνε τό όνομά του; ξαναρώτησε ό Δόν Διάς.

"Γοδεφρίδος της Θούνης.

"Ο Δόν Διάς αυτό ζητούσε. Τόσα χρόνια ά- γανίζοταν να μάθι αυτό που έμάθαινε τώρα

Οι διαμαρτυρόμενοι που τά βρώμικα νερά

έρωτην αυτή του Δόν Διάς, τον κούταξαν πε- ριέργοι.

"Με συγχωρείτε που σάς ρωτώ για τό δ- νομα αυτό, έπλε ο Διάς. "Αλλά πριν συμπή τό έπεισόδιο είδα στην αγορά να περνά μια κυ- ρία πολύ νέα που την γνώριζα άπό τά παιδι- κά μου χρόνια. "Ηταν συμπατριώτισσά μου. Φαντάζομαι πως γι' αυτήν γίνεται ή συζήτη- σις. Δεν είνε "Ισπανίδα;

"Ναι.

"Μία πολύ ώραιο που ό άνδρας της την πήρε άπό έρωτα;

"Ετσι λένε. Λένε μάλιστα πως κλέφτηκαν, πρόσθεσε ο Πλουσέτ.

Αυτή είνε! ψιθύρισε ό Δόν Διάς που δεν μπορούσε να κρατήσει την ταρχή του. Αυτή την γνωρίζω, όπως σάς είπα, τό σύζυγό της όμως δεν τον έχω ξαναείθι. Ούτε τό όνομά του τό γνωρίζω.

"Είνε ό πιο πλούσιος, ό πιο ένδοξος, κι' ό πιο άγαπημένος άρχοντας σ' όλη την έπαρχία.

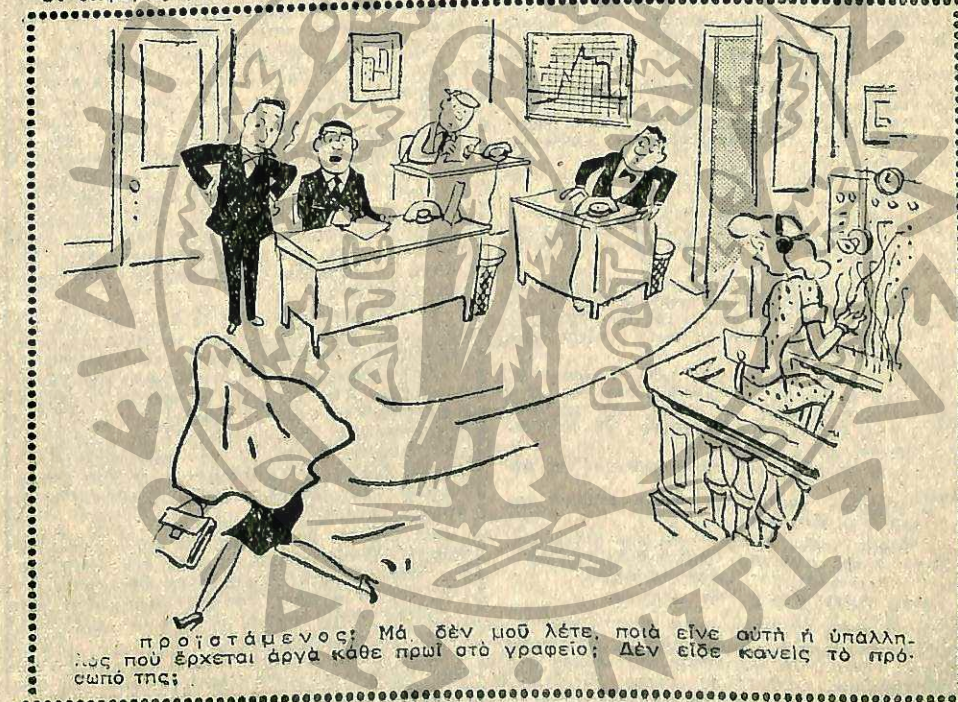
"Ούτε ό βασιλιάς της "Ισπανίας δεν τολ- μάει να τον άγγίξη, πρόσθεσε ο μωλωνάς.

"Και ποίό είνε τό όνομά του; ξαναρώτησε ό Δόν Διάς.

"Γοδεφρίδος της Θούνης.

"Ο Δόν Διάς αυτό ζητούσε. Τόσα χρόνια ά- γανίζοταν να μάθι αυτό που έμάθαινε τώρα

Οι διαμαρτυρόμενοι που τά βρώμικα νερά



προϊστάμενος; Μά, δεν μου λέτε, ποιά είνε αυτή ή ύπάλλη- λος που έρχεται άργά κάθε πρωί στο γραφείο; Δεν είδε κανείς τό πρό- σωπό της;

από το στόμα του Πλουσέτ. Ο δολοφόνος της θουήνης, ξανάβλεψε μέσα του, φοβούμενος μή λησμονήσει το όνομα αυτό.

— Το παλάτι του, ξερακόλοσος ο Πλουσέτ, είχε στην όδον Ούγγαριας, είκοσι βήματα μακριά από το παλάτι του αρχιδουκάτου.

— Ο Διάξ τινάχθηκε όρθιος.

— Κύριοί μου, θα μου επιτρέψετε να σας ευχαριστήσω για όσα έκανάτε για μένα, είπα. Σε σας όφειλω τη ζωή μου! Έχω ανάγκη να τελειώσω κάποιες δουλειές που μου έχουν ανάθεσει και πρέπει να φύγω.

— Μά, οι πληγές σας είναι ακόμη ανοιχτές, τον διέκοψε ο Λορέτ.

— Είπε, αλήθεια, πολλές, αλλά όχι κι έπι. Κίνδυνος, πρόθεσε ο Πλουσέτ. Δεν θα φύγετε όμως κι αυτά τα ξεσπασμένα ρούχα.

Και φωνάζοντας τον υπηρέτη του του είπε:

— Διόνυση, δώσε το μανδύα και το καπέλο μου στον κύριο κι' όδύνησέ τον από την πίσω πόρτα που βγαίνει στην παραλία, γιατί φοβούμαι μήπως τον παραμονεύει κανένας διαμαρτυρούμενος.

— Κύριοι, σας ευχαριστώ πολύ, τους είπε πάλιν ο Δόν Διάξ. Δεν θα σας ξεχάσω ποτέ. Στην πατρίδα μου ή εύνοια μου μένει αιώνια, όπως και το μίσος δεν σβένει ποτέ. Έως μια μέρα σας άναποδώσω τις καλωσύνες σας.

— Όποιος δήποτε κι' αν ήταν στη θέση μας το ίδιο θα έκανε, κύριε, του είπε ο Λορέτ.

— Μά φαντασθήκατε ποτέ ότι θ' αφήγαμε το Στρατοπέδιο να παίζει με τη ζωή σας; πρόσθεσε ο Πλουσέτ.

— Πάντως σας ευχαριστώ πολύ.

Και βγαίνοντας από το χέρι του ένα δαχτυλίδι το πρόσφερε στον Νικόλαο Πλουσέτ, αλλά εκείνος αρνήθηκε να το πάρη.

— Σας παρακαλώ να το δεχθήτε. Δεν είναι βέβαια σπουδαίο ως κόσμημα, αλλά είναι πολύτιμο φυλαχτό, του τόνισε ο Διάξ.

— Φυλαχτό; ξεράνισαν και οι δύο φίλοι μαζί.

Κι' έσκαψαν από περιέργεια και είδαν ότι πάνω στο χρυσό εκείνο δαχτυλίδι ήταν σκαλισμένη μια εικόνα που έπινε έναν αέτο.

— Αν καμιά φορά σας άπειληση καμιά συμφορά ή έσας ή κανέναν από τους δικούς σας, τους εήτησε ο Διάξ να πάτε πρωί πρωί στην εκκλησία της Παναγίας και να ρίξετε το δαχτυλίδι αυτό μέσα στο άγιαστήριο. Από τη στιγμή εκείνη ένα χέρι άόρατο θα σας προστατεύη.

Φόρεσε έπειτα ο Διάξ το καπέλλο που του είχε φέρει ο Διόνυσης, χαϊρέθηκε κι' έφυγε αφήνοντας τους δύο φίλους γεμάτους περιέργεια.

— Αυτός ο άνθρωπος δεν μ' άρεσει καθόλου, είπα αμέσως ο Γουλιέλμος.

— Κι' έμένα το ίδιο άπάντησε ο Πλουσέτ, μ' όλο το φυλαχτό που μούδωσε και που μπορεί να κάνει τον κύρ Κοχεφέρ να μου δώση τη Μαγδαληνή.

— Αλήθεια! Τι γίνεται αυτός ο χριστιανός εκεί μέσα; Και κουφός να ήταν έπειτα από όσα συνέβησαν θα έμπνυσε, έλεγε ο μιλωνάς.

— Ά πάω να δω τι γίνεται.

— Ο Γουλιέλμος πλησίασε τον Κοχεφέρ.

— Ε, ζήνα, ποτέ φώναζε δυνατό.

— Ξύπνα επί τέλους! του φώναξε ο πλουσέτ.

— Έρχομαι!... μουρμούρισε ο κύρ Κοχεφέρ.

— Αλήθεια που βρισκόμαι;

— Στη υπαρχία του Γρουπός, διάβλε, του άπάντησε ο Λορέτ.

— Μπά! Κι' έγω νόμιχα πως βρισκόμουν στο ξενοδοχείο μου.

— Μά σ' αλήθεια κοιμάσαστε, κύρ Κοχεφέρ; ρώτησε ο Πλουσέτ γελάοντας. Έδώ είχαμε πανηγύρι.

— Όχι... όχι... δεν κοιμάμουν... σκεπτόμουν.

— Τι σκεφτόσαστε, λοιπόν; τον ρώτησε ο μιλωνάς. Μήπως την πρόταση που σας έκανα;

— Χι... βέβαια... κάτι τέτοιο σκεφτόμουν.

— Θέλετε να σας βοηθήσω; Σκεφθήκατε για τον άντρα που θα δώσετε στη Μαγδαληνή;

— Έως... Αλλά ποιόν να της δώσω;

— Το φίλο μας τον Πλουσέτ. Αυτός είναι καλός γαμπρός.

— Τον Πλουσέτ!... Θεέ μου, έπιμένει ακόμα και θέλει να παντρευτή; Δεν του είπα πως θα μετανιώση; Ο γάμος είναι τρέλλα!

— Τι τα θέλετε, κύρ Κοχεφέρ. Θα δεχθήτε την πρότασή μου; Ναι ή όχι;

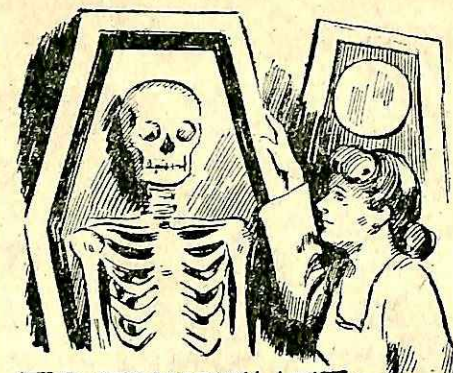
— Αφού έπιμένετε... το καλλίτερο είναι βέβαια να πάρη τη Μαγδαληνή.

— Ο Πλουσέτ χαρομενός έπιασε στην άγκαλιά του κύρ Κοχεφέρ.

— Μαρία, τρέξε, ο άφεντικός σου μ' έπινε! φώναξε ο κύρ Κοχεφέρ. Τρέξε, Μαρία, νερό... όχι... όχι, φέρε μας κρασί γρήγορα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΚΥΡΙΑ άπολύτως μορφωμένη και καλής τάξεως, ζητεί να παραδίδη μαθήματα εως μαθητάς και μαθητριάς μέχρι 15 ετών. Πληροφορία στα γραφεία μας 10—2 π.μ.



ΤΟ ΕΚΚΡΕΜΕΣ

ΜΕ ΤΟ ΟΚΕΛΕΤΟ

Ένα μακάβριο ένδυμο μιάς πιστής καρδιάς

Στο Βίμπλεντον, ένα από τα πρόσρτα του Λονδίνου, πέθανε πριν από λίγες ημέρες, σε ηλικία 75 ετών, η κυρία Ζάρροτ, γηραιά του γνωστού φιλάθλου Ουίλλιαμ Ζάρροτ. Που είχε κερδίσει πολλά πρώτα βραβεία σε αυτοκινητιστικούς αγώνες και είχε ιδρύσει πολλές αθλητικές λέσχες στην Αγγλία και τις βρετανικές αποικίες.

Μεταξύ των επίπλων της κυρίας Ζάρροτ βρισκόταν και ένα μεγάλο έκκρεμο ένωσαν ανθρώπινο σκελετό, σε άριστη κατάσταση, που ήταν συναρμολογημένος με μεγάλη ακρίβεια και προσοχή.

Οι γιατροί που εξέτασαν αυτό το σκελετό έβλεπαν τη γυνή που πρόκειται για ένα νέον ηλικίας τριάντα περίπου ετών, που θα πρέπει να έχη πεθάνει πριν από 45—50 χρόνια.

Πρέπει να σημειωθεί ότι το έκκρεμο αυτό βρισκόταν από πολλά χρόνια στην κατοχή της κυρίας Ζάρροτ, που σ' όλο αυτό το διάστημα δεν επέτρεπε σε κανένα να το πλησιάση. Το είχε τοποθετημένο πλάι στο κρεβάτι της και φροντίζε ή ίδια για την καλή λειτουργία του. Το έπαινον επίσης μαζί της κατά τα ταξίδια της, που ήταν, άλλωστε, πολύ συχνά.

Τα ταξίδια της αυτά ήταν πολύ μυστηριώδη. Κανείς δεν έμυθε ποτέ πού πήγαινε ή πού έμενε. Το μόνο γνωστό είναι ότι διευθυνόταν προς τη νότιο Γαλλία. Έμενε εκεί κρυμμένη για μερικούς μήνες και έπειτα έαναγύριζε έσθονικά στο Λονδίνο.

Πριν από το γάμο της με τον Ουίλλιαμ Ζάρροτ ή Έλλην Μιλιγουάικ—αυτό είναι το οικογενειακό της όνομα—είχε παντρευθεί τον λόρδο Ρόσλιν. Η ζωή της μαζί του δεν φαίνεται ότι ήταν ευτυχισμένη. Όστόσο, ή ιστορία του σκελετού είναι πολύ προγενέστερη.

Η Έλλην ήταν τότε μιά μικρή νέα κι' οι γονείς της την είχαν στείλει στη νότιο Γαλλία, έπειδή ήταν αδύνατη και φιλάσθενη. Εκεί ανέκτησε πολύ γρήγορα τις δυνατότητες της. Το έπαινον καλοκαίρι έαναγύρισε στη Γαλλία. Οι γονείς της την είχαν άραδωνιάσει στο άναμεταξί μ' έναν Άγγλο, που ή Έλλην δεν άναπαύσε. Γιατί είχε δώσει την καρδιά της σ' ένα νεαρό Γάλλο, που τον είχε συναντήσει κατά το πρώτο της ταξίδι.

Με πόση άνυπομονή τον περίμενε τώρα! Ο άναπαύμενος της, που φαίνεται ότι κατείχε κάποια άνωτερη θέση στο διπλωματικό στάδιο, έφτασε στο μικρό χωριουδάκι όπου έμενε ή Έλλην κατά τις άρχες Αυγούστου.

Έλάτρευν ο ένας τον άλλον και ή ζωή τους άρχισε να κυλά ευτυχισμένη. Το υό-

νο σκοτεινό σημείο ήταν οι άραδώνες της Έλλην. Αλλά ή νέα ήταν άποφασισμένη τώρα να τους διαλύση, για ν' άκολουθήση τη φωνή της καρδιάς της.

Μερικές βδομάδες άργότερα, έφτασε στη Γαλλία ο μυστήριος Έλλην κι' έτρεξε άμέσως να την έπισκεφθή.

Όπως ήταν φυσικό, δεν άσκολογώθηκε να μαντέψη τις σχέσεις της με τον Γάλλο, που έμενε σε μιά γειτονική έπαυλη μιάς θείας του.

Ψυχρός και φλεγματώδης ο μυστήριος Έλλην παρουσιάστηκε ένα πρωί στον άντεραστή του, κρατώντας ένα ευγάλο κουτί κάτω από τη μασχάλη του.

— Μέσα σ' αυτό το κουτί, του είπε, βρισκονται δυο καινούργια πιστόλια, που μου τα έφεραν υόλις από το Παρίσι. Θα ήθελα να σας παρακαλέσω να διαλέξετε το ένα από τα δυο.

— Αυτό σημαίνει ότι με προσκαλείτε σε μονομαχία; ρώτησε ο Γάλλος.

— Πέστε το όπως θέλετε, άπάντησε ο Άγγλος. Δεν μ' ενδιαφέρουν οι λέξεις. Νομίζω ότι ο ένας από τους δυο μας περιόσει. Και θα ήμουν πολύ ευτυχής αν είχατε και σεις την ίδια γνώμη.

Η μονομαχία έγινε την ίδια μέρα σ' ένα γειτονικό δάσος και ο Άγγλος σκότωσε το Γάλλο.

Όστόσο, ή Έλλην δεν θέλησε να τον άκολουθήση και από τότε γάθηκαν τα ίχνη του.

Αφού εξέπληωσε το καθήκον της προς το νεκρό, ή νέα έαναγύρισε στο Λονδίνο.

Αλλά οι κάτοικοι του μικρού γαλλικού χωριού, όπου είχε ξετυλιχθεί το δράμα, την έβλεπαν νάρχεται κάθε χρόνο εκεί.

Μιά νύχτα, ή Έλλην, με τη βοήθεια δυο άνθρώπων που είχε φέρει μαζί της από την Αγγλία, έβγαλε από άναπαύμενο της Ένας ειδικός συναρμολόγησε κατόπιν το σκελετό του και τον έστησε μέσα στο κουτί έως έκκρεμο, που είχε κατασκευασθή έπίτηδες μεγάλο για να τον χωρέση.

Όταν έαναγύρισε στο Λονδίνο ή Έλλην είπε ότι είχε άγοράσει αυτό το έκκρεμο σε μιά έκθεση παλαιών επίπλων.

Από τότε, δεν άποχωρίζεται ποτέ αυτό το μακάβριο ένδυμο. Και, μ' όλο που παντρεύθηκε δυο φορές, ή καρδιά της φαίνεται πως έμεινε πάντα πιστή στον άνθρωπο που είχαν άλλοτε άναπήσει στο σύντομο καιρό της ευτυχίας της...

Ο δολοφόνος της «Μαύρης Ντάλιας»

Ένα μυστηριώδες έγκλημα άπασχολούσε από μερικές έβδομάδες την άμερικανική άστυνομία. Μία γνωστή «φωκνιγκάντ» του κινηματογράφου, ή Μπέττυ Σόρτ, ηλικίας 22 ετών, που οι φίλοι της την άποκαλούσαν «Μαύρη Ντάλια», γιατί φορούσε πάντα μαύρες τουαλέτες, είχε βρεθή κρεμασμένη από τα πόδια μέσα στον κοιτώνά της. Ο δολοφόνος της είχε κάμει άναριθμητες πληγές σε διάφορα μέρη του σώματος και κατόπιν της είχε κόψει το λάρυγγα. Αλλά όλες οι προσπάθειες για την άνακάλυψή του δεν έφεραν κανένα άποτέλεσμα. Τελευταία, όμως, ο δολοφόνος φανερώθηκε μόνος του. Είχε άποκοιμηθή μέσα σ' ένα λεωφορείο και οι άλλοι έπιβάτες τον άκουσαν να παραλήρη και να έξιτορη μ' όλες τις λεπτομέρειες το άποτρόπαιο έγκλημά του. Λέγεται Έντουαρντ Γκλέν Τόρια, είναι ηλικίας 38 ετών και έργάζόταν ως μάγειρος σ' ένα μεγάλο έστιατόριο. Όταν τον ρώτησαν στην άστυνομία γιατί σκότωσε την Μπέττυ Σόρτ άπάντησε:

— Ήταν πολύ όμορφη και ήθελα να ιδώ το όραό της κομψή να σπαρταράη κάτω από τα ντυτήριά μου.

Η κυνική αυτή όμολογία του δολοφόνου έκαμε κατάπληξη στις άρχες.

— Δεν λυπήθηκες την άμοιρη νέα; τον ρώτησαν.

— Όχι, άπάντησε. Μή ίκανοποίησε και μ' ευχαρίστησε βαθεία αυτός ο φόνος.

Ο Γκλέν Τόρια είναι ένας έπικίνδυνος σαδιστής.

Όστόσο δεν θα γλυτώση την ηλεκτρική καρέκλα.

Η ΘΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Σας πάντρεψαν οι γονείς σας χωρίς τη θέλησή σας, ζήσατε με τον άνδρα σας 10 δόκλιπρα χρόνια, χωρίς ποτέ να τον αγαπήσετε και τώρα κάποιο αίσθημα μίλησε στην καρδιά σας, αλλά υπάρχει ένα μεγάλο αλλά... Έχετε δυο παιδιά και, καθώς μου λέτε και σεις στο γράμμα σας, αισθάνεστε πως δε θα μπορούσατε ποτέ να τα έγκαταλείψετε για ν' άκολουθήσετε τον άλλον που σας υπόσχεται τον έπιγιο Παράδεισο.

Τι συμβουλή να σας δώσω, καλή μου φίλη, όταν μόνη σας καταλαβαίνετε πως δεν μπορείτε να έγκαταλείψετε τα παιδιά σας; Αν το κάμετε θα είσθε δυο φορές πιο δυστυχισμένη άπ' ό,τι μου λέτε πως είσθε τώρα. Λίγους μήνες μπορεί να σας συνεπείρη ή άγάπη του άλλου, μα όταν άρχισή να έξαιτίζει τι θα σας μείνη; Ένας μεγάλος πόνος, μιά βαθεία πίκρα ότι στερήσατε τα παιδιά σας της μητρικής στοργής και ότι και σεις ή ίδια τα στερήθηκετε.

Επιβλήθηκε στον έαυτό σας, μείνετε κοντά στα παιδιά σας και στον άνδρα σας και σαν περάση λίγους καίρους, που θα έχετε παύσει να βλέπετε το άλλο πρόσωπο, θα είσθε τόσο ευχαριστημένη θα είσθε που δεν έκάμετε δυστυχισμένα τα παιδιά σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η Μόδα

Οι Παρισίνοι ράπτες συνήθισαν να λανσάρουν και σήμερα ακόμη «φορέμα περιπάτου». Αλλά είναι πολλά χρόνια τώρα που το φορέμα αυτό γίνεται, όχι όμως και ο περιπάτος. Γιατί πολύ λίγες είναι οι κυρίες που έχουν όρα για περιπάτο. Η ζωή δεν κυλάει πια ήρεμα σαν άλλοτε που υπήρχε καίρος για κάθε τι. Τώρα οι ώρες φεύγουν, πετούν και είναι ζήτημα αν ο καθένας μας προφταίνει να κάμει τα μιά πράγματα άπ' όσα έχει να κάμει. Έν τούτοις έξακολουθούν να χρησιμοποιούν την ό-

μο «φορέμα περιπάτου» για να δικαιολογούν ένα μοντελάκι παραπάνω προς πώλησιν. Άς δούμε λοιπόν τι είναι αυτό το περιφω «φορέμα περιπάτου» που λανσάρουν έφέτος. Τα πιο πολλά μοντελά παρουσιάζουν άνοιχτόχρωμα ταγιέρ άσπλητρούμενα με ένα εύμορφο ζερρέ σε ταιριαστό χρώμα, που κά, ποτέ έχει και μιά προσθετή πελερίνα, που χρησιμοποιεί για τις πιο κρύες ημέρες. Οι λεπτερές κυρίες μπορούν να φορέσουν και έπανωφορί επάνω από το ταγιέρ αυτό. Μιά τούτα από βελούδο του ίδιου χρώματος είναι επίσης άπαραίτητη.

Άλλος Παρισινός ράπτης παρουσιάζει για «φορέμα περιπάτου» όλοκληρο μάλλινο φορέμα που φοριέται με ζακέττα τρούα κάρ, ή έπανωφορί 4.5 δάκτυλα πιο κοντά, ώστε να φαίνεται το φορέμα και να δείχνει άμέσως ότι είναι ταιριαστό σύνολο.

Τα όφασματα που χρησιμοποιούνται για τα «φορέματα» περιπάτου είναι μονόχρωμα, σε άνοιχτά χρώματα, και είναι είδος φανταζι που ρυμίζουν τα σκουτέρικα σε σχέδιο, με τη διαφορά ότι είναι μονό-



Μιά παράξενη γραμμή που λανσάρει ο Παρισινός Οίκος Λε-λόγν.

χρώμα. Δηλαδή μεζέ με σχέδια λίγο σκουρότερα και ούτω καθ' έξής. Ο Λουσιέν Λελόγν, κάπως πολυτελέστερος, παρουσιάζει άσύμμετρα ταγιέρ, γαρνιρισμένα με γιάκα από έρβίνα ή άλλη άνοιχτόχρωμη γούνα και μπερέ από βελούδο φορεμένο πολύ πίσω.

Πά φοριούνται τα τουρμπάν

Όμορφο έξάρτημα της γυναικείας γκαρνταρόμπας το τουρμπάν. Πρέπει όμως και να φοριέται όμορφα, άλλωστε είναι κάτι ψεύτικο και έπιτηδευμένο.

Συνήθως χρησιμοποιούμε μεταξωτό ύφασμα. Δεν άποκλείεται όμως και ένα πολύ λεπτό μάλλινο. Όσο για τον τρόπο με τον όποιον φοριέται το τουρμπάν δεν είναι ένας αλλά πολλοί, και συνεπώς κάθε μία κυρία θα βρη ή ταιριαστή καλλιτέρα στην φαισινωμία της, στον τύπο της.

Υπάρχει ένας ύφαιος τρόπος που δίνει στο τουρμπάν σήμα μικρού καπέλλου. Άφήνουμε συνήθως δυο άκρες να κρέμονται στο πλάι. Βάλετε το όκιστο μας θα καταλάβετε πως γίνεται. Σχηματίζετε πρώτα πιέτες με το ύφασμα σας άφήνοντας μιά μύτη έπιφύσσας και μιά μικρότερη πίσω. Σταυρώνετε ύστερα τις δυο πιέτες και τις καρφιτσώνετε. Η μιά πάντα έξαγωγυρίζει επάνω στο κεφάλι και δένεται θηλεία, όπως δείχνει το σκίτσο. Άν έχετε λίγη έπιδοση θα μπορούσατε να το κάμετε χωρίς την παραμικρή δυσκολία.

Οι Παριζιάνες που είναι πάντοτε πρακτικές έφρουν πως δεν μπορούν να πλουτίσουν διά μιάς την γκαρνταρόμπα τους που είχε ζευγυρωθή στα χρόνια της κατοχής. Γι' αυτό παραγγέλλουν φορέμα και έπανωφορί που είναι άπαραίτητα και άντι-καθιστούν το καπέλλο με ένα εύμορφο τουρμπάν ή μιά έσάρρα ή ένα φοουλρί, τα όποια έφρουν και τα φορούν με τη χαρή που τις διακρίνει.

Οι άρμενικές άποχρώσεις του μαύρου

Υπάρχουν μαύρα χρώματα διάφορα άποχρώσεων. Σας φαίνεται παράξενο αυτό; Δεν άκούσατε ποτέ να λένε: «Αυτό το μαύρο είναι μελιτζάνι» ή «έχει κάτι που κλίνει προς το καφέ» ή «έχει μιά άποχρώση μωβ»; Αυτά όλα λοιπόν τα κάνουν να φαίνεται λιγότερο ή περισσότερο σκοτεινόχρωμο. Η μόδα όμως ή μάλλον αυτοί που λανσάρουν τη μόδα σκέφθηκαν πως μιά κι έλανάσσαν έφέτος το μαύρο χρώμα έπρεπε να έφρουν και κά, τι που να το άφαιρή την πένιμνη ύλη. Έλανάσσαν λοιπόν διάφορα ύφασματα μαύρα με τέτοιες μεταξωτές αντίθεσεις που δεν θυμίζουν διόλου πένιμνη σε σχέδιο. Άν είσθε π.χ. ένα φορεματάκι καίμωμενο με άνάμει υαύ-

ρου βελούδου και μαυρου λαϊνάς δεν θα καταλάβετε ότι έχετε μπροστά σας ένα μαύρο φορέμα. Να τώρα μερικά μοντελά: Μπουστός από μαύρο βελούδο, μανίκια και ρουσά από μαύρο λαϊνάς. Φόρεμα όλοκληρο από μαύρο λαϊνάς με βελούδινο κορσέλι, πουανιέ και μικρό γιάκα. Άλλο φορέμα έχει βελούδινο μαύρο ναμυτή και μανίκια, όλο δε το υπόλοιπο είναι μάλλινο μαύρο.

Για βραδυά φορέματα συνήθιζονται πολύ οι μακρές παγιέτες που τις φορούν σαν παλιά χρώμα οι γυναιίδες μας. Τοποθετούνται διαφορετικά και άποτελούν το πιο χαριτωμένο γαρνιρίσμα που κολακεύει πολύ.

Τα πλεκτά σας

Έφρετε βέβαια ότι τα πλεκτά είναι πολύ της μόδας και κυρίως τα άνοιχτόχρωμα. Έπειδή δε πρέπει να είναι άπολύτως καθαριότητα, θα σας πούμε με ποιο τρόπο πλένεται.

Πρώτα άπ' όλα πρέπει να έξερετε ότι είναι όλέρθιο να τα ταίσετε με σαπούνι. Θα κάμετε μιά καλή σαπουνάδα ζεστή και όταν χλιάνη τότε θα τα βουτήξετε μέσα και θα τα άφήσετε λίγο τριβώντας τα πολύ πολύ μαλακά με τα χέρια σας. Τα έξεδάξετε κατόπιν με πολλά χλιαρά νερά και έπειτα για να στεγνώσουν τα τυλίξετε σε μιά χνουδάτη πετσέτα και τ'άφήνετε 5-10 λεπτά. Έπειτα τα άπλώνετε πάνω σ' ένα τραπέζι στρωμένο με άλλη χνουδάτη πετσέτα στεγνή, τοποθετώντας τα άπλωτά χωρίς να ή τεντώνετε. Πότε να ή τα βάζετε στον ήλιο ή κοντά στη φωτιά γιατί θα γίνη πολύ άπαλό και όταν στεγνώσουν έντελως.

Όταν φοαρή ένα σουέτερ είτε στους άγκωνες είτε στο πουανιέ, εύκολα διορθώνεται το κακό αν είχατε την πρόνοια να φυλάξετε λίγο μαλλί. Γι' αυτό το λόγο, όταν κάμετε ένα πλεκτό, άγοράζετε πάντα περισσότερο μαλλί ώστε να μπορείτε να έαναπλέξετε κάποιο τμήμα που έφθαρη. Άν κάποιον έμιοι μαλλί τότε μπορείτε να έυκάσετε το πλεκτό σας και να κάμετε κάποιον εύμορφο συνδυασμό άγοράζοντας ένα άλλο χρώμα. Μπρά, ένα άλλο χρώμα το μισό υποστού ρέιτε να κάμετε και με το ίδιο χρώμα να πλένετε όλο το υπόλοιπο. Πάντως με λίγο υόδοστο γίνονται διάφορα συνδυασμοί που ούτε και θα φανερώνουν ότι έγιναν για να διορθώρη κάτι που ήταν φθορμένο.

Η καλή συμπεριφορά

Είσσοδος στο ρεστοράν. Η κυρία προηγείται πάντα και ο κύριος άκολουθεί. Άφήνει το καπέλλο του στην γκαρνταρόμπα καθώς και το έπανωφορί του, και τοντας πολύ γρήγορα, ώστε να μην άναγκάση την κυρία να τσάι μνη. Όταν διαλέξετε να βγάλετε και θέληση ή κυρία να βοηθή, Συνήθως όμως οι κυρίες δεν βγαίνουν το έπανωφορί τους, αλλά άπλωτά το έκκρινωπώνουν και το άνοίγουν έπιπρος.

Άν συναντήσουν γνωστούς των μέσα στο ρεστοράν δεν τους χαίρετο δια χειραφιάς για να ή τους άνησυχήσουν. Ίδιως αν είναι συντροφειμένοι.

Αφού καθήσουν, ο κύριος ρωτάει την κυρία τι θα πάρη προσέροντας την τον κατάλογο για να διαλέξη. Την παραγγέλια ό,τι τον δίνει αυτός στον μάτο.

Άν συναντήσουν γνωστούς των μέσα στο ρεστοράν δεν τους χαίρετο δια χειραφιάς για να ή τους άνησυχήσουν. Ίδιως αν είναι συντροφειμένοι.

Αφού καθήσουν, ο κύριος ρωτάει την κυρία τι θα πάρη προσέροντας την τον κατάλογο για να διαλέξη. Την παραγγέλια ό,τι τον δίνει αυτός στον μάτο.



Ζεστά για το χειρό

Τα ζεστά είναι το πρώτο «φαρμάκο» που πρέπει να χρησιμοποιήσουμε όταν αισθανόμαστε άρνη κρυολογήματος. Πρέπει να το χρησιμοποιήσουμε όμως με φρόνηση. Δηλαδή να πάρουμε μιά άσπυμνη και έπειτα να πιούμε το ζεστό μας, άφου πείσωμε από κρεβάτι. Έπειτα θα σκεπασόμαστε καλά για να ιδρώσουμε γιατί το ιδρώμα αυτό θα ώφελήσει.

Τα ζεστά που ώφελούν είναι πολλά, αλλά ένα από τα πλέον άποτελεσματικά είναι το έξής: Μισό ποτήρι του κρασιού κονιάκ σε 1/4 ποτήριου του νερού νερό βραστό, στο όποιο να έχη βράσει μιά φλούδα πορτοκαλλιού. Βάζουμε 4 κουταλιές ζάχαρη και το πίνουμε. Για πολλαίμο καλή είναι ή ζεστή λεμονάδα, όχι όμως με ζάχαρη, αλλά με μέλι. Για τον πολλαίμο επίσης καλό είναι το βραστό νερό, στο όποιο ρίχνουμε μιά κουταλιά κονιάκ και μιά κουταλιά μέλι.

Η άλληλογραφία μου

Έλθίραν Μ. Θ. — Η γυνή μου είναι ότι θέλετε τόνωσι του οργανισμού σας με μερικές βιταμίνες και λίγες ενέσεις «καλσιόμ». Πρώτα αυτό και έπειτα τριψίμο στις ρίξες των μαλλιών σας μιά-δυο φορές την έβδομάδα με σαβανλάδο. Σε ένα μήνα μου γράψετε άποτέλεσματά.

Δυστυχισμένη γιά πάντα. — Στείλετε μου τη διευθυνσί σας και έσώκλειστε και γραμματόσημα για να σας άπαντήσω ιδιαίτερώς. Μή γάνατε το θάρρος σας.

Αβασταχτη στον πόνο. — Για ένα πράγμα που έχει κανατήσει πλέον χρόνιο δεν μπορώ δυστυχώς να σας συστήσω τίποτε. Έίσθε μορφομένη και καταλαβαίνετε πολύ καλά ότι μόνον ένας καλός δερματολόγος θα μπορούσε ίσως να σας βεβαιώσει ριζικά. Άν όμως δεν είναι πολύ καταφανές το στίγμα μη κάμετε τίποτε.

Georges P. Κάτρον. — Έδωσα την διεύθυνσί σας σε μιά γράμμα της ηλικίας σας. Υπεσχέθη ότι θα σας γράφη ο άδελφός της για να σας την παρουσιάση.

Μιράντα. — Ο λόγος για τον όποιον δεν μπορώ να σας συστήσω ειδική κρέμα είναι ότι μου είναι άδύνατον να συνιστώ διά της στήλης μου την μιά ή την άλλη κρέμα γιατί γίνεται έτσι ρεκλάμα δωρεάν στις διάφορες άρχες, όπρ έπιμάνει το περιοδικό. Γι' διατίπως όμως μπορώ να σας στείλω συγκεκριμένη άπάντησι και να σας πω την γνώμη μου.

Άνε μων ην και Α. Γ. Α. — Δεν μπορώ, δυστυχώς, να σας δώσω την πληροφορία που θέτε μνη. Έλέννη Κ. Νέον Φάληρον. — Ευχαρίστω σας ύποδεικνω μιά καλή λοσιόν προσώπου 3 μέρη ροδόνο. 1 μέρος γλυκερίνη, 1 μέρος βαμμάτος βενζόνης, 1/2 μέρος εσέντι.

Δυστυχισμένη γιά Διαβά, οτε την κουβεντούλα μου. Φάνη Σ. Κ. Ένταδθα. — Η πάθησι σας παρατηρείται σ' όλους τους μεαχρήσιμους και δεν υπάρχει άλλη θεραπεία, δυστυχώς, παρά καθημερινό έξωρισμα. Με την κρέμα δεν γίνεται τίποτε. Δυστυχώς δεν μπορώ να σας έδω απρητάω γιατί δεν υπάρχει έθεραπεία.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Το τραύλισμα

Μία μεταδοτική πάθησις

Δεν υπάρχει κανένα μικρόβιο που να μεταδίδει το τραύλισμα από τον έναν άνθρωπο στον άλλον. Κι' όμως καμιά πάθησις δεν είναι μεταδοτική σαν αυτό.

Το χαρακτηριστικώτερο παράδειγμα μεταδοτικότητας του τραυλισματος το βρίσκουμε στην αρχαία ιστορία. Πραγματικά, λέγεται ότι ο 'Αριστοτέλης «έκδλησε» το τραύλισμα από το μεγάλο διδάσκαλό του, τον Πλάτωνα.

Παρόμοιες περιπτώσεις αναφέρονται πολλές στα Ιατρικά χρονικά. Ένα παιδί που ζή στο ίδιο περιβάλλον μ' ένα άλλο τραυλό κινδυνεύει να προσβληθεί κι' αυτό από την ίδια πάθησις. Το ίδιο γίνεται μεταξύ συμμαθητών στο σχολείο ή μεταξύ φίλων. Αναφέρονται επίσης περιπτώσεις γυναικών που έγιναν τραυλές, γιατί παντρεύθηκαν άνδρες τραυλούς.

Η «μετάδοσις» αυτή είναι στην πραγματικότητα, μια άσυναισθητη υποβολή, που μεταβάλλεται με τον καιρό σε συνήθεια. Η δύναμις αυτής της συνήθειας είναι τόσο μεγάλη, που επιφέρει και οργανικές αλλαγές τροποποιήσεις, την χαρακτηριστική σύσπασι, δηλαδή, των αναπνευστικών και φωνητικών οργάνων, που παρατηρείται στους τραυλίζοντες.

Το τραύλισμα είναι, άλλωστε, μια πάθησις που μεταδίδεται κληρονομικά με καταπληκτική ευκολία και που μπορεί να διατηρηθεί σε πολλές successive γενεές.

Μια άλλη νευρώσις των γονέων, ένα «τίκ», μπορεί να μεταβληθεί στους απογόνους των σε τραύλισμα.

Τραυλά τέκνα γεννώνται επίσης από μεθύουσους γονείς ή ακόμη και από γονείς που δεν είναι μεθύσοι, αλλά συνέθη να είναι μεθύσμενοι σε ύλη.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Με την τέλην μπορεί να τα επιχειρήσει κανείς όλα, όχι όμως και να τα κατορθώσει.

—Οι γέροι που διατηρούν ακόμη τις νεανικές τους επιθυμίες χάνουν απ' την υπάλληλούς τους εκείνο που κερδίζουν σε γελοιότητα.

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΔ

—Ο νομιμώτερος βασιλεύς του Κόσμου είναι η Τύχη.

ΣΑΜΦΟΡΤ

—Ο μεγάλος άνθρωπος είναι εκ φύσεως άπαθης, λίγο ενδιαφέρει αν τον έπαινον ή αν τον κατηγορούν, αυτός ακούει μόνον τη συνείδησή του.

—Η τιμωρία δεν έρχεται πάντοτε άμεσως. Πολλές φορές έρχεται όταν κανείς δεν την περιμένει.

ΔΟΥΜΑΣ

—Ο γάμος μοιάζει με τα παράσημα. Όταν δεν τάχ κανένας απόκτηση κάνει πως τα περιφρονεί, όταν όμως παρορμητική μακαρίζει τον εαυτό του.

ΣΤΑΕΛ

—Ο άνθρωπος είναι, ύστερα απ' τα κουνούπια, το πιο θλαβερό κι' ενοχλητικό ζώο.

ΒΩΒΕΝΑΡΓΚ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ ΣΑΣ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΚΡΕΜΑΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ LANOLINE

Mondaine

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΑΙ ΜΕΤΕΡΕΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΚΑΛΥΠΤΙΚΩΝ-ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ Κ.ΚΑΛΑΜΠΟΚΗΣ ΑΠΕΛΟΥ

περβολικό βαθμό κατά τη στιγμή της συλλήψεως του παιδιού.

Στα Ιατρικά χρονικά αναφέρονται εξ' άλλου πολλές περιπτώσεις τραυλών παιδιών, που γεννήθηκαν από γονείς που ήταν στενωτάτοι συγγενείς (πρώτοι εξάδελφοι, θείοι και ανήψια κ.τ.λ.) Στις περιπτώσεις αυτές φαίνεται ότι η ένωση μεταξύ ανθρώπων, που έχουν στις φλέβες τους το ίδιο αίμα, εκτός από πολλά άλλα συμπτώματα έκφυλίου, προκαλεί επίσης και το τραύλισμα.

Κατά γενικό κανόνα, όμως, το τραύλισμα δεν προϋποθέτει μιαν διαγονική ή ψυχική κατωτερότητα.

Εκτός από τις περιπτώσεις του 'Αριστοτέλους και του Πλάτωνος που αναφέραμε και της επίσης κλασσικής περιπτώσεως του Δημοσθένους, δεν πρέπει να λησμονούμε ότι τραυλός ήταν και ο Μωυσής. Γι' αυτό είχε πάντα μαζί τον αδελφό του 'Ασρών, που τον βοηθούσε στις δύσκολες περιστάσεις. Ο Μωυσής θεωρείται μάλιστα ως ο πρώτος τραυλός της ιστορίας.

Τραυλοί ήταν επίσης ο αυτοκράτωρ του Βυζαντίου Μιχαήλ ο 2ος, οι Γάλλοι Βασιλείς Λουδοβίκος 2ος και Λουδοβίκος 13ος, ο Βασιλεύς της Σουηδίας 'Ερρίκος 2ος και πολλοί άλλοι.

Τραυλός ήταν ακόμη και ο Βασιλεύς της Βορείου 'Αφρικής Μπιάττις, που ζούσε κατά τον 3ον αιώνα π.χ. Σύμφωνα με την παράδοση, ο Μπιάττις θεραπεύθηκε απ' αυτή την πάθησις και από ευγνωμοσύνη προς τους θεούς, που του είχαν υποδείξει τα μέσα της θεραπείας, έχτισε την πόλη Κυρήνη.

Μια άλλη αιτία του τραυλισματος είναι ένας μεγάλος και αιφνίδιος φόβος. Προηγείται συνήθως τότε μια περίοδος πλήρους ή μερικής άγονίας. Ο άνθρωπος άνοιξε έπειτα να τραυλίζει και το τραύλισμα αυτό τον βασανίζει, συναντά σ' όλη του τη ζωή. Κάποτε, όμως, είναι παροδικό και περνάει έπειτα από μερικές ώρες ή ημέρες.

Το τραύλισμα είναι δυνατόν να προέρχεται κι' από οργανική αιτία ή να οφείλεται σε νευρική ή ψυχική ανωμαλία.

Στην πρώτη περίπτωση, μόνον μια ειδική εγγενής είναι δυνατόν να επιφέρει ριζική θεραπεία. Κάποτε, όμως, το ίδιο αποτέλεσμα επέρχεται με κατάλληλες αναπνευστικές και φωνητικές ασκήσεις.

Μερικοί αμερικανοί Ιατροί συνιστούν μάλιστα, στους ασθενείς να τραγουδούν και να ξεφωνίζουν. Με το μέσον αυτό έχουν θεραπευθεί ως σήμερα πολλοί άνθρωποι που έτραυλίζαν.

Όταν το τραύλισμα οφείλεται σε ψυχική αιτία, η θεραπεία του είναι ευκολώτερη και πολλές φορές μια απλή υποβολή είναι αρκετή για να κάμει έναν ασθενή ν' απαλλαγεί από το δυσάρεστο αυτό μειονέκτημα.

Οι γυναίκες, μ' όλο που ο οργανισμός τους είναι ασθενέστερος, σπανιότερα προσβάλλονται από τραύλισμα. Οι στατιστικές παρατηρήσεις απέδειξαν ότι σε τρεις άνδρες τραυλούς αντιστοιχεί μόνο μια γυναίκα τραυλή. Αντίθετα, είναι μεγάλοι ο αριθμός των γυναικών που ψευδίζουν, που τρώνε δηλαδή ώριμα σύμφωνά, όχι από καμιά οργανική ανωμαλία, αλλά για να υπακούσουν στη ύδα. Η κακή αυτή συνήθεια είναι συνήθως αθεράπευτη, όχι για κανένα άλλο λόγο, αλλά γιατί εκείνες που την έχουν δεν θέλουν ν' αλλάξουν ού ν.

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ενός μεγάλου έγκληματίου

Ο στρατάρχης Γκαίρινγκ στη φυλακή

Για πρώτη φορά, απ' την ημέρα που άρχισε η μεγάλη δίκη της Νυρεμβέργης, ένας Γερμανός, ο δικηγόρος Βέρνερ Μπρόν — ένας απ' τους συνηγούς του Γκαίρινγκ — δημοσίευσε τώρα τις εντυπώσεις του και τις αναμνήσεις του σχετικά με τον πρώην στρατάρχη του Ράιχ, 'Απ' το ιστορικό αυτό ντοκουμέντο, που παρουσιάζει τον υπόδικο Γκαίρινγκ, όπως τον έθελε ένας συμπατριώτης του, παραλαμβάνομε τις χαρακτηριστικώτερες περιγραφές.

«Εκείνο που μούκανε περισσότερο εντύπωση στον Γκαίρινγκ, απ' ό,τι τον πρωτόειδα στο γραφείο 57 όπου οι κατηγορούμενοι επικοινωνούσαν κάθε βράδυ με τους συνηγούς των ήταν η φανερή κατάπτωσης και μελαγχολία του. Ή τραχεία αλλοίωση και σταθερή ψυχονηνία του είχε γίνει ταπεινή κι' υποταγμένη. Τα μάτια του με κτύπησαν έρωτη, ματικά και θάλωνα κάποτε. Ή γχωστή αλαζονεία του είχε γίνει μια ήσυχη έγκραυσίτις.

«Όσο, όταν κουνιόταν με το βράδυ ανάμεσα απ' τα κύνελλα του γραφείου 57, με ρωτούσε με ζήλο ενδιαφέρον για τις ειδήσεις απ' όλο τον κόσμο. Ή ψυχονηνία του ξαναζωντανεύε τότε, τα μάτια του έλαμπαν, μιλώντας για την έντασι των σχέσεων μεταξύ 'Αντολφ και Άνσελμ, προέβλεπε ως μόνη και αναπόφευκτη λύσι, τον πόλεμο. Πρώθε δε ότι θα τον θυμόντουσαν μια μέρα όταν θα χρειάζονταν άνδρες σταθερούς κι' αρχηγούς του λαού. «Δυστυχώς όμως — έλεγε — δεν θα υπάρχουν πιά...»

Εκρυβε συχνά την κατάπτωσι του πίσω από μια φαινομενική φαιδρότητα ή ένα καυστικό χιούμορ. Μια μέρα, που οι 'Αμερικανοί Ιατροί τον θεραπεύουν για μια περαστική αδυναμία της καρδιάς του, μου είπε «ελάντας».

Θέλον να με στείουον γερό στο φανερικό! Τον εύρισα τακτικά να κουβεντιάζει με τους 'Αμερικανούς δημοφιλές του, απλόκαυ παλληκάρια, που συνηγορούσαν βασιμάρια μαζί τους.

Ο Γκαίρινγκ είχε διατηρήσει μερικά ίχνη της ματαιοδοξίας του, για την οποία τον είχαν ερωτευθεί άλλοτε. Θα αναφέρω ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα. Στο γραφείο 57 υπήρχε ένα κομμάτι γυαλιού, που είχε διακοσμηθεί με το κανακελλωτό χρώμα για να διευκολυνείται η συνομιλία κατηγορουμένων και δικηγόρων. Ο Γκαίρινγκ λοιπόν ανακάλυψε γρήγορα αυτόν τον... καθρέφτη, έρξας και κυττάζοντας μελαγχολία τις ρυτίδες του ή τα τενίζοντας με μελαγχολία τις ρυτίδες του ή τα άραία του μαλλιά (γιατί στα κελλάια των φυλακών σμένων δεν υπήρχαν καθρέφτες, για λόγους προνοίας).

Είχε διατηρήσει επίσης απ' την παλιά του ζωή την συνήθεια της σχολαστικής καθαριότητας. Δεν παρέλειπε να πάρη το μπάνιο του κάθε Παρασκευή απόγευμα. Δεν τον είδα ποτέ με άβριστη χέρια, σ' όποια ψυχική κατάσταση κι' αν βρισκόταν. Το κοστούμι που φορούσε στη δική, ήταν πάντα καθαροφρεσκάκι και σιδερωμένο.

Σ' όλη του τη ζωή, ο Γκαίρινγκ υπήρξε φοβερός τεμπέλης. Γι' αυτό ακριβώς το 1938 υπήρξε τ' αντιστρατιωτικών διάδοχο του φον Μπλόμπεργκ. Ή τεμπελιά του δεν τον άφινε να εργασθεί περισσότερο για να ετοιμάση την αρρολογία του στη δική του μονοτονία παίζοντας το κέφαλι του! Ήταν αδύνατο να τον καταφερούμε να μας δώση μια γραπτή έκθεσι των απόψεων και των επιχειρημάτων του. Το μόνο που του ξεκολλούσαμε, ήταν μερικές σύντομες σημειώσεις. Όταν επρόκειτο να διαφωτισθούν οπουδία ζητήματα, αναγκαζόμαστε να στενογραφούμε όσα μας έλεγε.

Παραδεχόταν εξ' άλλου και για τους αντιπάλους του την πίστι που οφείλει καθένας στην πατρίδα του. «—Αν ήμουν Γάλλος, μου έπλε κάποτε, θα λάβαινα ασφαλή μέρος στην 'Αντίστασι. Θάβρισα όμως τότε φυσικά και δικαιολογημένα τα αντίποινα του εκχθρού μου.

Ποτέ ως το τέλος, δεν τον άκουσα να προφέρει την παραμικρή μομφή κατά του Χίτλερ. Τον άνομαζε πάντα («Ο ύψος μου»). Τον θεωρούσε σαν κάτι ιερό. Αν του μιλούσε κάποιος για τα λάθη του, για τα έγκλημά του, έλεγε μόνον: «Ξέρω ότι οεις έχετε άλλες αντιλήψεις».

«Αλλά κι' ο ίδιος δεν έδειχνε καμιά μετάνοια για τις πράξεις του. Απέφρανε συνήθως κάθε συζήτησι για γεγονότα που τον έθάρυναν ιδιαιτέρως, όπως η πυρκαγιά του Ράιχσταγ ή η κλοπή των έργων τέχνης. Υποστήριζε όμως έντονα εκείνα που μπορούσε κατά τη γνώμη του να δικαιολογήσει, π.χ. τη δημιουργία των στρατοπέδων συγκέντρωσης (για τους εκχθρούς του Κράτους), ή την καταναγκαστική εργασία των ξένων εργάτων που την εξασκεπτική ως «άνωτέρα κρατική ανάγκη».

Όσο για τα βρώτερα έγκλημά του εθνικοσοσιαλισμού, όπως την αμείλικτη καταδίωξη των πολιτικών αντιπάλων του και την εξόντωση των 'Εβραίων δάλων, ότι δεν ήταν άτομικά υπεύθυνος γι' αυτά κι' ότι μάλιστα άγνοούσε όλα τους την έκτασι. Αναγνώριζε πάντως ότι ήταν «σφάλματα» στερημένα από κάθε πολιτική λογική».

ΒΕΡΝΕΡ ΜΠΡΟΝ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ μέσα σ' ένα ΚΡΑΤΗΡΑ

Το έγκλημα ενός επιστήμονος

Στις πολυτελείς αίθουσες του «Ατλαντίκ - Σίτυ» της Νέας Υόρκης παίχθηκε πριν από μερικές βδομάδες η τελευταία πράξις ενός ανατοχιστικού δράματος, που είχε ξετυλιχθεί άλλοτε, στις άοχες του 1945, στο βάθος ενός κρατήρος ήφαιστειού.

Την εποχή εκείνη, δύο γνωστοί άμερικανοί επιστήμονες, ο Μπρούνο Στίνδενς και ο Ρότζερ Ουέλλες, αποφάσισαν να ξεερευνήσουν το ήφαιστειο Ταμπόρα ένα από τα μεγαλύτερα της νήσου Σουμάτσα. Μερικοί ίθαγενείς, υπό την άρχηγία ενός Χοότο Σάμ, τους συνόδευαν σ' αυτή την εξερεύνησι.

Το ήφαιστειο Ταμπόρα δεν είχε δώσει σημεία ζωής από πέντε περίπου χρόνια και οι δύο επιστήμονες σκεδθήκαν να επιχειρήσουν μια κάθοδο στο έσωτερικό του κρατήρος του.

Η κάθοδος αυτή έγινε με τη βοήθεια γοντρών σχοινιών σε βάθος διακοσίων πεδίοιων μέτρων. Ο Χοότο Σάμ διηύθυνε την κίνηση των βαρούλκων, που υποσημοποιήθηκαν γι' αυτό το σκοπό. Οι δύο επιστήμονες ήσαν δεμένοι γερά σε μια απόστασι μερικών μέτρων, ο ένας από τον άλλον. Στην άκρη του σχοινιού ήταν δεμένος ο Μπρούνο Στίνδενς και λίγο πιο πάνω ο Ρότζερ Ουέλλες.

Ξαφνικά, ο Στίνδενς είδε τον Ουέλλες να βγαίνει από το σπήθος του ένα μαχαίρι και να κόβει το σχοινί από το οποίο κρεμόταν.

Είσαι τοελλάς, Μπρούνο; του φώναξε.

—Όχι, απάντησε, αυτός. Γιατί θα ήμουν τοελλάς; Είνε αδύνατος να κατεβούμε ως το βάθος του κρατήρος... Ένώ έτσι, έφυ τουλάχιστον, θα φτάσει με τη μεγαλύτερη ευκολία εκεί.

Και Εξέπασε σ' ένα νευρικό γέλιο.

—Γιατί το κάνεις αυτό;

EYE AND THROAT (ΚΡΕΜΑ ΡΥΤΙΔΩΝ)

Επαλείψετε στις ρυτίδες των οφθαλμών και του λαιμού επάρκως. Αυτή η πλούσια κρέμα έχει την ιδιότητα να μαλακώνη και να λειαίνει τους ιστούς του δέρματος και βοηθεί εις την εξαλείψιν των ρυτίδων και των ανεπιθυμητών γραμμών του δερμάτος. Διά να έχετε καλύτερα αποτελέσματα, χορηγοιοποιήσατέ την προτού κοιμηθήτε.

«Constance Bennett»

Hollywood

Πωλείται στα μεγάλα καταστήματα και φαρμακεία. Διαρκής προκοκατόνη: Κ. ΜΠΕΡΑΧΑΣ Κτεν 10, Τηλ. 22.707

Καθία ΠΟΥΛΑ

Μπρούνο: Ξεπασώτισε ο Ουέλλες:

—Γιατί το κάνω Ρότζερ; κόντρε ο Στίνδενς. Δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν; 'Αγαπά την 'Ανι Νόρμαν και ο μόνος τρόπος για να την κάμω δική μου είναι να φύγης σ' από τη μέση. Σκέφθηκα πολλά μέσα ως τώρα. 'Αλλά κανένα δεν είναι τόσο ασφαλίσμενο και τόσο ακίνδυνο σαν αυτό... Συλλογίσου λοιπόν, Ρότζερ. Οι έφημερίδες όλου του κόσμου θα γράψουν για τη συγκινητική άφορσισι του νεαρού επιστήμονος Ρότζερ Ουέλλες, που θυσιάσε τη ζωή του από αγάπη για την επιστήμη! Χά! Χά! Χά! Δεν είναι όμορφο;

—'Αθλιέ!

Το σχοινί κόπηκε εκείνη τη στιγμή και ο Ρότζερ Ουέλλες κύλησε στο έσωτερικό του κρατήρος.

Ο Μπρούνο Στίνδενς ήταν βέβαιος ότι κανείς δεν είχαν άκουσις τη συνομιλία του με τον Ουέλλες και ότι κανείς δεν θα μπορούσε συνεπώς να τον υποπτευθεί. Κούνησε λοιπόν το σχοινί και σε λίγη ώρα τον έβγαλαν επάνω.

Όστόσο, υπήρχε ένας άνθρωπος που είχαν άκουσις τα πάντα. Και αυτός ήταν ο Χοότο Σάμ.

Ο κρατήρ είχε μια σχισημόδα και μέσα απ' αυτήν ο ήνος είχε φτάσει πολλαπλασιασμένος επάνω. 'Αλλά ποιος θα πίστευε τη μαυστορία του Χοότο Σάμ; Δεν είχαν, άλλωστε, καμιά απόδειξι.

Γι' αυτό, ο Χοότο Σάμ δεν είχε τίποτε σε κανένα. 'Αλλά, μετά την αναχώρησι του Μπρούνο Στίνδενς έτρεξε άεσως στη Νέα Υόρκη και άναζητήσει τον Ρίτσαρντ Ουέλλες, αδελφό του Ρότζερ. Ο Ρίτσαρντ όμως, ήταν στο Παρίσι.

Ο Ιθαγενής, έπειτα από πολλές περιπέτειες, κατώρθωσε να τον ανακαλύψη στη γαλλική πρωτεύουσα και του έκαμε γνωστά τα πάντα. Κατέστρωσαν τότε μαζί ένα σχέδιο και περίμεναν την κατάλληλη ευκαιρία για να το βάλουν σ' έφασμονή.

Η ευκαιρία αυτή παρουσιάστηκε τελευταία κατά τη διάρκεια της τελετής των γάμων του Μπρούνο Στίνδενς με την 'Ανι Νόρμαν.

Γιατί ο Στίνδενς είχε κατορθώσει στο άναμετάξυ να κερδίσει την έμπιστοσύνη της νέας και να την πείση να γίνει σύζυγός του.

Ο Ρίτσαρντ Ουέλλες είχε μια καταπληκτική ομοιότητα με τον Μπρούνο. Την ημέρα των γάμων, λοιπόν, υπήκε στις αίθουσες του «Ατλαντίκ Σίτυ», συνοδευόμενος από τον Χοότο Σάμ.

Ο Στίνδενς μόλις τον είδε, έγινε κατακλιτικός και έπεσε στα γόνατα. Είπε νοίσις ότι έβλεπε το φάντασμα του θύματος του, που εοχόταν να ζητήσει εκδίκησι... Καί, μέσα σ' ένα παραλήρημα, εξομολογήθηκε το έγκλημά του.

Ο τραγικός επίλογος αυτής της αποκαλύψεως ήταν η αυτοκτονία της 'Ανι Νόρμαν. Γεμάτη τύψεις γιατί είχε ξεχάσει τόσο γρήγορα τον άνθρωπο που άγαπούσε, για να σιχθή στην αγκαλιά εκείνου που τον είχε σκοτώσει μ' έναν τρόπο τόσο ανατοχιστικό, ή άτυχη νέα έπεσε από ένα παρσάβου του 37ου ορόφου και αυτοκτόνησε!...



Τραγικές περιπέτειες

Κόντευσ να νυχτώση. 'Από το πρωί ο κύριος Ντέμπλ είχε χαλάσει ένα ευαγέρι όλος ψάχνοντας όλες τις συνοικίες του Σικάγου για να βρη κανένα κενό διαμέρισμα. Όπου πήγαινε του λέγαν παντού: «Νόου!» Κόντευσ να τρελλαθεί! Παπού ταια «νόου» πουκάμια, εσωρούχα «νόου»!

«Αχ τόν καταραμένο τόν πόλεμο, τί μας έκανε!» σκεφτόταν ο καυμένος κύριος Ντέμπλ καθώς χτυπούσε την πόρτα μιας σαρσβαλισμένης «πανσιόν» σε μια μακρινή συνοικία του Σικάγου.

—Μήπως έχετε κανένα δσείο δωμάτιο; είπε δειλά σε μια κοντάχοντρη ηλικιωμένη γυναίκα, που καταδέχτηκε επί τέλους να του άνοιξη την πόρτα. —Έχω ένα τού είπε εκείνη. Πρόκειται να το νοικιάσω 75 δολάρια το μήνα. 'Αν έσεις δώσετε 100, το παίρνετε άμέσως.

Και χωρίς να τον άφήση ν' απαντήσει συνέχισε:

—'Υπό τόν όρο όμως ότι θ' αναλάβετε να καίτε τη μεγάλη σόμπα του δωματίου κάθε μέρα με κάρβουνα που θα σας πωλάω εγώ! 'Επίσης κάθε τέταρτο βράδυ, θα καθαρίζετε πολύ καλά το δωμάτιο γιατί θα το χρησιμοποιώ για όλονύκτιο («ήκερ πάρτυ») Γυναικες ακυλία και παιδιά άπανορεύονται ασυτηρώς!...

—Μα έχω τρία παιδιά και μια γυναίκα στην εξοχή που περιμένουν τηλεγράφημά μου για ν' έρθουν να εγκατασταθούν στο Σικάγο της είπε παρακλητικά ο κύριος Ντέμπλ.

—Τότε δεν γίνεται τίποτα, άπάντησε αυτή και συνέχισε: —Εκτός αν απαλλαγείτε από τίν οικογενεία σας! Γιατί να σας τόν πω να το ξέρετε: ο τυχερός άνθρωπος που θα νοικιάσει το δωμάτιό μου, πρέπει



ΤΟ ΔΟΚΙΜΑΖΕΙ ΓΙΑ ΤΑΓΙΕΡ...
Ο σύζυγός: Νά μου κάμνε τη χάρη, να μη ξαναφορέσες το κοστούμι μου!...

μυθία με δυο δολλάρια στο μπροστινό καθίσμα ενός αυτοκινήτου. Το πρώτο δολλάριο, στίξε τρία δολλάρια! Αν του δώσετε και μισό δολλάριο ακόμη θα σας ανοίξει και το ραμμένο του αυτοκινήτου!

«Επίσης το πρώτο δολλάριο, με άλλο μισό δολλάριο, από τον οδηγό πουροσθεστικό κορσύνει που θ' ανοίξει ο πόρτα για το κατσίκο σας! Έκτος αν θέλετε να κοιμηθείτε με 1 δολλάριο ο' ένα κα- θαρό κελλάι.

Ο κύριος Ντέμπλ άρπασε τις βαλίτσες του κι έφυγε βιαστικά για να μη βλέπουν αντιπαθητικό και σκληρό αυτόν άνθρωπο.

Είχε πάρει την απόφαση να αυτοκτονήσει. Δεν μπορούσε να υποφέρει πια αυτό το μαρτύριο. Έπρεπε όμως να αφήσει πρώτα ένα αποχαιρετήριο γράμμα στην οικογένειά του. Μπήκε λοιπόν ο' ένα κατάστημα για να αγοράσει το απαραίτητο για ένα γράμμα.

Μου δίνετε ένα μολύδι; εί- πε στον υπάλληλο.

— Τι χρώμα θέλετε, κύριε;

— Μπύρο.

— Δεν υπάρχει μπύρο.

— Τέλος πάντων δώστε μου

ότι δηποτε χρώμα.

— Δεν έχουμε μολύβια!

— Δεν έχετε επιτέλους, τι- ποτα με το οποίο να μπορέσω

να γράψω;

— Μορώ να σας πουλήσω μια μεταχειρισμένη... γραφου- κανή παραδοτέα σε τρεις μί- νες! «Η αγοράσατε κραγιόνια!

«Α! όχι... όχι δεν υπάρχουν

κραγιόνια! Νεραμπογιές! Θέ- λετε νεραμπογιές;

«Αφού αγόρασε ο κύριος Ντέμπλ ένα κουτί νεραμπογιές κι' ένα πινέλο της μίας ίν- τρας—γιατί δεν υπήρχε λεπτό- τερο—έγραψε ένα αποχαιρε- τητήριο γράμμα που έπιασε ένα τεραυνικό μέτρο χαρτίου και το ταχυδρόμησε. Κατόπιν τράβηξε για το μεγαλύτερο ξε- νοδοχείο της πόλεως. Τρύπωσε στο άσπασερ, κι' έφτασε στο

ΔΡ Ι. ΜΑΤΑΡΑΣΟΣ

Ειδικός Δερματολόγος

Πανεπιστημίου ΤΟΥΛΟΥΖΗΣ

(ΓΑΛΛΙΑΣ)

Ώρες Πιπίνου 38—Τηλ. 85.089

10.1 και 4.7

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Ταχεία, ανώδυνη και χω- ρίς οπιάδια. Θεραπεία ου- τιδών, κρεατοελιών, ακμής λιπαρού και ξηρού δέρμα- τος, πτώσεως κόμης κτλ.Ει- δικός ΓΙΟΕΛ Βαλωαίτου 12 Τηλέφ. 33.039.

Η πρώτη επίσκεψις δωρεάν.

Αυτή τη φορά στάθηκε τυχε- ρώτερος γιατί βρήκε μία θερί- θριος δίπλα στον μηχανοδηγό. «Επιτέλους θα έφτανε στο σπι- τάκι του.

Θα είχε περάσει μισή ώρα που ξεκίνησε το τρένο όταν είδε ξαφνικά το μηχανοδηγό να κυττάει την ώρα και να στα- ματάει τη μηχανή. Ύστερα έ- βγαλε το κεφάλι του από το παράθυρο και φώναξε:

— Όλοι οι επιβάτες να κατέ- θουν. Το τρένο δεν πάει παρά πέρα!

— Τι συμβαίνει; τον ρώτησε

δειλά ο κύριος Ντέμπλ.

— Απενόια! του είπε ξερά ο

οδηγός.

Χωρίς να διαμαρτυρηθεί ο κύ- ριος Ντέμπλ μαζέψε τα μπου- λάκια του και κατέβηκε. Θα συνέχιζε το δρόμο του με τα πόδια. Δεν ήταν άλλωστε πολύ μακριά το Ρώστον που βρισκο- ταν το σπίτι του.

Την άλλη μέρα το πρωί το αυτοκίνητο ενός σκουπιδια- ρού βρήκε και περιμάζεψε άναυχο, το τον άτυχον κύριο Ντέμπλ, στην είσοδο του Ρώστον.

Ηταν σε κακό χάλι. Τον με- τέφεραν, όχι οπλίτη του, αλλά σε μία κλινική όσο να συνέρχεται απ' την τρομερή περιπέτειά του!...

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ

Στους τρεις οι δυο

κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Ρ ΓΙΟΝΤΕΡ



Η αγαπημένη νεκρή

Χωμένους μέσα στα μαξιλάρια του ο Ζάν-Μάρκ διάβαζε με τις άκρες των ματιών του, ενώ ο νους του πετούσε στα περασμένα. Διάβαζε από συνήθεια για να ξεχάσει. Τού ήταν όμως αδύνατο κι' ήταν έτοιμος να πετάξει το βιβλίο, όταν ξαφνικά τα μάτια του έπεσαν σ' αυτές τις γραμμές:

«Είπε λάθος να νομίζω κανείς πως η φύσις δεν φροντίζει να κάνει κάποια επανάληψη στα δημιουργήματά της. Πολλές φορές βρίσκω απεναντίας εύχρηστα να ξαναφτιαχτεί πανομοιότυπο έντελως κι' όλα του τα χαρακτηριστικά και μ' όλες τις ιδιαιτερείες λεπτομέρειες, ένα πλάσμα που έζησε στα περασμένα ή ζή ακόμα. Τα δυο αυτά πλάσματα δεν έχουν καμιά συγγένεια μεταξύ τους. Είναι από ολόκληρη διαφορετική και από διαφορετικό περιβάλλον. Ως τόσο μοιάζουν τόσο πολύ, ώστε όταν τα βλέπω κανείς πιστεύει πως αντικρύζει σ' έναν καθρέφτη το δωμάτιο του ενός πλάσματος στο άλλο...».

—Ορισμένους, είπε τρελλός αυτός που έγραψε τέτοια πράγματα! Ψευδίσιοι οι νέες.

Κι' έκλεισε απότομα το βιβλίο, σηκώθηκε περπάτησε ακόμη κι' ο νους του πήγε αλλού σ' εκείνη που δεν υπήρχε πια. Ξαφάκε με τα μάτια της ψυχής του ολόζωντανη την υπέροχη νέα που είχε αγαπήσει, την ώρα της 'Υδρόνης.

Δυο ολόκληρα χρόνια κράτησε η ευτυχία τους. Κι' έσφα η 'Υδρόνη πέθανε σε λίγες βδομάδες μέσα. Την έλαυσε η φλόγα που έκαινε στα τμήτη της...

... Πέρασε καιρός, ο νέος, πιστός στη χρεία του έζησε θυσιζόμενος σε φανερά απειλή. Είχε αρπάξει τη ζωή του. Αναπολούσε αδιάκοπα τα λεπτά νουα μαλλιά, τα μάτια που ήσαν γεμάτα διαύγεια και ειλικρίνεια, το τρυφερό χαμόγελο της 'Υδρόνης. Κι' ευρίσκει εύχρηστα στην αναπόληση αυτή, του φαινόταν πως την είχε πάντα στο πλευρό του.

Την ημέρα εκείνη όμως ο Ζάν-Μάρκ έδωσε την ονειροπόλησή του.

Το καλοκαίρι νέμιζε από φως τη βίλλα. Πήρε το καπέλλο του και βγήκε έξω. Ήταν η ώρα που έκλειναν τα καταστήματα και τα γραφεία. Εφεναν βασιστικά στα πεζοδρόμια νέοι και νέες. Ο Ζάν-Μάρκ κοιτάζε με χλίερα και πόνο τα ερωτικά ευγνώρια. Τα λόγια τους τον ευσταίνωναν όταν περνούσαν στο πλευρό του.

—Με περίμενες πολύ, αγάπη μου; Είσαι κουρασμένη;

Τα λόγια ούτα, έτσι τρυφερά που

ΚΑΛΤΣΕΣ "ΑΡΑΧΝΗ"

Γυναικείες ζωϊκές 100% λεπτές, έξτρα (με ελαττωματάκι) σε ναυπηγικές τιμές.

ΚΟΜΠΛΕΙΖΟΝΘΑΝΑ

ΘΗΣΙΩΣ 17

(Πάροδος Κολοκοτρώνη)

τά πρόσφεραν, έπαιρναν όλη τη μαγική ακτινοβολία της αγάπης.

Ο Ζάν-Μάρκ αισθανόταν τώρα να τον πνίγει μια φοβερή αγωνία.

Χωρίς να το αντιληφθεί ωστόσο, περπατούσε πριν από λίγη ώρα πίσω από μιαν άγνωστη και φαινόταν σαν να την παρακολουθούσε. Μια στιγμή την πρόσεξε. 'Η καρδιά του τότε γτύπησε δυνατά. Εκείνο το απλό βάδισμα, το αρωμικό κορμί, τα χουσαφένια μαλλιά έκαναν την καρδιά του πηγαίνει μπροστά του να μοιάζει με την πεθαμένη φίλη του. Και ο Ζάν-Μάρκ ταραγμένος τώρα περισσότερο, ένιωθε πως έβλεπε αναστημένη, την ίδια την αγαπημένη του νεκρή.

«Είμαι τρελλός!» σκέφθηκε.

Ωστόσο έπιπτευσε το βήμα του κι' όταν έφθασε έμπρεσ στη νέα, την κτύπησε και τα μάτια του γέμισαν από την ακτινοβολία της ωμορφιάς της. Στάθηκε τότε κυριολεκτικώς καρφωμένος στη γη.

Εκείνο που έγινε αντικρύσει δεν ήταν μια απλή ομοιότητα ανάμεσα στη νεκρή και στη ζωντανή. Ήταν η αφάνταστη, η τελεόδοση αναπαράστασις. Το ίδιο διάφανο δέρμα, τα ίδια ειλικρινή και διαυγή μάτια το ίδιο τρυφερό χαμόγελο...

—'Η 'Υδρόνη ολόζωντανη!...

—Δεν είναι δυνατόν! Όχι, δεν είναι δυνατόν! Ψευδίσιοι!

Η άγνωστη ως τόσο προχωρούσε με το ίδιο της 'Υδρόνης βάδισμα. 'Από μακριά ο Ζάν-Μάρκ την είδε που έπαινε ένα δρόμο προς το Σηκουάνα. Επεταιχόνη το βήμα του, για να μην την χάσει, για να την προλάβει πάλιν.

Όταν έφθασε λίγα βήματα εοπίσθ της, βέβαιος πως ήταν αδύνατον να του φύγη τώρα, έκανόνησε το περπάτημά του σύμφωνα με το δικό της.

Όσο προχωρούσαν τόσο το πλήθος λιγόστευε. Τίποτε δεν εμπόδιζε τώρα το νέο να προσέχει σε κάθε λεπτομέρεια. Κι' όσο περισσότερο έπρόσεχε την κυστροφική εμφάνισή, τόσο μεγαλύτερες ομοιότητες ανακάλυπτε ανάμεσα σ' αυτή και στην πεθαμένη.

Όχι, δεν ήταν όνειρο πιά. Κι' όμως έφερότο σαν να βρισκόταν σε όνειρο. Έβλεπε τη σκιά της 'Υδρόνης. Όλη του η ύπαρξη τον έσπρωχνε προς τη σκιά εκείνη. Τρελή επιθυμία τον είχε καταλάβει να τρέξει κοντά της να την κλείσει στην αγκαλιά του και να της πει:

—Σε ξαναβρίσκω έπί τέλους, είσαι δική μου! Δεν θα σ' αφήσω να μου ξαναφύγεις πάλι!

Ο ένας πίσω απ' τον άλλον, έφθασαν στην προκυαία του Σηκουάνα. 'Αραιότι περιπατείται τους διασταυρώσαν στο δρόμο τους. Μια γλισρή πάχνη ανέβαινε απ' τα κοιμισμένα νερά. Κι' ο ήλιος που έκλινε στη δύση του, έσπλωνε στη γη μακρούς σιλουέτες. Το μέρος εκείνο ήταν μοναχικό, ήρεμο, ρωμαντικό. Για να εξαλείψει έντελως την παθητική αταπότη ο Ζάν-Μάρκ έπενησσε μια τελευταία δοκιμή. Δυνατά με τρόπο που ν' ακουστή εφώαζε:

—'Υδρόνη!

Η άγνωστη έγνώρισε πίσω το κεφάλι της. Με υσική φωνή, έντελως όμοια με την φωνή της πεθαμένης, απάντησε σαν ναταν δικό της το όνομα εκείνο:

—Τί τρέχει;

Ο Ζάν-Μάρκ έλασε έντελως το λογικό του τότε. 'Επρεζε ορμητικό κοντά της και ψιθύρισε:

—Σ' υ ή θ ι α! Δεν είν' αλήθεια πές μου;

Αυτή φάνηκε σαν να κατάλαβε και μ' ένα ναυόγελο, νωρίς να διατάση απάντησε:

—Ναι, εγώ είμαι!

Κι' άπληξε το χέρι της στον εύτυχισμένο τώρα νέο.

ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΣΕ

Ο ΕΡΩΣ

οφείλεται σε μικρόβιο;

Η θεραπεία του με φαρμακευτικά μέσα

Πιστεύαμε ως σήμερα ότι η αγάπη γεννιόταν από τη συνάντηση δυο αδελφών ψυχών, ότι είχε την ομορφιά του ρόδου και το άρωμα των λουλουδιών. Άλλα δεν συμβαίνει ποτέ από όλα αυτά. Ούτε είναι πάλι ο μικρός πτερωτός θεός που με τα βέλη του πληγώνει τις καρδιές των ανθρώπων και τις κάνει να λυώνουν από έρωτα. Εκείνο που φέρνει την αγάπη είναι... ένα μικρό και άποιαστικό μικρόβιο, που εισχωρεί μέσα στον οργανισμό μας και τον αναστατώνει με τις περιεργές επιθυμίες που του γεννάει!

Αυτό βεβαιώνει, τουλάχιστον, ένας Νορβηγός γιστρός, ο καθηγητής του πανεπιστημίου του Όσλο Ολαφ Σκέλντιν.

Υποστηρίζει, λοιπόν, ότι υπάρχει ένα ειδικό μικρόβιο του έρωτος, της κατηγορίας των στρεπτοκόκκων και πιστεύει ότι θα κατορθώσει πολύ νηγορα να το απομονώσει και να το μελετήσει. Το μικρόβιο αυτό δημιουργεί την ειδική εκείνη ψυχική κατάσταση που αποκαλούμε ερωτική διάθεση και που, στην πραγματικότητα, είναι η αντανάκλασις πάνω στο νευρικό μας σύστημα του ερεθισμού και της υπερδιεγέρσεως που προκαλείται από κύτταρα του οργανισμού μας.

Γιατί, κατά τον καθηγητή Σκέλντιν, το μικρόβιο του έρωτος ενεργεί σαν ένα ισχυρότατο διενεργικό και δημιουργεί μια «υπερλειτοργία» του οργανισμού μας. Αισθανόμενος τότε μια γενική ευεξία και μια δύναμη που είναι ικανή να συντρίψει κάθε εμπόδιο και ν' αντιμετωπίσει κάθε αντίδραση. Δεν υπάρχει ερεθισμός που να μην αισθανόνηκε αυτή την κατάσταση της καθολικής ευεξίας κατά τα πρώτα βήματά του αισθηματός του.

Άλλ' η έντοπιση αυτή είναι απειλητική. Γιατί ενώ νομίζουμε ότι είμαστε σε θέση να μετακινήσουμε βουνα, στην πραγματικότητα αντιδράει, η μη ανταπόκριση του αγαπημένου προσώπου στο αισθημά μας, μια οποιοδήποτε λήψη, είναι αρκετά για να μας βυθίσουν στη μελαγχολία και να παραλύσουν ολόκληρο τον οργανισμό μας.

Τι ήταν, λοιπόν, αυτή η ευεξία; Ένας πυρετός, που δεν διαφέρει καθόλου από τον συνηθισμένο πυρετό, που τον μετρούν με το θερμόμετρο.

Η διάρκεια και η ένταση αυτού του πυρετού είναι άναλογες με τη μόλυνση του οργανισμού μας από το μικρόβιο.

Κατά τον καθηγητή Σκέλντιν, υπάρχουν μολύνσεις οξείες και μολύνσεις χρόνιες, όπως ακριβώς και με τις άλλες ασθένειες. Οι πρώτες περνούν πολύ σύντομα. Οι δεύτερες μπορεί να κρατήσουν για ολόκληρη ζωή.

Η καμωσις που ακολουθεί ένα δυνατό ερωτικό αισθημα είναι μια ανάρρωσις που προαναγγέλλει σύντομη ίαση, σύμφωνα με το Νορβηγό καθηγητή.

Τι συμβαίνει τότε; Το μικρόβιο του έρωτος όταν φθάσει στο ανώτατο σημείο της αναπτύξεώς του, «αυτοχειριάζεται», συντρίβεται, δηλαδή, εις βάρος του ίδιου εαυτού του. Γι' αυτό, το ερωτικό αισθημα, έπειτα από την πρώτη έξαψη, ακολουθεί μια κατιούσα. Στο τέλος εξαφανίζεται και απορούμε τότε για τις ερωτικές τρέλλες που έκαμνε.

Άλλ' ο καθηγητής Σκέλντιν υποστηρίζει ότι ο έρωας μπορεί να καταπολεμηθεί και με φαρμακευτικά μέσα. Παρασκεύασε, πράγματι, έναν ορρό, που έχει τον προορισμό να καταπολεμή ένα ερωτικό αίσθημα από την πρώτη στιγμή της εμφάνισέως του.

Ο ορρός αυτός επενεργεί στα κύτταρα του έγκεφαλού και εξαφανίζει ως δια μαγείας την ερωτική διάθεση χωρίς να επηρεάζει καθόλου τις φυσιολογικές ικανότητες του ανθρώπου. Εκείνο που συμβαίνει σ' αυτή την περίπτωση είναι ο εντοπισμός της ερωτικής μας διαθέσεως για ένα ώριμο πρόσωπο. 'Η τούτοις για αναπαράγωγη δεν έπηρεάζεται ο μύς καθόλου. Άλλα παύει να είναι βασανιστική η τον άνθρωπο, όπως συμβαίνει όταν η τούσι αυτή μεταβάλλεται σε ερωτικό αίσθημα και στρέφεται αποκλειστικά προς την κατεύθυνση ενός ώριμου ατόμου που το ξεχωρίζει από όλα τα άλλα.

Κατά τον καθηγητή Σκέλντιν, ο έρωας τότε μόνον ξεφεύγει από το πεδίο της ασθένειας, όταν μεταβάλλεται σε μια θεαία και φιλοκερδή στοργή που συνοδεύει η ακολουθεί το ερωτικό μας αισθημα. Αυτό όμως συμβαίνει πολύ σπάνια.

♦♦

Οι Άγγλοι τρώνε άλογα

Αν στην Ελλάδα φάγαμε επί κατοχής αρκετά άλογα, τώρα τα τρώνε οι Άγγλοι! Πέρυσι, υπήρχαν στη Μέν, Βρεταννία 679.000 άλογα. Σήμερα έχουν απομείνει 647.000. Τα υπόλοιπα σφαχθήκαν και πουλήθηκαν ιδίως στη μαύρη αγορά, για να προσφέρουν μερικά ρεστωράν κρυφά το κρέας τους ως μπιφτέκι! Ασχέτως τώρα αυτού του γεγονότος, πού είναι αποτέλεσμα της έλλειψης κρέατος, οι ειδικοί προβλέπουν ότι σε 15 χρόνια τα άλογα θα έχουν γίνει σπανιότερα ζώα, γιατί τα αντικαθιστούν διαρκώς περισσότεροι οι μηχανές, στις συγκοινωνίες ή στις νευρικές εργασίες.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Α. ΤΟΥΝΤΟΥΖ



9ον

—Οι Μεγάλοι Θεοί μου υπαγόρευαν τη βέλπη τους: Να οδηγώ, δηλαδή, τους λευκούς στον Άρχοντα. Όλοι πρέπει να υποταχθούν στην υπερτάτη αυτή βέλπη και να σωθούν. Τα μάτια πρέπει να πάψουν να βλέπουν, τα αυτιά να πάψουν να ακούουν.

Αμέσως οι δέκα Μεξικανοί πέφτουν μπροστά του βόρσι και κρύβουν τα πρόσωπα με τα χέρια τους. 'Η συνοδεία ξεκινά πάλι. Περνούν νέους διδόμενους και συναντούν κι' άλλους Μεξικανούς φρουρούς που μόλις άκουσε τα ίδια λόγια του έρωτα, πέφτουν κι' αυτοί μπροστά του καταγής.

Επί δέκα λεπτά της ώρας, περπατούν σε ατελείωτους διαδρόμους και αίσθους, όλες δισκομμένες με τα ίδια απαίσια φειδια. Κι' έσφα ορθώνεται μπρος τους μια μεγάλη χάλκινη πόρτα. Με πραγματικό σεβασμό, ο Κοκουάτ λέγει:

—'Η πόρτα του Άρχοντος!

Κι' έπειτα, δείχνοντας μια μικρότερη, που βρίσκεται αριστερά:

—Αυτή εδώ είναι η πόρτα απ' την οποία μπαίνει εγώ στα δωμάτια του Άρχοντος. Από δω θα περάσουμε. Άκολουθήστε με.

Μόλις μπήκαν όλοι η πόρτα κλείνει με ζερό μεταλλικό κράτο πίσω τους.

—Προσοχή, πανίδα! Φωνάζει ο ναύτης Μπουνίς, που βρίσκεται μπροστά.

—Μη φοβάστε, απαντά ο Μαν. Τέλ. Το μαχαίρι μου δεν άπτεχει παρά ένα χιλιοστό απ' το κορμί του!

Πάλι ανοίγει μια πόρτα μπροστά τους, και προς μεγάλων κατάπληξη των οχτώ Γαλλών που πριν περάσανε όλην εκείνη τη μεξικανική πόλη, βρίσκονται τώρα σε μιαν αίσθουσα τελείως ευρωπαϊκή και συγχρονομένη.

—Μπα, ένα τηλεγραφέιο! Φωνάζει ο Ρομπέρ.

—'Η τουλάχιστον ένας σταθμός ασυρμάτου, απαντά ο Ζουμπέρ.

Βρίσκονται πράγματι μέσα σ' ένα δωμάτιο ασυρμάτου, με όλα τα μηχανήματα του.

—Και μάλιστα συνεχίζει ο Ζουμπέρ, τέτοιες εγκαταστάσεις δεν είδα ποτέ στη ζωή μου. Αυτό το μωτέρ συνεχούς ρεύματος, αυτά τα άλλα μηχανήματα είναι πράγματι τέλεια. Μ' αυτό το σταθμό του ασυρμάτου μπορεί κανείς να έπικοινωνήσει με απόστασις χιλιάδων χιλιομέτρων.

—Μά, αν σωθήκαμε λέει ο Ζάκ, μπορούμε νομίζω να καλέσουμε βοήθεια. Εσύ βέβαια, Ζουμπέρ, ξέρεις να χειριστής

αυτά τα μηχανήματα. Και σ'υ, Μαντεκ. Μα τότε λοιπόν πιάσε τα χειριστήρια του ασυρμάτου και ζήτησε τη βοήθεια του πολιτισμένου κόσμου.

—Εχεις δικιο, Ζάκ, αλλά πριν απ' όλα πρέπει να φροντίσουμε για την ασφάλειά μας. Πρέπει να πιάσουμε τον ντόν Άγκοστιν. Μ' αυτόν τον άνθρωπο, κανείς Μεξικανός δε θα μπορεί να μας πειράξει. Άλλα... τι χάρτια είν' αυτά στο τραπέζι;... Ειδήσεις... Τηλεγραφήματα.

Πράγματι, μπροστά του βρίσκεται ένας σωρός από φύλλα χαρτιού, στα οποία υπάρχουν δακτυλογραφημένα όσα μετέδωκε ο ασυρμάτος. Ο Ζουμπέρ παίρνει μερικά απ' αυτά και τα διαβάζει δυνατά στους συντρόφους του:

«'Η τραγωδία της Ευρώπης συνεχίζεται και γίνεται ολοτομωρότερη... Ο λιμήν της Χάβρης και της Βρέστης είναι παγωμένοι σε βάθος έπτά εκατοστών... Όλα τα πλοία έπληθθηκαν, στις θέσεις τους και δεν μπορούν να κινηθούν. Το Λονδίνο καλύπτεται από δυο μέτρα χιόνι... Το υπερκαρκενίον (Μαυριτανία) με δυο χιλιάδες έπιβάτες συντηρίει την υπερφάνειά σας και πάνω στο βωμό, μπρος από μαυρο στίλετο του Κοκουάτ, 'Η Μιράντα πλησιάζει τον ντόν Άγκοστιν.

—Κύριε, του λέει, σε διάφορες περιστάσεις δείξατε απεναντί μου αίσθημα...

—Τα όποια θα σας άποδειξω σε λίγο, δεσποινίς. Όταν θα προσφέρω στη χάρη σας και στην καλλονή σας το στεμνι των Μοντεζουμα!

—Κύριε, συνεχίζει η Μιράντα, μπορώ να σας ζητήσω μια χάρη;

—Τί θέλετε;

—Σας ζητώ νονατιστή μπροστά σας έλεος για τους συντρόφους μου.

—Σας παρακαλώ, δεσποινίς. Δεν είναι στείσις αυτή. Σε λίγο θα είδατε αυτόκατερα εδώ μέσα. Τί θα έλεγε ο πατέρας;

—Ο καθηγητής Ζιρόλ κουνάει το κεφάλι του.

—Και να σκέπτεται κανείς, λέει, ότι όλη αυτή η καταστροφή οφείλεται σ' έναν άνθρωπο, στον ντόν Άγκοστιν, τον άνθρωπο που ως χέος ακόμα φώναζε 'Αρχοντα!

—Αυτός ο άνθρωπος, λέει ένας ναύτης, είναι χειρότερος κι' απ' το διάβολο. Μήπως είναι ο ίδιος ο Σατανάς;

—Γιατί όχι, κύριε;...

Γυρίζουν όλοι εσπρινσμένοι πίσω τους, απ' όπου ακούστηκε η φωνή αυτή. Και μόνον ακινητοί απ' την κατάπληξη, 'Α. θορρα, χωρίς καθόλου να το νοιώσουν, ο ένας τοίχος του δωματίου έχει καθί και στα έκπληκτα μάτια τους παρουσιάζεται μια άλλη αίσθουσα. Μέσα στην αίσθουσα αυτή, τριγυρίζουν από ακινητούς σαν ανάματα Μεξικανούς, καθέτοι σ' ένα θρόνο ο ντόν Άγκοστιν ντε λα φονσέκα και τους κτυπάει μ' ένα σαρδωνείο χαούγελο. 'Ο Μέγας 'Ιερους Κοχου, άτλ, ακινητός και άπαθής, δεν κάνει την παραμικρή κίνησι για να ξεφύνη απ' τα χέρια των λευκών.

—Αυστυχισμένοι τρελλοί, αρχίζει ο ντόν Άγκοστιν, φανταστήκατε λοιπόν ότι θα μπορούσατε να δραπέτευστε; Σε χάσατε λοιπόν ότι ο Άρχων βλέπει και ακούει τα πάντα;

Σας παρακολουθώ από τη στιγμή που πιάσατε τον Κοκουάτ. Μόνο μια στιγμή μου ξεφύγατε: Τη στιγμή που χρειάστηκε να ακούσετε το φρουρό, για να φέρετε κοντά σας το Ζιρόλ. Πιστεύατε λοιπόν ότι πιάσατε και οδηγούσατε σείς τον Μέγαν 'Ιερειά μου; Τι άπλοϊκοί που είστε!... Συνέβηνε ακριβώς το αντίθετο... Αυτός σας οδηγούσε και σας έφερνε κοντά μου!

—Αυτός όμως τουλάχιστον θα πληρώσει την προδοσία του! Φωνάζει ο ναύτης Ρερότ, και με μίσος, σηκώνει το μαχαίρι του, για να χτυπήσει το Μεζικανό.

Μα την ίδια στιγμή δεκαερυθρόδερμοι του αρπάζουν το χέρι, κι' άλλοι πολλοί έπιπιδενται εναντίον του Ζουμπέρ, του Ζάκ και των δυο άλλων ναυτών, και τους δένουν με χοντρά σκοινιά, πριν προφύσσουν να κάνουν την παραμικρή κίνησι.

Ο ντόν Άγκοστιν κατεβαίνει απ' το θρόνο του και πλησιάζει τους αιχμαλώτους.

—Κύριοι αρχίζει. Μου σκοτώσατε ήδη έπτά συντρόφους μου. Αυτό μου φαίνεται ότι φτάνει και παραφτάνει για να σας τιμωρήσω ανάλογα. Όμολογώ ότι το τέλος που σας έτοιμάσα για τη σημερινή γιορτή, ήταν πολύ καλό. Φρόντισα να σας απαλλάξω απ' την αγωνία των μελλοθανάτων. Άλλα, ύστερα απ' τη διαγωγή σας, τα πράγματα αλλάζουν.

Κανείς από τους αιχμαλώτους δεν απαντά.

—Είσατε πολύ υπερήφανοι, βλέπω. Ένα μόνο θα ήθελα να ξέρω: Θα διατηρήσατε άραγε την υπερφάνειά σας και πάνω στο βωμό, μπρος από μαυρο στίλετο του Κοκουάτ;

—'Η Μιράντα πλησιάζει τον ντόν Άγκοστιν.

—Κύριε, του λέει, σε διάφορες περιστάσεις δείξατε απεναντί μου αίσθημα...

—Τα όποια θα σας άποδειξω σε λίγο, δεσποινίς. Όταν θα προσφέρω στη χάρη σας και στην καλλονή σας το στεμνι των Μοντεζουμα!

—Κύριε, συνεχίζει η Μιράντα, μπορώ να σας ζητήσω μια χάρη;

—Τί θέλετε;

—Σας ζητώ νονατιστή μπροστά σας έλεος για τους συντρόφους μου.

—Σας παρακαλώ, δεσποινίς. Δεν είναι στείσις αυτή. Σε λίγο θα είδατε αυτόκατερα εδώ μέσα. Τί θα έλεγε ο πατέρας;

—Ο καθηγητής Ζιρόλ κουνάει το κεφάλι του.

—Και να σκέπτεται κανείς, λέει, ότι όλη αυτή η καταστροφή οφείλεται σ' έναν άνθρωπο, στον ντόν Άγκοστιν, τον άνθρωπο που ως χέος ακόμα φώναζε 'Αρχοντα!

—Αυτός ο άνθρωπος, λέει ένας ναύτης, είναι χειρότερος κι' απ' το διάβολο. Μήπως είναι ο ίδιος ο Σατανάς;

—Γιατί όχι, κύριε;...

Γυρίζουν όλοι εσπρινσμένοι πίσω τους, απ' όπου ακούστηκε η φωνή αυτή. Και μόνον ακινητοί απ' την κατάπληξη, 'Α. θορρα, χωρίς καθόλου να το νοιώσουν, ο ένας τοίχος του δωματίου έχει καθί και στα έκπληκτα μάτια τους παρουσιάζεται μια άλλη αίσθουσα. Μέσα στην αίσθουσα αυτή, τριγυρίζουν από ακινητούς σαν ανάματα Μεξικανούς, καθέτοι σ' ένα θρόνο ο ντόν Άγκοστιν ντε λα φονσέκα και τους κτυπάει μ' ένα σαρδωνείο χαούγελο. 'Ο Μέγας 'Ιερους Κοχου, άτλ, ακινητός και άπαθής, δεν κάνει την παραμικρή κίνησι για να ξεφύνη απ' τα χέρια των λευκών.

—Αυστυχισμένοι τρελλοί, αρχίζει ο ντόν Άγκοστιν, φανταστήκατε λοιπόν ότι θα μπορούσατε να δραπέτευστε; Σε χάσατε λοιπόν ότι ο Άρχων βλέπει και ακούει τα πάντα;

—Κάτσε να τελειώσω, λοιπόν. Τράβηξε κατόπιν το πιστόλι του και σκότωσε το φίλο της νυναικάς τού!

—Αυτό είν' όλο; Πφ!... Συμβαίνουν και χειρότερα, κύριε μου.

—Κάτσε να τελειώσω, λοιπόν. Τράβηξε κατόπιν το πιστόλι του και σκότωσε το φίλο της νυναικάς τού!

—Αυτό είν' όλο; Πφ!... Συμβαίνουν και χειρότερα, κύριε μου.

—Είσαί ανοικονόμητος. Στάσου να τελειώσω, βρε παιδί μου, γύρισε κατόπιν το πιστόλι τού, ο φουκαράς ο Βρασιδίας, το στήριξε στο στήθος του κι' αυτοκτόνησε!

—Είπε θλιβερό... άλλα συμβαίνουν και χειρότερα.

—Ουφ!... Μ' έκαρες!... Μα τί χειρότερο μπορούσε να συμβεί, έπί τέλους;

—Να... Να είχε γυρίσει ο Βρασιδίας μια ώρα νωρίτερα και να εύρισκε έμένα στην αγκαλιά της νυναικάς τού.

—Να... Να είχε γυρίσει ο Βρασιδίας μια ώρα νωρίτερα και να εύρισκε έμένα στην αγκαλιά της νυναικάς τού.

—Να... Να είχε γυρίσει ο Βρασιδίας μια ώρα νωρίτερα και να εύρισκε έμένα στην αγκαλιά της νυναικάς τού.

—Να... Να είχε γυρίσει ο Βρασιδίας μια ώρα νωρίτερα και να εύρισκε έμένα στην αγκαλιά της νυναικάς τού.

—Να... Να είχε γυρίσει ο Βρασιδίας μια ώρα νωρίτερα και να εύρισκε έμένα στην αγκαλιά της νυναικάς τού.

—Να... Να είχε γυρίσει ο Βρασιδίας μια ώρα νωρίτερα και να εύρισκε έμένα στην αγκαλιά της νυναικάς τού.

—Να... Να είχε γυρίσει ο Βρασιδίας μια ώρα νωρίτερα και να εύρισκε έμένα στην αγκαλιά της νυναικάς τού.

—Να... Να είχε γυρίσει ο Βρασιδίας μια ώρα νωρίτερα και να εύρισκε έμένα στην αγκαλιά της νυναικάς τού.

σας, αν σας έβλεπε σ' αυτή τη στείσι;

—Ο πατέρας μου θα με προστάτευε εναντίον σας, αν βρισκόταν εδώ.

—Κάνετε λάθος. Θα μου προσέφερε το χέρι σας!

—Φαντασία της υπερφάνειας σας!

—Οχι δά! Είπε η αλήθεια. Ο πατέρας σας με πρωματική χαρά με έωρεει από καιρό τώρα ως μέλλοντα γαμπρό του.

—Ψευδεσθε!

—Θα το ακούσατε απ' το στόμα του ίδιου σε λίγη ώρα.

—Ο πατέρας μου έδω;...

—Μάλιστα. Θα φτάσει σε λίγο. Έστειλα ένα ειδικό πλοίο να τον παραλάβει. 'Ηθελα τόσο πολύ ο καυμένος να σας δει στο θρόνο κοντά μου!

Η Μιράντα, άνικανη ν' άνθεξη σ' όλα αυτά τα φοβερά πράγματα, σωριάζεται στο πάτωμα λιπόθυμη.

Ο καθηγητής Ζιρόλ, με τρελό θάρρος, προχωρεί προς τον ντόν Άγκοστιν και τον κτυπάει με μίσος καταμάτια.

Ο ντόν Άγκοστιν σκάζει στα γέλια.

—Α! κύριε Ζιρόλ, παρ' όλα αυτά να σας ξεχάσω. Και θα πόναν κρίμα, γιατί είδατε, ένας πραγματικός προδότης, αναπτέ καθηγητή! Σας φιλοξένησα στην πόλη μου, σας έτιμασα, σας έδωσα όλα τα έπισημονικά μέσα που χρειάζοσαστε. Και σεις...

—Κι' εγώ αγνοούσα τον τρομερό σκοπό και τα απαίσια σχέδια σας, μέχρι της αϊζέως αυτών εδώ, που μου άνοιξαν τα μάτια!

—Τα όποια θα σας τα κλείσω μαζί με τα δικά τους! Το έργο μου συνεληρωθή κι' έτσι μπορείτε πιά να λείψετε. Θα πεθάνετε λοιπόν, αξιότιμε καθηγητή Ζιρόλ.

ντών 'Αγκοστίνιο γεμίζει την αίθουσα.

—Ελάτε, κύριε Ζιρόλ, έλστε στα συνκάτα σας. Μα με φαντάζεστε λοιπόν για τόσο αφέλη; Κατά τη διάρκεια μιας αποτυχίας σας απ' το εργαστήριο, αντικατέστησα τις περιφημες βόμβες σας με κοινά σκάγια. Βλέπετε ότι προβλέπω μερικά πράγματα που θα μπορούσαν, να μου γίνουν δυσάρεστα.

Σταμάτα το γέλιο του απότομα και στρέφεται στους υπηκόους του.

—Εμπρός, η ώρα περνάει. Παραλάβετε τους αιχμαλώτους και το αγόρι που βρίσκεται μαζί τους. Οι γυναίκες να ετοιμάσουν τα άγια ενδύματα των προγόνων μου, που θα φορέση σε λίγο η αυτοκράτειρα. 'Ιερείς, ετοιμάστε τη φωτιά στους βωμούς! Και σύ Κοκουάτλ, εμπρός, στο ιερό έργο σου! Οι θεοί του Μεξικού περιμένουν! Πήγαινε 'ν' ακολουθήσεις στα πέτρινα κείλη τους τις καρδιές που χτυπούν στους τελευταίους παλμούς τους, μέσα στα καταραμένα στήθη αυτών των αθλιών!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Τέσσερες βωμοί υπάρχουν στη μεγάλη αίθουσα. Πίσω από καθένα βρίσκεται ένα τεράστιο άγαλμα θεού, ύψους έξι περίπου μέτρων που η πλάτη του ακουμπάει στον τοίχο. Τα τέσσερα αυτά πέτρινα τέρατα παριστάνουν τους κυριώτερους θεούς του Μεξικού που κυβερνούν τη Γη, τον Άερό, το Νερό, και τον Πόλεμο. Στη μέση του ημικυκλίου που σχηματίζουν οι βωμοί υπάρχει ένα τραπέζι από πράσινη πέτρα. 'Απέναντί απ' το τραπέζι αυτό, ύψωνται δύο θρόνοι σκεπασμένοι με πολύτιμα χαλιά. Στα πόδια των αναμμένων διακρίνονται μέσα στο ήμισυ, κάτι ανθρώπινα σώματα. Είναι οι Γάλλοι αιχμαλωτί. Οι 'Ιερείς κι' οι στρατίτες τους έχουν δώσει πάνω στους βωμούς, όπου πρόκειται σε λίγο ώρα να θυσιαστούν με άλη την άγρια τελετή της θρησκείας των Τσάοτλ. Στο τελευταίο βωμό αριστερά, είναι ο Μαντέκ μόνος του. Στον επόμενο, οι δύο νεότες, ο Πέρος και ο Μπουγιέ μαζί. Στον τρίτο, ο καθηγητής Ζιρόλ μόνος του. Και στον τελευταίο ο Ζουμπέρ και ο Ζάκ μαζί. 'Ο μικρός Ρομπέρ βρίσκεται μόνος του απάνω στο πρώτο τραπέζι, γιατί όπως είπα ο ντόν 'Αγκοστίνιο ήη καρδιά των παιδιών είναι ιδιαίτερα ευχάριστη στους θεούς του Μεξικού).

Τα θύματα περιμένουν τους δημίους τους. Στην αρχή αντίσπαθκαν όσο μπορούσαν, αλλά κατόπιν υπέκυψαν. 'Ετσι, τώρα δεμένοι, εξουθενωμένοι, περιμένουν τη μοίρα στη στιγμή. Οι 'Ιερείς, αφού τελείωσαν όλες τις προκαταρκτικές ενοχασίες, εγκαταλείπουν την αίθουσα. Οι αιχμαλωτί βρίσκονται τώρα εντελώς μόνοι. Δεμένοι στους βωμούς. Τότε ο Ζάκ σηκώνει άρπα το κεφάλι του, ρίχνει μια ματιά τριγύρω και με μια μεγάλη προσπάθεια κατορθώνει να ελευθερώσει το ένα του χέρι.

Το θύμα περιμένουν τους δημίους τους. Στην αρχή αντίσπαθκαν όσο μπορούσαν, αλλά κατόπιν υπέκυψαν. 'Ετσι, τώρα δεμένοι, εξουθενωμένοι, περιμένουν τη μοίρα στη στιγμή. Οι 'Ιερείς, αφού τελείωσαν όλες τις προκαταρκτικές ενοχασίες, εγκαταλείπουν την αίθουσα. Οι αιχμαλωτί βρίσκονται τώρα εντελώς μόνοι. Δεμένοι στους βωμούς. Τότε ο Ζάκ σηκώνει άρπα το κεφάλι του, ρίχνει μια ματιά τριγύρω και με μια μεγάλη προσπάθεια κατορθώνει να ελευθερώσει το ένα του χέρι.



Ο Ζουμπέρ, που βρίσκεται δίπλα του τον κυττάζει με αγωνία. 'Αν ξαφνικά έρχονταν κανένας στρατιώτης για να δη τι γίνεται;... 'Αν εύρισκε το Ζάκ λυμένο;... 'Η καρδιά τους χτυπά απ' την αγωνία. Δεύτερη προσπάθεια, καινούργια χτυποκάρδια... 'Ελευθερώνει και το άλλο χέρι του ο Ζάκ. Σε λίγο βρίσκεται όρθιος, βολυβί βιαστικά και το Ζουμπέρ.

Είπε μια ώρα τώρα, που οι δυο φίλοι, με ήσυχες κινήσεις, κατάφεραν να κόψουν τα σκαλιά τους, τριβώντας τα στην ανώμαλη πέτρα. 'Ετσι κατόρθωσαν να ελευθερωθούν, χωρίς να τους καταλάβει κανείς.

Βρήκες το μικρό μοχλό; ρωτά ο Ζάκ.

—Ναι, ναι, τον βρήκα. Προσοχή όμως στους φρουρούς! Πρέπει να προχωρήσουμε με απόλυτη ήσυχια.

Και χωρίς να κινηθεί σχεδόν διόλου, ο ναυτικός άσχολεται με κάποια μυστηριώδη προσπάθεια ανάμεσα στα δύο πόδια του ενός πέτρινου ειδώλου. 'Ακούγεται ένας μικρός ξερός κρότος κι' ένα ελαφρό γλυκύσημα.

Μπαίνω πρώτος μέσα, λέει ο Ζουμπέρ.

Και προχωρεί με την κοιλιά σ' ένα στενό διάδρομο, ενώ ο ζωγράφος παρακολουθεί τις κινήσεις των φρουρών που βρίσκονται σε απόσταση έκαστο περίπου μέτρων και που ασφαλισμένοι δεν θα βλέπουν τίποτα μέσα στο αδύνατο φως. Πάλι ακούγεται ο ελαφρός ψήφισμα του αξιωματικού από το εσωτερικό του αγάλματος.

—Πάρε το σακκάκι μου και αυτά τα παλτόπανα και φτιάσε δυο πρόχειρα ανδρείκελλα για να νομίσουν ότι βρίσκαστε ακόμα δεμένοι στο θωμό.

Ο Ζάκ, με εξαιρετική ταχύτητα, απευθείας εκτελεί τη διαταγή του Ζουμπέρ. 'Επειτα χώνεται κι' αυτός στη μικρή τρύπα που ανοίγει μεταξύ των ποδιών του αγάλματος. Την ώρα που τους έδεναν στο θωμό, αντελήφθησαν ότι υπήρχε εκεί μια μικρή τρυπίδα. 'Ο θάνατος θάρχεσαν σε λίγο. 'Αποφάσισαν λοιπόν να ριφωκινδυνεύσουν για ν' ανακαλύψουν το μοχλό που την άνοιγε. Οι προσπάθειές τους δεν πήγαν χαμένες. Βρίσκονται τώρα σ' ένα στενό διάδρομο, που δόλο και γίνεται πιο φαρδύ όσο προχωρούν.

—'Εκλεισε την πόρτα; ρωτάει ο Ζουμπέρ.

Ο Ζάκ κινεί το κεφάλι του καταφατικά. Μα ξαφνικά τινάζεται. Τα μάτια του συνθιγμένα από σκοτάδι, θαμπώνονται απ' το απότομο φως ενός ηλεκτρικού λαμπτήρος, που άναψε ξαφνικά από κάτω.

Όταν επί τέλους συνέρχεται, αντιλαμβάνεται ότι βρίσκεται σε μια σκάλα που οδηγεί σ' ένα υπόγειο αρκετά ευρύχωρο. 'Εκεί κάτω βρίσκεται ο αξιωματικός.

—Μα τι εν' δλ' αυτό; ρωτά κατάπληκτος ο ζωγράφος.

—'Απλούστατα. 'Ο μουσικός μηχανισμός του φίλου μας Μεγάλου 'Ιερέως Κοκουάτλ! Δεν καταλαβαίνεις; Και όμως το πράγμα είναι απλούστατο...

Ο Ζουμπέρ δείχνει πάνω στον τοίχο τέσσερες ηλεκτρικούς πίνακες, με μοχλούς διακόπτες, και λαμπτήρες πολychρωμους μικρούς και μεγάλους.

—Θα έλεγε κανείς ότι δοιόκαστε σε καμμένα ηλεκτρολόγου κανέναν μεγάλου θεάτρου!

—'Η σε μουσικό δωμάτιο βαυματοποιού. Καθώς βλέπεις δοιόκαστε σ' ένα είδος υπογείου, που επικινδυνεί με τα

τέσσερα αγάλματα και τους τέσσερες βωμούς. Μ' αυτά εδώ τα σπινέρια, ο Μένας 'Ιερέας εξάπτει το θρησκευτικό ζήλο των πιστών του. Για φαντάσου, αλήθεια, τί εντύπωση θα κάνει στους ανόητους Μεξικανούς η θέα ενός αγάλματος που βγάζει απ' τα μάτια του φως, πράσινο, κόκκινο, ή και κεραυνούς απ' το σπαθί που κρατάει στα χέρια του!

Επιθεωρούν βιαστικά το δωμάτιο. Είναι πράγματι ένα δωμάτιο ταχυδακτυλουργού. Οι δυο φίλοι ανακαλύπτουν γρήγορα τη ρηίδα κάθε ηλεκτρικής εγκαταστάσεως.

Ο Ζάκ είναι ανυπόμονος.

—Αφού, λέει, το υπόγειο αυτό επικινδυνεί με τα τέσσερα αγάλματα, δε μη χάνουμε καιρό. 'Ας προχωρήσουμε σιγά σιγά ως τις μουσικές πόρτες κι' ας ελευθερώσουμε τους συντρόφους μας!

Χωρίς να του απαντήσει, ο Ζουμπέρ ανεβαίνει βιαστικά απ' τη πλησιέστερη σκάλα στο εσωτερικό ενός αγάλματος. 'Ο Ζάκ τον ακολουθεί. Μόλις όμως φτάνουν επάνω, μένουν ακίνητοι. 'Από τις τρύπες που υπάρχουν στην πέτρα του αγάλματος, φθάνει στ' αυτά τους ένας υπόκωφος θόρυβος. 'Από μια μικρή σχισμή, μπορούν να παρακολουθούν ότι γίνεται στην αίθουσα. Και βλέπουν πράγματι ότι πολυάριθμοι ομάδες 'Ινδών μπήκαν στην αίθουσα και καταλαμβάνουν τις θέσεις τους. Την ίδια στιγμή ακούγεται πίσω τους ένας θόρυβος. Γυρίζουν τα μάτια τους προς τα κάτω, κι' αντιλαμβάνονται ότι ανοίγει μια άλλη εσωτερική πόρτα, που ως τώρα δεν την είχαν αντιληφθεί. 'Ενας μινός μπαίνει, αλλά σταματάει κατάπληκτος, γιατί βρίσκει το δωμάτιο φωτισμένο. 'Ετοιμάζεται να ξαναβγεί, όταν ο Ζάκ ρίχνεται από ψηλά απάνω του. 'Ο αξιωματικός τρέχει να βοηθήσει το σύντροφό του. Και σε λίγο ο μινός, δεμένος με διάφορα σκοινιά που υπάρχουν

κουν εκεί μέσα, μένει ακίνητος σε μία γωνία.

—'Ασφαλώς, λέει ο Ζουμπέρ, αυτός ο άνθρωπος θα είναι ο βοηθός του Κοκουάτλ. 'Ενω ο Μένας 'Ιερέας λειτουργεί επάνω, αυτός εδώ θα φροντίζει να του προετοιμάζει τα θαύματά του.

Τη στιγμή εκείνη, φτάνει στ' αυτά τους ο ήχος μιας σάλπιγγος. Οι δύο φίλοι σκορπώνουν βιαστικά στο είδωλο, για να δουν.

—'Η εορτή αρχίζει.

—'Ανθρωποι με τα παλνά κοστούμια των 'Αστέκων του δεκάτου έκτου αιώνα, σωματοφύλακες με πολύχρωμες περιβραϊές, υπηρέτες που κρατούν δαδες, μουσικοί που χτυπούν διάφορα παλνά και ληρομυμένα όργανα, μπαίνουν στην αίθουσα και παίρνουν τις θέσεις τους. 'Ιερείς προσκυνούν και γονατίζουν μπρος στους βωμούς κι' άλλοι θυμιατίζουν με χρυσά θυμιατήρια, γεμίζοντας την απέραντη αίθουσα με θαρρείς μυρωδιές.

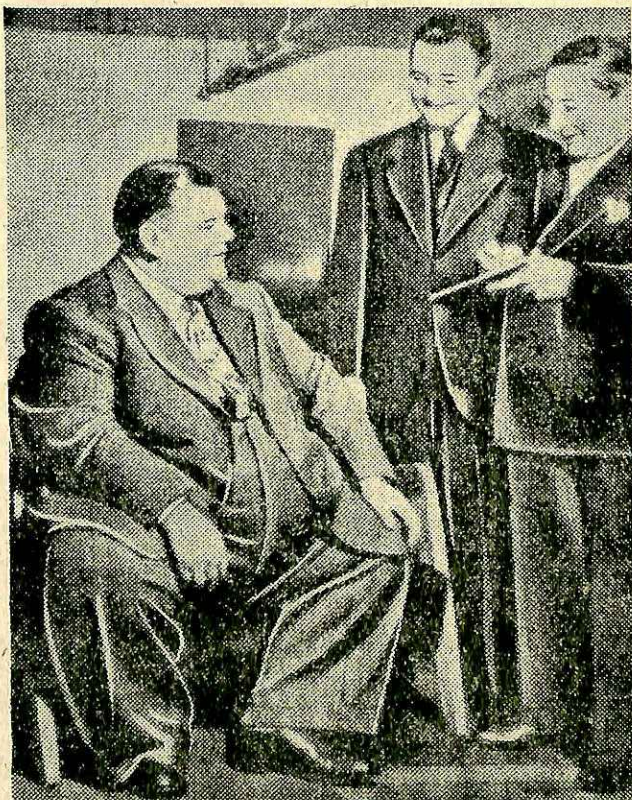
Κι' εξαφνα πέφτουν όλοι μπροστά και κρύβουν τα πρόσωπά τους με τα χέρια τους. Τρεις δυνατοί χτύποι μιας καμπάνας ακούστηκαν. 'Όλες οι σάλπιγγες ήχουν συγχρόνως.

Το πλήθος γονατίζει και προσκυνεί.

Ο Ντόν 'Αγκοστίνιο ντ'ε λά θονόσκα εμφανίζεται με τη μεγαλοπρεπή στολή του αυτοκράτορος, με χρυσά περιεφωαία και με το σκήπτρο στο χέρι. Προηγουμένως ο Μένας 'Ιερέας Κοκουάτλ, φορώντας ένα θαρύτατο διάδημα από πολύχρωμα φτερά, που κρέμεται ως τα πόδια του.

Ο ντόν 'Αγκοστίνιο προχωρεί κατ' ευθείαν στο θρόνο που βρίσκεται δεξιά. Την ίδια στιγμή οδηγούν κοντά του έναν άνθρωπο, που ξεχωρίζει απ' όλους τους άλλους γιατί φορεί ρούχα ευρωπαϊκά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: 'Η συνέχεια.



Ο ΧΟΝΤΡΟΣ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ

Ο 'Αμερικανός γερουσιάστης Κλιφφοντ Κρούγκερ είναι τόσο παχύς (ζυγίζει 192 κιλά!), ώστε χρειάστηκε να του φτιάξουν ένα ειδικό κάθισμα στο Κογκρέσο! Κι' έτσι μπορεί τώρα να παρακολουθή άνετως τις συνεδριάσεις.

Η ΜΙΚΡΗ δηλητηριάστρια της Νορμαδίας

Σκότωνε τα μικρά παιδιά
χωρίς λόγο

Σπάνια αναφέρονται στα χρονικά έγκληματικοί τύποι σαν τη Ζανίν Πισό, μια νεορή γωρική της Νορμανδίας. Παρ' όλα τα 19 μόνον χρονία της, η σύγχρονη αυτή Λοκούστα είχε στείλει στον άλλο κόσμο τρία δυστυχισμένα παιδιά κι' είχε αποπειραθή να δηλητηριάσει κι' άλλα ακόμη. Θά συνέχιζε δε το φοικαλέο έργο της αν δεν έκαμε ένα λάθος — το «μοιραίο λάθος» όλων των κακούργων. Αυτό έγινε άσροση ν' ανακαλυφθεί, να συλληφθεί και να κλειστεί στη φυλακή, όπου περιμένει τώρα άτάραχα την απόφαση της δικαιοσύνης.

Χρειάστηκε να περάσουν 6 ολόκληρα χρόνια, για ν' αποκαλυφθούν επιτέλους τα έγκληματα που έκανε η νέα αυτή δίχως κανένα λόγο, από απλό σαδισμο! Οι γονείς των μικρών θυμάτων της δεν είχαν υποπτευθεί ποτέ την αλήθεια, μολονότι έδελπαν τα παιδιά τους να πεθάνουν ξαφνικά και να μελανιάζουν άσφαικα μετά το θάνατό τους...

Η Ζανίν άρχισε τις άνατροιματικές αυτές δολοφονίες απ' το 1940. Ζούσε τότε ακόμη στο χωριό Μόν-ντύ-Μπουάγκ, στο σπίτι των γονέων της, μαζί με τα 10 αδελφία της. Τόσα πολλά παιδιά ήσαν βάρος για τη φτωχή οικογένεια. Για... να τα λιγοστύνει, η Ζανίν δηλητηρίασε τον αδελφό της Κλώντ, ηλικίας 8 μηνών! Χρησιμοποίησε για το έγκλημά της αυτό, όπως και για τα επόμενα, μια απ' τις γνωστές «σκόνες καθαρισμού», που χρησιμοποιούνται αντί σαπουνιού για τα μαγειρικά σκεύη, τους νεοοχύτες κλπ.!

Ήταν τότε 13 ετών μόνο. Είχε εκδηλώσει τάσεις προς την κλοπή κι' υπερβολική κλεισι προς τη συντροφιά των αγοριών του χωριού της. Τίποτε δεν έδειχνε όμως τα φοινικά της ένστικτα. Γι' αυτό οι γονείς της πίστευαν ότι ο Κλώντ είχε πεθάνει από φυσικό θάνατο. 'Αλλάσσε δεν λεπτολογούν πολύ στα χωριά... Κι' ο Γερμανός στρατιωτικός γιατρός, που έδωσε το απαιτούμενο πιστοποιητικό για την ταφή του παιδιού, δεν έλαβε καν τον κόπο να το εξετάσει.

—'Επειτα από λίγον καιρό, η Ζανίν υπήκε ύπναιετρία σ' ένα σπίτι του Μπαγιέλ. Κι' εκεί λοιπόν πέθανε έξαφνα ένα παιδί συνολικό με τον Κλώντ, χωρίς να η άρρωσθήσε ποτέ του. 'Επί πλέον, όλη η οικογένεια υπέφερε μια μέρα από φεδερους πόνους. Είχε πάθει δηλητηρίαση, από άγνωστη αιτία. 'Όσορο δεν έδωσαν περισσότερη σημασία σ' αυτό το περιστατικό.

Λίγο αργότερα, πήρε στην



ύπηρεσία του τη Ζανίν ο Λαγαροπλάστης Μπουαρόν, στο Κομείν. Μια μέρα, τη βόηκαν να βιάσει γάλα άνακατεμένο με άλυσίδα.

—'Ηθελα να ιδώ αν κόβει έτσι το γάλα, δικαιολογήθηκε.

Το άλλο πρωί, πέθανε ο μικρός Ντιανέλ Μπουαρόν, ηλικίας 6 μηνών, αφού ήπιε το περιεχόμενο του υπιμερόν του... 'Ο γιατρός δεν έδωσε προσοχή στους τελευταίους έμετους του παιδιού. «'Η ηλικία αυτή είναι γεμάτη μυστήρια...» είπε.

—'Όσο για τη Ζανίν, συμμερίσθηκε το πένθος της οικογένειας... κι' έγυσε δάκρυα για το μικρό.

Τώρα τελευταία η Ζανίν έγαζόταν στο σπίτι του γιατρού Μπουά-Γκερέν. Πρόσθεσε λοιπόν στο γύ' της μικρής κόρης του τη δηλητηριώδη σκόνη της — την ίδια πάντοτε. 'Η μικρή 'α δο' ασε το γάλα κι' έπθηκε να το πιει. 'Αλλά η υπέρτα της έπευε και της έδωσε μερικές γουλιές. 'Η Ζανίν, ίκανοποιημένη, περίμενε ήσυχα τη συνέχεια: να πεθάνει η μικρούλα με σπασμούς όπως τα προηγούμενα θύματά της... 'Α' είχε σκεφθεί 'α να επάγει, γελώντας, το άφεντικό της — κι' αυτό ήταν το λάθος που την κατέστρεψε! 'Όταν η υπέρτα είδε τα γέλια της μικρής να μελανιάζουν και το πρόσωπό της να πρασινίζει, φώναξε άμέσως τον άντρα της. Κι' ο γιατρός κατώρθωσε να σώσει το παιδί του, μολονότι το στομάχι του ήταν γεμάτο, πληγές απ' τη διαβρωτική σκόνη!

Η Ζανίν συλληφθηκε τότε κι' άμολόγησε κυνικά την ένοχη της. —'Θωσ και τα προηγούμενα έγκλημά της. Δεν θέλησε άστέσο να δώσει καμιά εξήγηση για τα αίτια.

Ποτέ δεν είχε φανεί ότι υιόσους τα άφεντικά της, ούτε ότι έχθρούνταν τα παιδιά τους ή τον αδελφό της. Κανείς λοιπόν δεν μπορεί να εξηγήσει τα φοικατά της έγκληματα. 'Ισως μια νοσηρή επιθυμία εκδικήσεως ριζωμένη στο χωριάτικο μυαλό της, την έσπρωξε ν' ανακατέψει με την τροφή των κυριών της και των παιδιών τους την καυστική σκόνη με την οποία κατέστρεφε κάθε μέρα τα χέρια της στο νεοοχύτε...

Η δικαιοσύνη θα κρίνει τώρα αν πρέπει να τη στείλει στα κάτεργα ή στο φρενοκομείο.

♦♦

Ο 'Ερρίκος Δ', και το 14

Ο αριθμός 14 έπαιξε σημαντικό ρόλο στη ζωή του βασιλέως της Γαλλίας 'Ερρίκου Δ'. 'Ο μονάρχης αυτός γεννήθηκε 14 αιώνας, 14 δεκαετίες και 14 χρόνια μετά τη γέννηση του Χριστού. 'Εζησε 4 φορές 14 χρόνια. Κέρδισε την περσιόνη μάχη του 'Ιβού στις 14 Μαρτίου. 'Ο γιος του γεννήθηκε στις 14 Σεπτεμβρίου κι' η πρώτη σύζυγός του Μαργαρίτα της Ναβάρρας στις 14 Μαΐου 1584. Το θάνατό του, 'Ερρίκος των Βουρβόνων, άπτελείται στη γαλλική γλώσσα από 14 γράμματα. 'Ο Ραβινιάκ τον έδολοφόνησε στις 14 Μαΐου 1610, εκτελέσθηκε δε 14 ημέρες μετά το έγκλημά του. Τέλος ο γιος και διάδοχος του 'Ερρίκου Λουδοβίκος 16 πέθανε κι' αυτός στις 14 Μαΐου.



ΠΟΔΗΛΑΤΟ ΜΕ ΣΚΙ!

—'Ενας 'Ελβετός μηχανικός και χιονοδόμος έφτιαξε αυτό το πρωτότυπο ποδήλατο για τα χιόνια, που αντί για ρόδες έχει δυο σκι! Τέτοια ποδήλατα οι χιονοδόμοι τα χρησιμοποιούν για να ξεκοιράζονται και να καταβαίνουν από τις κορυφές των βουνών.

Καταργούνται οι πρόβες!

Η έξυπνη εφεύρεσις ενός Γάλλου ράφτη

Χαράς ευαγγέλια για όσους νευριάζουν με τις δοκιμές, όταν ράβουν καινούργια κοστούμια! 'Ενας Γάλλος ράφτης, ο κ. Ζουρντάν, ανέλαβε να τους απαλλάξει απ' αυτό το σπουδαίο μπελά...

Η εφεύρεσις του, που προορίζεται ν' αναστατώσει τη ραπτική, γεννήθηκε πρό 10 ετών, σ' ένα μικρό κατάστημα στο Παρίσι.

Ο κ. Ζουρντάν έκανε πρόβα σ' ένα πελάτη του. 'Ενω λοιπόν καρφίσανε πάνω του το ύφασμα, σκέφθηκε ξαφνικά: «Γιατί να μην υπάρχει ένας τρόπος να παίρνει ο ράφτης τη σωματική διαμόρφωση του πελάτου του, μ' ένα έτοιμο πρότυπο κοστούμι, και να ράβει έπειτα το σασκάκι του πάνω σ' αυτό, χωρίς άλλες δοκιμές!»

Πράγματι, έβαλε άμέσως εις ένεργειαν την ιδέα του. Δοκίμασε διάφορα ύλικά, χαρτόνι, ύφασμα, κι' επιτέλους βρήκε το κατάλληλότερο: ένα είδος πλαστικής ουσίας, πολύ εύλυγστης κι' ανθεκτικής.

Είπε γνωστόν ότι η επιτυχία ενός κοστούμιού ή ενός παλτού εξαρτάται κυρίως απ' την πρώτη πρόβα. Στις επόμενες, γίνονται απλώς μικροδιορθώσεις και τελειοποιήσεις. 'Αλλά ο πελάτης εκνευρίζεται απ' αυτές τις δοκιμές.

Ο κ. Ζουρντάν λοιπόν εφαρμόζει στο σώμα του πελάτου του το πρότυπο κοστούμι του. Αυτό είναι η πρώτη και μοναδική δοκιμή, που γίνεται πριν ακόμη ο ράφτης κόψει το ύφασμα του πελάτου. Πάνω στο πρότυπο κοστούμι, υπάρχουν πολυάριθμες σουσέτες, σε διάφορες αριθμημένες θέσεις. Τα τρία λοιπόν φύλλα που το αποτελούν (πλάτη, δεξιά πλευρά και αριστερό) ενώνονται μεταξύ τους με τις σουσέτες. 'Επίσης με σουσέτες προσαρμόζονται τα μανίκια, κανονίζεται το μήκος του σασκακιού, κλπ.

Αφού ο ράφτης επιτύχει έτσι την τελεία εφαρμογή του προτύπου κοστούμιού, σημειώνει σε μια άταρκτη κάρτα του πελάτου τους αριθμούς που έχουν οι σουσέτες που χρησιμοποιεί. 'Ετσι, αν έπειτα από πολλούς μήνες ο ίδιος κύριος θελήσει να ράβει δεύτερο κοστούμι, δεν έχει παρά να διαλέξει και να υποδείξει στο ράφτη το ύφασμα και το σχέδιό. Δεν χρειάζεται πια να υποβληθεί σε καμμία απολύτως πρόβα, γιατί υπάρχει ήδη η κάρτα του. Με τα στοιχεία της, ο ράφτης δίνει το κατάλληλο σχήμα στο πρότυπο κοστούμι. Κι' έπειτα από δυο μέρες παραδίδει τα ρούχα του πελάτου, καλοραμμένα κι' εφαρμοστά.

Σταματήσαμε όμως στην πρώτη και κυριώτερη φάσι της ερνασίας: την εφαρμογή του προτύπου κοστούμιού. 'Η συνέχεια είναι εύκολη και δεν απαιτεί καμμία ιδιαίτερα ικανότητα: 'Ο ράφτης ξεκομίζει κατόπιν τις σουσέτες, απλώνει τα τρία κομμάτια του προτύπου κοστούμιού πάνω στο ύφασμα και το κοβεί σύμφωνα μ' αυτά, σαν να ήταν «πατρώ» από χαρτί.

—'Επειτα ξέρει πια πώς ακριβώς θα τρυπήσει τα κομμάτια του ύφασματος. Δεν έχει παρά να σημαδέψει από πού θα περάσει το τρυπάνι, συμμορφούμενος με τις αριθμημένες σουσέτες.

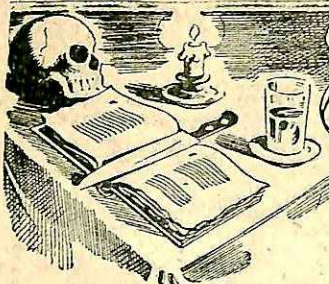
Ο κ. Ζουρντάν καυχάται ότι όταν διαθοθή η εφεύρεσίς του σ' όλο τον κόσμο, θα μπορεί να ντυνι άφωνα όποιονδήποτε πελάτη χωρίς να τον ιδεί ποτέ, άρκει να του στείλει αυτός μια κάρτα με τους αριθμούς του, συντεταγμένη όπως περιγράψαμε πιο πάνω.

Σημειώσεν ότι, με τη μέθοδο αυτή, επιτυγχάνεται και μια μικρή οικονομία 15 πόντων ύφασματος.

Ο κ. Ζουρντάν επινόησε τη μέθοδο του για κοστούμια επί παρυγγελία. Δεν αποκλείει όμως τη χρησιμοποίησή της και για τα έτοιμα.

Χάρη σ' αυτήν θα μπορούσε αύριο να παραγγέλλουμε ταχυδρομικώς ένα κοστούμι στο ράφτη μας απ' την άλλη άκρη του κόσμου, χωρίς να κουνήσουμε καθόλου απ' την πολυθρόνα μας...

F1



ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ένας τρελλός ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ

Ο κατηγορούμενος ήταν ένας Άγγλος με κατακόκκινο πρόσωπο και με μεγάλα χονδρά χείλια. Το κορίτσι του ήταν ψηλό και ρωμαλέο. Ήταν ένας απ' τις χιλιάδες εκείνες των Άγγλων που τους βλέπουμε παντού να πίνουν το τσάι τους και να παίζουν τένις. Τα γαλιανά του μάτια μόνον ήταν παράξενα και κυττούσαν, διαρκώς μακριά, πολύ μακριά...

Στην αρχή έγινε η εξέταση της μοναδικής μάρτυρας, της χήρας κυρίας Μπερνάρ, διευθυντρίας μιας οικογενειακής παντοφύρας στη Λουτρόπολη του Νορλντ.

Η κυρία Μπερνάρ κατέθεσε ότι ο κ. Μπερνάρ είχε νοικήσει στο σπίτι της δύο δωματία. Στο ένα έμενε η γυναίκα του και στ' άλλο ο ίδιος με το μικρό παιδί του.

Ο κ. Μπερνάρ φερόταν ευγενέστατα στη γυναίκα του, αλλά στο γιο του ήταν πολύ αυστηρός και τον έδερνε με το τιποτέ. Πληρωνε τακτικά το νοίκι του, δεν έπινε ποτέ και ως την ημέρα του έγκληματος η κυρία Μπερνάρ τον θεωρούσε ως τον καλύτερο νοική-ρη της.

Το πρωί που έγινε το έγκλημα ο κ. Μπερνάρ κατέθεκε μόνος στις όχθες, για να πάρει το γάλα του. Η κομαριέρα ανέβηκε να οίγειρο στο δωμάτιο του, αλλά μόλις μπήκε μέσα άρχι-

Ο πρόεδρος ρώτησε πάλι:

— Γιατί χτυπούσατε το γιο σας χωρίς λόγο;

— Είχε ένα πρόσωπο καμωμένο για χαστούκια, κύριε. Ένα δέρμα όλο κόκκινα στίγματα, μικρά μάτια χωρίς τσίνορα, κόκκινα μάλα τραχεία που δεν μπορούσαν ποτέ να σωθούν. Ήταν έντελως σαν εγώ τους τους κλόουν των ιπποδρομιών που τρώνε διαρκώς χαστούκια και κλωταίες. Λοιπόν όταν το παιδί έρχόταν κοντά μου αναγκαζόμουν να το χτυπώ. Ω! Χωρίς να του κάνω κακό. Μερικές φορές στο κεφάλι για να καταλαβαίνει το μυαλό του την τιμωρία.

Ο πρόεδρος είπε:

— Εξήγησε μας τα αίτια του φρικτού αυτού φόνου.

Μία άσπραη πέρασε απ' τα μάτια του Μπερνάρ και άπαινε:

— Κύριε, δεν αγαπώ τα παιδιά. Κάθε μέρα που έβλεπα τους μικρούς των γειτόνων μου κι έπιανε λύσσα. Ένας μικρός μάλιστα όχτω χρονών νύριζε αδιάκοπα σαν οδούρα εμπρός μου και μου πειραζε τα νεύρα. Ήταν κι ένα άλλο ένηνα χρονών που έτρωγε διαρκώς τα νύχια του. Ένα άλλο είχε ένα πιστολάκι με καφούλια κι έκαλούσε τον κόσμο. Σκεπτόμουν ότι και το δικό μου παιδί θα είχε σε λίγους καιρό τα ίδια αυτά χάλια και φουρκίζομουν.

— Θα σάς μιλήσω ειλικρινώς. Αγαπάτε τα παιδιά, κύριε πρόεδρε; Εγώ τα μισώ! Μισώ αυτά τα βρωμερά, λαιμαργα και φωνακλάδικα πλάσματα. Έγώ αγαπώ την ησυχία, τακτική ζωή. Παντρεύτηκα για να έχω κοντά μου πάντα έναν άνθρωπο να με φροντίζει και να με υπακούει. Τα πρώτα χρόνια ήταν καλά. Μα δυστυχώς η γυναίκα μου έμεινε έγκυος... Και το παιδί γεννήθηκε σε λίγο...

— Ας έρθουμε στο έγκλημα. Αφού ανάρθεσε το παιδί σου επί πέντε χρόνια γιατί το σκότωσες;

Ο Μπερνάρ απάντησε άρ-γά με φωνή ευγενική και γαλήνια σαν να επρόκειτο περί κοσμικής συνομιλίας:

— Γιατί το σκότωσα; Γιατί δεν ήταν αυτό μόνο που μ' ένοχλούσε. Ήταν κι άλλα πολλά. Φανταστείτε ότι στην παντοφύρα που έμενα ήρθαν για το καλοκαίρι τρία αν-τρώνα κι έφτα τα παιδιά. Έννοείτε, λοιπόν, κύριε, πως το πράγμα είχε καταντήσει ανυπόφορο.

Του έδωκα τότε μία γροθιά στο κεφάλι... Ανοίξε τα μάτια του και τα είδα να με κυττούν αναιδέστατα... Ναι, τα είδα να παίρνουν την έκφραση παιδιού 8 χρόνων, έπειτα 9 έπειτα 10... 12... 16. Έπληρα άμεσως μία γροθιά μου και την έφριξα γύρω απ' το λαιμό του... Ε-σθίνα... εσθίνα... Α, τι ικανοποίησι!... Πώς βογούσε!... Μα και με πόση αναιδία με κύτταζε... Ε-σθίνα τέλος στην κόλπο, πιά-να... Τα μάτια του πετάχθηκαν έξω... Η γλώσσα του έβγαζε στο στόμα του σαν παράξενο έρπετο!... Μελάνισα... το πρόσωπό του... Δεν κουνιόταν πιά. Εσθίνα ακόμα μία φορά και τέλος βαρέθηκα... κι έπεσα να κοιμηθώ...

Ο κατηγορούμενος πήρε τώρα ύψος ανθρώπου ικανοποιημένου και πρόσθεσε:

— Το πρωί που εξύπνησα κατάλαβα πως είχε πεθάνει. Δόξα σοι ο Θεός!... Είθε, κύριε πρόεδρε, ένας εξύπνιος τζέντλεμαν. Σας εξήγησα ειλικρινώς το πό-νο... Υποθέτω ότι είσαι ελεύθερος ε;... Μπορώ να πηγαίνω... Χαίρετε, κύρι-οι... Θα πάω να κάνω έναν περίπατο στο πάρκο... Χαί-ρετε...

Ο πρόεδρος είχε κατα-λάβει. Και διάτρεξε να με-ταφέρουν τον Μπερνάρ στο φρενοκομείο...

ΠΕΝΕ ΝΤ' ΟΥΛΜΕΣ



Οι ηρωίδες της Ξεφύλαξης

Τα κούλουμα

— Τι είναι καλέ; ρωτούσε η μιά γειτό-νισσα την άλλη.

— Τι θές νάνε; Ο Νικολάκης με την Έφταλτα το ντουζίσανε πάλι, απούτο μεσημέρι!

— Χαράς πιά και το Ιστάχι τους...

Πραγματικάς τ' άντρώγο πάνω στο σα-ρακοστιανό τραπέζι τη Καθαρής Δευτέ-ρας, πιάσανε καυγά τρικυμώεργο.

— Ήσθι καλέ! φώναζε η Έφταλτα, έ-χουμε ούλα ατ' καλά του κόσμου. Το τραπέζι μας... μή-τε το Βίττελνι! Τα έλεη του Θεού! χά-θαρα, άχιντοι, κολι-τάνα, βρεχτοκού-κιά, καρδωμο, γλυ-στρίδω, και του σουλούω το γάλα! Τι θές, καλέ, άκό-μα για να γεμίση η σάρα σου;

— Εγώ, Έφτα-λτα, πεινώ, θέλω έ-να πρῶμα στερόν να βάλω μέσα μου.

— Καλέ, πού να σου βάλουνε... Ήσθι, Χριστέ μου, πῶς σου τσιτρίζει ο άνεχόρταγος, ο άνταγιά-τιστος!

Εκείνη τη στιγμή το μάτι του Νικολά-κη ήπιασε στη δεσποίνια π' ανοίξε τυχαίως το κάτω κανάτι της και πρόβαλε μιά φα-γινάτσα μ' ένα λαχταριστό κομμάτι διά-νου με γαρνιτούρα, που πέσσεψε απ' το χτεσίνο τραπέζι του.

— Τι λές, Έφταλτα, να φάω λιγάκι α-πό τούτο; το έλεε δειλά-δειλά.

— Μαρέ μωριντόρη, μαρέ... έσύ δεν είσαι χριστιανός, άντιχριστός!

Μα ο Νικολάκης το χαλάει του. Κυττάζει ένα γκερέμ τ' ανοιχτό φύλλο του ντουζα-λίου με τη φαγινάτσα και το δάνο, ξε-ροσολιάζει και φωνάζει:

— Εγώ, βρέ Έφταλτα, θα φάω λιγάκι από τούτο...

— Ηλυσσάξες πιά με τ' από τούτο, και τ' από τούτο. Ήσθι, καλέ! Είδα πολλοί λούγκρηδες και λήδες, μα το δικό σου το ταμιάχι δεν τῶδα ούτ' μού καπιτάρησε ντουζιαντά! φώναζε η Έφταλτα.

— Αμέσως ο κατεργάρης ο Νικολάκης άλλαξε πολιτική.

— Έχεις δίκη, βρέ γυναίκα, αλλά δεν είναι κρίμα γκιουζέλιμ πριτσόνα να πάη χαμένη!

— Μαρέ, μη σε κεντρίζω και δεν πάει χαμένη. Ας φάω κι οί «μ' άντ' ές κο-κόνα».

— Κα και κι έγώ τ' άντίτε της Σιώνης.

— Βρέ Έφταλτα, λωλάθηκες;

— Έσθ, λωλάθηκες, σεράμνη που θές να πασκάσης απ' την πρώτη μέρα της σαρκω-στικής.

Και τότε ο φαγάς, ο ταμαχτιάρης ο Νικολάκης, σηκώθηκε κι ήκανε να βού-τηξη το περισσεύμα του δάνο.

— Αμέσως τα νύρα και τα μπουρίνια τ' Έφταλτίας έσπάσανε σ' ένα άγριο κυνη-γητό. Ήτρεξε, και κυνηγούσε το Νικολά-κη στη από το πλυσταριό στην κουζίνα, κι απ' την κουζίνα στη σάλα, ως πού στο τέλος τον γιουρουντάρησε δέω κι δέω στην δέωπορτα. Και τότες πιά καρέγλες, παντούφλες, φλυτζάνια, μπαρδάνια, τσουμ-πλέκια χοροπηδούσανε.

— Νικολάκη, θα κολάσης, θα κολάσης την ψυχή σου! φώναζε η Έφταλτα.

— Θα φάω! Είμαι σερινικός, δεν κάνει, μού μύρισε.

— Νά φας τ' άντερά σου και τα τζιγέ-ρια σου!

Ευτυχώς εκείνη τη στιγμή ο σκύλος του σπιτιού βρήκε την κατάλληλη ευκαιρία με τον τασκωμό τους, έφαγε το δάνο κι από δώ πάνε κι άλλοι.

Κόκκαλο πῶμινε ο φουκαράς ο Νικο-λάκης. Κι' η Έφταλτα ευχάριστημένη ξε-φώνισε:

— Σε τιμώρησε ο Θεός, χαρομοφάη! Τρομάρα να σούρη με σύγχισες, χρονιά-ρα μέρα.

Μα όταν γύρισαν στο τραπέζι με τα σα-ρακοστιανά τους περιμενε άλλο ξαφνικό. Είχαν πέσει οί γάτοι στη γειτονιά και τα είχαν μαγαριάσει.

— Άφρισε τότες η Έφταλτα και φώναζε στο Νικολάκη:

— Βλέπεις, βρέ άλειτούργητε, την τιμω-ρία του Μεγαλοδουναίου; Φας τώρα άέρα φρέσκο. Μαγάρησε την Καθαρή Δευτέρα, σκύλε τουρκομαθμένε!

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΚΙΡΚΟΡ

ΕΞΑΡΘΩΣΙ

Εκείνο το πρωί ο τεμπελχανάς ο Κιρκόρ έ-τριψε τα μάτια του, άπλωσε τα χέρια του, κλώ-τοσε λίγο την Τακούτσα, τινάχτηκε, τοιτώθηκε και τέλος με πολλή λύπη άφησε το κουζούρι και τη ζεστοσιά του κρεβάτιού. Ή Τακούτσα μουρ-μουρίσε με παράπονο:

— Γιατί μαχμουρλήντικος σηκώθηκες, χωρίς να φιλήσης έμένα;

— Βρέ, άλλαχμουρλήντερον ήξερασα άπάντη-σε ο Κιρκόρ. Σε σερερς είμαι, γιαβρούμ γιατί όνειρο άσκημο, μπου άκούμ ούλο τερία ήβλεπα, μεχλίβαν κιμπί πάλεψα!

Τράβηξε κατόπιν να πλυθή κι' έπειτα σκέφθη-κε να κάνει λίγη γυμναστική κι' άρχισε «κάμψες κορμιού» γιατί τώρα τελευταία είχε νευραλγίες.

— Βαλαά-μπιλά, έλεγε με καμάρι, πρώτα-θλητής στο ΜΕΤ — ΜΕΤ οίγουρα τα πάρουνε έ-μένα!

Σαφνικά η στρίγγλικη φωνή της Τακούτσας άντῆκισε πάλι:

— Κιρκόρ μπέ, ακόμα με το σῶρακο ένεσαι; Ντύσου τσαμπουκ-τσαμπουκ, τα κρυώσης, για-βρούμ.

Κι' ο φουκαράς ο Κιρκόρ συνθησίομας πάντα να υπακούη στις διατάξεις της Τακούτσας ντύ-θηκε όσο μπορούσε πιο γρήγορα, φόρεσε με φούργια το παντελόνι του, φόρεσε το ζιλέ του και συμπλήρωσε το ντύσιμό του με σβελάτσα.

Τέλος έσκηψε να ξεσκονίση τα παπούτσια του. Μα μετά το βρούτσημα, καθώς άνεσηκώθηκε έ-να περίεργο «κράκ!» τον ήκανε να σταθή σάν... στραβοσουριάς.

Από πού προήλθε αυτό το «κράκ;» Από τη σπονδυλική στήλη! Δυό φορές προσπάθησε να ξεσκονίση όρθιος, αλλά του ήταν αδύνατον!

Ελπίσε ότι με το βάδιμα θα περνούσε αυτό το σκέδρωμα και βγήκε έξω σαν τρελλός. Πῶνε στο καφενείο. Όσο ήταν καθισμένος κι' έσκυβε δεν είχε καμμία έννοχη. Μόλις όμως δοκίμασε να σηκωθή άκουσε το άπαισιο έκείνο «κράκ!» Και είχε πόνους, στο σῆρκο και σ' όλο του το κορμί!

— Βά! Βά! μονολογούσε κι' έλεγε άπελπι-σμένος. Τσαρέ γιόκ! Έξάρτρωι ήπατα! Ιστέ μπου...

Μεγάλος φόβος τον κυριέψε. Το ίσα-μα του κορμιού του ήταν αδύνατο. Είχε μιά τέτοια στάσι, που όλοι μέο' το Ντουρρούτι σκα-σμένο στα γέλια του φωνάζανε:

— Βρέ, χαιρό ολά Κιρκόρ; Πρωί πρωί τεμενά-δες μῶς κάνεις;

Το πράγμα ήταν πολύ σοβαρό.

— Σαμπάλα — σαμπάλα αυτό γυμναστική σκα-τή, μακάτη ήκανε έμένα! έλεγε άπελπισμένος ο Κιρκόρ.

Δεν χωρούσε πιά άναβολή, ούτε διαταγός. Μπήκε σ' ένα ταξί και πήγε ντουρού στον πλη-οίστερο γιότρο του μαχαλά.

— Αμάν ντόκτορ, εξάρτρωι ήπατα, του έλεε σε σερεμιασμένους και μπουλντισμένους.

Ο γιατρός τον εξέτασε προσεκτικά, τον ρώ-τησε αν όταν τρώη άρμυρά... διψάει, αν όταν κοιμάται... δεν άκούει, αν τον ήπιανε λόξυν-κας, αν μικρός είχε ευκολιότητα, και χίλια δυό άλλα. Έπειτα χαμουέλασε πονηρά και πρόσθεσε:

— Νά πῶς σπιτι σου, Κιρκόρ έφέντη, να γδυ-θῆς και να πέσης ανάσκελα μισή ώρα. Κι' όταν σηκωθῆς σου υπόσχομαι πως θα είσαι έντελως καλά! Θα περάσω κι' έγώ να πῶ στην Τακούτσα τι διάτα θα κάνης.

Επειτα από μιά ώρα ο Κιρκόρ άφού άκολού-θησε κατά γράμμα τῶς οδηγίες του γιατρού ση-κώθηκε απ' το κρεβάτι του με το κεφάλι ψηλά, τεντώθηκε καλά-καλά κι' ήταν εν τάξει!

Κι' ο γιατρός στο δίπλανό δωμάτιο έλεγε στην Τακούτσα:

— Μα τόσο μπουφός είναι ο άντρας σου;

— Γιατί το λές αυτό; φώναζε ντροπισμένη η Τακούτσα.

— Άπλούστατα κυρά μου, γιατί είχε κουμπώσει τα κουμπιά του παντελονιού του στις κουμπό-τρες του ζιλέ του, και γι' αυτό δεν μπορούσε να σταθή ολόρθος!

Και τότε με το δικό της ή Τακούτσα σαν έφυγε ο γιατρός, μπήκε στην κόμαρα του Κιρκόρ κι' έξω φρενών ξεφώνισε:

— Ουλέν άχμαλ μπουντολά! Έξάρτρωι ήπατες όκί κορμί σου, αλλά κεφάλι σου! Ιτε μυαλό ντέν έκείε καζάν κεφαλή σε σερερ Κιρκόρ!...

Σ. Ρ.

Ένα πρακτικό μέσον

Ο κύριος κι' η κυρία γυρίζουν στο σπίτι απ' τον κινηματογράφο. Αναζητούν το μωρό τους και δεν το βρίσκουν πουθενά. Ρωτούν την παρ-άμα του.

— Μην άννουχάτε, τους λέει εκείνη. Το μικρό παίζει πάνω στην ντουλάπα.

— Στην ντουλάπα;... Γιατί τῶθαλες εκεί ψηλά;

— Έτσι μόνον τ' άκούω... όταν πέφτη, γιατί είμαι λίγο βάρηκο!

Οι ιδιοτροπίες του Περσινά

Γλεντζέδες

Τι μου λές δεσποινίσι! Ώστε έτσι αϊ; Γλεντήσατε περίφημα χτες το βράδυ! Τσι! τσι! τσι! Για φαντάσου! Ώστε ήταν πολύ όμορφα, αϊ; Σοδαρώς; Για ξαναφαντάσου! Τσι! τσι! τσι! Ώστε είχε πολύν κόσμο και πολύ κέφι αϊ; Μωρέ τι μου λές! Τσι! τσι! τσι! Πῶς; Άν σῶς πιστεύω; Μά πῶς είνε δυνατόν ν' άμφισβάλω, δεσποινίσι! Παρα-δέχομαι ότι γλεντήσατε, ότι κάνατε το πε-λεκοῦδι. Άλλά δεν μου λές, κοπέλλα μου, σε ρώτησα έγώ πῶς πέρασατε και πού πή-γετε και τι έκανες κι' έσύ και η πα-ληγορέα σου και μούχες φάει τ' αυ-τιά για να μου λές τις λεπτομέρειες της χεστίνης σου δια-σκεδάσεως; Τι με νοιάζει έμένα; Άν μου κακοφαίνεται; Άσε με ήσυχο, χρι-στινή μου, για να μη σε παραλέδω στο στοματάκι! μου και δεν σε ξεπλέ-νουν σαράντα βρῦσε.

Και δεν πρόκειται μόνο για σένα. Έσθ γυναίκα είσαι, μυαλό δεν έχεις, και ο νους σου περιστρέφεται γύρω από τα πόδια σου και το σουϊγκ. Έδω το ζήτημα είνε γενι-κώτερο. Πρόκειται για όλες και για ό-λους έκείνους τους ήλιθιους, που, επειδή άποφασίζουν να πάνε μιά βραδυά να γλεντήσουν — έπειδή, λέει, το καλέι η Α-πόκρη — θεωρούν υποχρέωσι τους να μῶς τῶνε τ' αυτιά επί μιά βδομάδα συνεχώς, διηγούμενοι τα σπουδία κωτερίνα τους καθάρματα. Σπουδία καθάρματα, να σῶς χαρῶ, πουλάκια μου. Καταχωνιά-σαστε σε μιά πρῶην άποθήκη καυσόξυλων που έχει έπονομασθή «κοσμική ταβέρνα», στριμωχσάστε σάν να βρισκόσαστε μέσα σε συνιστοιμένο τράμ, πίνετε μιά μπουτίλα κρασί στάλα-στάλα, γιατί τα φιλα σας δεν φτάνουν για περισσότερο, κάνετε δη-θεν πῶς χορεύετε σ' ένα στενό χώρο, όπου ο ένας κλωστίζει τον άλλο, άναπνέει ά-κάθωρη άτμόσφαιρα, καπνούς, τσίκες της κουζίνας, ζυπνότε την άλλη μέρα με πο-νοκέφαλο και χαλασμένο το στομάχι, κι' αυτό ονομάζεται γλέντι. Άε παρατάτε με, χριστιανή μου.

Πῶς; Άν είνε δικαίωμά σας να διασκε-δάσετε; Δικαίωμά σας είνε να κόψετε και το λαϊμό σας, αν θέλετε — και μακάρι να το κάνατε για να διασκεδάσω κι' έγώ λι-γάκι. Έκείνο όμως που δεν είνε δικαίω-μά σας είνε αὐτή η λεπτομερής άφήγησις που ένωρεíte σῶναι και καλά να μῶς την κάνατε σε δώδεκα εκδόσεις ημερησίως, λές και κάνατε κανένα σπουδαίο καθάρμα-μα και είμαστε υποχρεωμένοι να σῶς ά-κούμε. Και τί φάγατε και πῶς χορεύατε, και πρό παντός, πόσο πληρώσατε. Πρό παντός αυτό το τελευταίο είνε που μου δί-νε στα νύερα. Τι με νοιάζει έμένα πόσο πληρώσατε; Όχι, γι' αυτό πῶστε μου για να καταλάσω κι' έγώ...

Λοιπόν, σῶς καθιστά γνωστόν από ση-μερα ότι όποιος τοιῶση νάρθη να μῶς πῆ για το γλέντι, θα περάση πολύ άρμη-μαζι μου. Πηνάγινε όπου θέλετε, φάτε ψάρι, κρέας, λαχανίδες, μπιζέλια, πῆτε κρασί, οῦδο, πετρέλαιο, άκούα — φόρτε, χο-ρεύτε ταγκό, σουϊγκ, καρσιλάμα, αλλά μην έρθε κανένας από σῶς και έπιχειρήση να μῶς κάνει και άπλη νόει για όλες αυτές τις άφίδες, γιατί τον πῆρε και τον σήκω-σε. Είπα και έλάθησα και άπεκδομαι πάσης εὐθύνης για τα επακόλουθα.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο άνθρσπαστής στο νεοσυλλεκό!

— Θάθελα πολύ να μάθω ποίος ήλι-θιος σ' έφτιασε!

— Ο πατέρας μου, κύριε άνθρσπασ-τί!

— Και τι δουλειά κάνει ο πατέρας σου, παύ είνε τόσο βλάκας;

— Είνε άνθρσπαστής, κύριε άνθρσπασ-τί!

— Πῶς είνε αυτό το πρόβλημα; Η υπ-τέρα σου χρωστάει 30 χιλιάδες στο φουρνάρι, άλλες 40 στο μπακάλη και 50 στο κασάπη σῶς. Πῶς θα πληρώ-σῆς έν όλῳ;

— Ούτε πεντάρα, κύριε καθηντή, γιατί αύριο άλλάρουμε γειτονιά!



Αδυνωμικό Διήγημα

Μία γάτα κατηγορεί...

Η μοναδική σκέψη του Σλίπ Λέυτον μόλις βγήκε από τη φυλακή του Όχαρο ήταν να ξεπαστρέψει την άπιστη γυναίκα του και το φίλο της. Αυτοί ησαν οι κυριώτεροι μαρτυροί κατηγορίας στη δική του για ν' απαλλαγούν μία για πάντα από την παρουσία του. Κατέθεσαν ψέματα ότι αυτός είχε απαγάγει το κοριτσάκι του δικηγόρου Ουίστον κι' ότι αυτός το σκότωσε! Άλλα ούτε ή άστυνομία είχε τέτοια στοιχεία, ούτε οι ένορκι έπεισθηκαν κι' έτσι ο Σλίπ Λέυτον καταδικάστηκε μόνο σε τριών μηνών φυλάκιση, όχι για την απαγωγή και το φόν του κοριτσιού, αλλά για το ζυλοκόπημα του πόλιμαν που πήγε να τον συλλάβει.

Ο Σλίπ Λέυτον ήταν ένας νέος κομψός, είκοσιπέντε περίπου ετών, πολύ ωρόμος και μεγάλος κατακτήτης.

Μπορούσε ν' αδιαφορήσει για την όψια της γυναίκας του που τον πρόδωσε, ν' έναν άνδρα πολύ μεγαλύτερον κι' ασχημομούρη. Δεν της συγχωρούσε όμως τα μέσα που μεταχειρίστηκε για να τον στείλει στην ηλεκτρική καρέκλα. Γι' αυτό την ημέρα που

βγήκε από την φυλακή πήγε να κοιμηθεί σε ξενοδοχείο μιας άλλης πόλεως, για να μη συναντηθεί με κανένα από τους φίλους του και είδοποιήθη η γυναίκα του.

Την ίδια όμως, νύχτα δίκως να τον αντιληφθούν βγήκε από την πίσω πόρτα του ξενοδοχείου μεταμφιεσμένος πήρε το λεωφορείο για το Όχαρο και στη μία ακριβώς μετά τα μεσάνυχτα έφτασε στο σπίτι. Ούτε τον άνοιξε η γυναίκα του με τον άσπαστο της. Επειδή δέχτηκε ανοίξει τη μία πόρτα έπειτα από την άλλη φωνάζοντας πάντοτε τα γάντια του για να μην αφήσει αποτυπώματα κι' έφτασε έξω απ' την κρεβατοκάμαρα. Τη στιγμή εκείνη ένοιωσε κάτι να μπλέκει στα πόδια του. Έσκυψε και είδε τη Τζέιν, την αγαπημένη του γάτα. Τη χαϊδεύει, την πήρε στην αγκαλιά του. Η Τζέιν ήταν η αγαπημένη γάτα και της γυναίκας του. Μάλιστα, εκείνη συνήθιζε να της κάνει συχνά μπάνιο και να της βάζει αρώματα. Είχε τριχίμα λευκό σαν το χιόνι ήταν εξαιρετικά ωραία.

Ο Λέυτον την άφησε κατόπιν κάτω και άνοιξε την κρεβατοκάμαρα. Προχώρησε μερικά βήματα στο δωμάτιο. Η γάτα μπροστά του πάλι στάθηκε και άρχισε να τριβέται πάνω του. Την πήρε πάλι στα χέρια του, προχώρησε και την ακούμπησε πάνω στο κρεβάτι. Στο κρεβάτι αυτό διέκρινε τώρα δύο κεφάλια: της γυναίκας του και του φίλου της που κοιμόντουσαν ανήμποροι.

Τα μάτια του άνοιξαν. Έβγαλε έναν κοινό σουνιά κι' άρχισε να χτυπά με λύσσα. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα είχε τελειώσει. Έπληνε το σουνιά, τον καθαρίσε από τα αίματα και βγήκε πάλι στο διάδρομο. Έκει λίγο έλειψε να πέσει πάνω σε μια ξευχλωμένη κυρία που επέστρεψε την ώρα εκείνη. Γύρισε το πόδι του του άλλου για να μη δει η κυρία τα χαρακτηριστικά του κι' έτρεξε να ντυθεί στο ξενοδοχείο του.

Το πρωί το γκαρόνι που του πήνε το γάλα τον βρήκε στο κρεβάτι του να κοιμάται.

— Τι ώρα είναι; ρώτησε ο Λέυτον ξυπνώντας.

— Οκτώ και τέταρτο, απάντησε το γκαρόνι και πρόσθεσε: Κάποιος κύριος θέλει να σας δει, κύριε Λέυτον.

— Κύριος; Δεν γνωρίζω κανένα εδώ... Πως τον λένε.

— Δεν ξέρω... Είπε ότι είναι φίλος σας.

Τη στιγμή αυτή άνοιξε η πόρτα κι' ένας άντρας ψηλός μπήκε μέσα μ' ένα χαμόγελο στα χείλη.

— Μην ενοχλείσαι, Λέυτον, εγώ είμαι, είπε.

Ο Σλίπ Λέυτον αντίκρυσε με τρόμο τον αστυνομικό Σμίθ.

— Ήρθα να βεβαιώσω ότι βρίσκεσαι εδώ, είπε με ψευτικό κουράγιο. Ξέρете οι κακές αναμνήσεις μ' έδιωξαν από το Όχαρο και θα με πάνε ακόμα πιο μακριά, κύριε Σμίθ. Σήμερα ακριβώς σκόπευα να περάσω από την αστυνομία και ν' αφήσω τη νέα μου διεύθυνση, όπου πρέπει να δίνω το παρόν επί ένα έτος.

— Είσαι προβλεπτικός, Λέυτον, είπε ο Σμίθ. Πάντως ήρθα να σε πάρω να πάμε μαζί στην αστυνομία.

Μιλώντας ο αστυνομικός κύταζε επίμονα τα ρούχα του Λέυτον.

★

Ο Σμίθ είχε μεγάλη επιτηδειότητα να περνά τις χειροπέδες στους κακοποιούς. Έπειτα ο Λέυτον βρέθηκε ξαφνικά δεσμευμένος. Μα τώρα ήταν ψυχραιμος. Ήταν βέβαιος ότι δεν είχε αφήσει το παραμικρό ίχνος στο σπίτι που διέπραξε διπλή δολοφονία. Απορήσε λοιπόν για το φέροίμο του Σμίθ κι' άρχισε να διαμαρτύρεται.

Ο Σμίθ κάθισε σ' ένα καναπέδακι που ήταν ριγμένο τα ρούχα του Λέυτον. Τους έριξε μια άκρη ματιά και χαμογέλασε. Έπειτα άρχισε να ληψι κωπηλατώντας τον Λέυτον στα μάτια:

— Η αλήθεια είναι ότι η γυναίκα σου φάνηκε πολύ έλεεινή γι' αυτό που πήγε να σου κάνει πρό τριμήνου. Ήταν όμως όμως άλλα μέσα, Λέυτον, για να την εκδικηθείς. Μπορούσες να στείλεις κι' αυτή και το φίλο της τρία χρόνια μέσα επί ψευδορκία. Μα έσυ βιάστηκες.

Πρώτη σου δουλειά μόλις βγήκες από τη φυλακή ήταν να εκδικηθείς. Τα κανόνισες υπέροχα. Ίχνη δεν βρήκα πουθενά όσο κι' αν έψαξα. Μία γυναίκα όμως που έμπαινε την ώρα που έφτανες μου έδωσε περίπου τα χαρακτηριστικά σου. Και πάλι δεν ήμουν βέβαιος. Ήστοςόσ' αποφάσισα να ρθώ να σε δω.

Ήρθα εδώ και βεβαιώθηκα άμεσα για την ενοχή σου. Και ξέρεις ποιος σε πρόδωσε Λέυτον, για το διπλό σου εγκλημα; Η γάτα σου! Ρίξε μια ματιά στα ρούχα σου. Είπε νεμάτα άσπρες τριχίες και αναδίδουν το ίδιο άρωμα. Λυπάμαι πολύ, αλλά μόνος σου το θέλησες να πας στην ηλεκτρική καρέκλα. Και για φαντάσου! Μοναδικός μάρτυρας κατηγορίας

στη δική σου θα είναι η αγαπημένη σου γάτα! Αυτή θα σε στείλει στον άλλο κόσμο!

ΤΖΙΜ ΜΥΡΙΑΕΛ

Οι γυναίκες έχασαν την επιρροή τους

Ο δόκτωρ Λύν Ουάιτ, διευθυντής ενός παρονεαγωγείου της Καλλιφορνίας, υποστηρίζει σε μια ενδιαφέρουσα μελέτη του ότι οι Αμερικανίδες έπαψαν πια να εξουσιάζουν το ανδρικό φύλο όπως συνέβαινε πρίν. Κατά τη γνώμη του, τρεις είναι οι λόγοι που έκαναν τις γυναίκες να χάσουν την επιρροή τους.

Πρώτα — πρώτα παρατηρεί, οι σημερινές γυναίκες στοιγίζουν πολύ ακριβά. Οι υπησυχίες και οι σύζυγοι των τρουάδων στη σκέψη ότι δεν θα υπορέσουν να τα βγάλουν πέρα μαζί τους και διερωτώνται αν εκείνο που παύσαν να ανταλλάσσουν από τις γυναίκες αξίζει ή όχι όλες τις θυσίες που απαιτούνται απ' αυτούς.

Δεύτερον, οι γυναίκες έχουν για την ανάπη μία πολύ περιορισμένη αντίληψη. Δεν αναζητούν έναν αληθινό σύντροφο, αλλά έναν άνθρωπο που θ' αναλάβει πρόθυμα όλα τα βάρος της πολυέσσης και παράλογης ζωής που θέλουν να κάνουν.

Μ' άλλα λόγια παντρεύονται όχι για ν' ανοίξουν νοικοκυριό και να ησυχάσουν, αλλά για ν' ασχισουν τη μεγάλη ζωή: γλέντια, ταξίδια, απολαύσεις που δεν τις δοκίμασαν ως νέες.

Μία τελευταία άφορη είναι, ότι οι Αμερικανικοί άνδρες πεθαίνουν συντομότερα από τις γυναίκες. Έτσι ο αριθμός των γυναικών αυξάνει ολοένα και η μεγάλη ποσότητα κάνει τους άνδρες να μην θέλουν να δεσμευθούν με μία γυναίκα.



ΟΙ ΙΤΑΛΟΙ ΠΙΝΟΥΝ!

Ο πληθυσμός της Ρώμης υποφέρει από το κρύο και την πείνα. Κάθε τόσο βλέπει κανείς λαϊκές διαδηλώσεις με πινακίδες που γράφουν: «Τα παιδιά μας πεινούν!» Οι Ιταλοί, με τη σειρά τους, περνούν τώρα τις τραγικές ημέρες που εζησαμε εμείς κατά το χειμώνα του 1941...



Πληγωμένη καρδιά

Στο δωμάτιο ενός παλιού σπιτιού στην Πλάκα, ζή αποτραβηγμένη από τον κόσμο η Φρόσω Λαμπου, μία παρακαίρα γερασμένη καπέλλα, που στο άσχημο πρόσωπό της πλανιέται μία γλυκεία μελαγχολία.

Τα μάτια της, που διατηρούνται ώμορφα και ζωηρά στο ονιδωμένο πρόσωπό της, είναι καστανά και δίνουν την εντύπωση πως είναι πάντα δακρυσιμένα.

Καθισμένη μπρος στον καθορότη ή Φρόσω κυττάζει με θλίψη τα μαλλιά της και μουσουρίζει:

— Είμαι για γεροντοκόρη! Γέρασα γωός να νοιώσω τον έρωτα. Η ασκήσια μου τούσαζε κι' αυτόν τον φτερωτό θεό της αγάπης. Κανένα φλογερό νεαρό πούθο βλέμμα δεν έπεσε πάνω στο κακοφτιαγμένο μου κορμί. Λες κι' η μοίρα μου με καταράστηκε να στερηθώ όλες τις χαρές της ζωής.

Ένας βαθύς αναστεναγμός βγήκε από την πονεμένη της καρδιά. Τα μάτια της θάμπωσαν από τα δάκρυα. Στη σκέψη της ζωντανέψαν περασμένοι δυστυχισμένοι καιροί.

★

Θυμάται... Τα παιδικά της χρόνια τα πέρασε αδιάφορα για κάθε τι ώραίο. Την ωμορφιά που έλειπε από τον έαυτό της δεν μπορούσε να τη βλέπει άλλο, γιατί δεν τη συνκινούσε.

Έρπον από μικρή, πεντάσφαρη βρέθηκε στο Αιγάριο, μαζί με άλλα κορίτσια που είχαν την ίδια τύχη κι' αυτήν. Μιλούσαν λίγο μεταξύ τους και δούλεγαν πολύ.

Έκει μέσα έβρισκε ως τα δεκαογτώ της χρόνια. Είχε γίνει πια μία τέλεια άσποροουχού.

Μία μέρα — ήταν Κυριακή — μία κυρία που φαινόταν πολύ πλούσια τη διάλεξε ανάμεσα στις άλλες εργαζόμενες και την πήρε σπίτι της, για να κάνει συντροφιά στο άρρωστο κορίτσι της και να ορδή τα άσποροουχά της οικογενείας.

Μέσα στο πλούσιο εκείνο σπίτι η Φρόσω ένοιωσε σιγά-σιγά πως κάτι ήταν κι' αυτή άφου μπορούσε να προσφέρει τις υπηρεσίες της στους ανθρώπους. Η κυρία της της φερνόταν με καλωσύνη. Το άρρωστο κορίτσι ήταν για ελπίδα με γλυκύ, αδύνατο πρόσωπο καπέλλα είκοσιδυο χρονών, γλυκεία και λεπτή στους τρόπους με δυο μεγάλα γαλανά μάτια.

Την έλεγαν Τζένη, κι' η Φρόσω την ανάπνεσε πολύ από τις πρώτες μέρες που βρέθηκε κοντά της. Ήταν η πρώτη φορά που η Φρόσω αγαπούσε κάποιον. Αφοσιώθηκε κι' όλη την άνη τη ψυχή στην άρρωστη κοπελλάτσα που ήταν καταδικασμένη να πεθάνει από την τρουεση άρρώστιας του κοριτσιού.

— Φρόσω, θέλω να σου πω κάτι,

— της είπε, με σδυμένη φωνή η Τζένη ένα δειλινό που είχαν μείνει μόνες. Κάθισε εδώ κοντά μου. Γοήγορα πρίν έσθη η μαυιά.

Η Φρόσω πλησίασε στο κρεβάτι και κάθισε πολύ κοντά στη Τζένη, για ν' ακούη την ψθυιστή, αδύνατη φωνή της.

— Ξέρω, Φρόσω, είπε η Τζένη, πως η άρρώστια μου δεν έχει για-τρεία. Ξέρω και πως θα πεθάνω πολύ γρήγορα. Δεν με μέλλει όμως... Καλύτερα έτσι... Δεν τη θέλω πια αυτή τη ζωή. Μόνο... που λυπάμαι τη μαυιά μου που θα την αφήσω μόνη. Άκουσε τώρα Φρόσω. Έδώ κάτω από το μαξιλάρι μου έχω ένα κλειδάκι. Άνοιξε μ' αυτό το κλειδί σου ταίρι της τουαλέτας μου και φέρε μου ένα πακετάκι γοάμια που είναι στο βάθος.

Με γέλια που έτρεμαν, η Φρόσω έκανε ό,τι της είπε η Τζένη.

— Σου εμπιστεύομαι αυτά τα γοάμια, συνέχισε η άρρωστη. Όταν πεθάνω θα τα πας στην όδο Ζήνωνος και θα τα παραδώσεις στο όνομα του κυρίου που γράσει ο φακέλλας, μαζί με τον αριθμό του σπιτιού. Ποσέτι όμως να τα δώσεις στο γέλιο σου...

Τα τελευταία λόγια της άρρωστης πνίγηκαν μέσα στους λυγμούς της. Τα μάτια της έκλεισαν έπειτα άπαλά, ενώ ένα θλιμένο ναυόελο πλανιόταν στα στεγνά της γέλια.

★

Ούτε ένας μήνας δεν είχε περάσει από κείνο το δειλινό, που η Φρόσω, με βαρεία την καρδιά έβρισκε, με τα γοάμια χαμένα στον κόρφο της, από το σπίτι της μικρής Τζένης που είχε αφήσει για πάντα την μαυτορική ζωή της.

Με τα γοάμια που πήρε από την κυρία της η Φρόσω νοίκιασε το δικαστάκι της στην Πλάκα και με την τένη της άσποροουχούς τα κατάφερε να ζή με τη δουλειά της.

Μα τώρα η Φρόσω μέρ' στην καμμορούλα της είχε και μία συντροφιά: τα γοάμια της άμοιρης Τζένης, που δεν τα παραδόςε όπως είχε υποσχεθεί. Γιατί από περιέργεια άνοιξε το ένα απ' αυτά τα γοάμια, το διάβασε και δεν κρατήθηκε πια. Τα διάβασε όλα και τα κράτησε.

Τα έκανε δικά της! Καινούριοι δοζόντες άνοιξαν μπροστά της. Ένας παρθεσιόνης κόσμος γεμάτος φως που δεν φανταζόταν πως θα μπορούσε να τον ζήσει ποτέ της αυτή. Ήταν όλα γοάμια τρυφερά ερωτικά λόγια, γεμάτα όρκους για μία παντοεινή αγάπη...

Τι εύτυχιμένες στιγμές. Θεέ μου! μουσουρίζει κάθε φορά που καιρόταν ανάμεσα από αυτές τις γοάμιας, τον έρωτα και τον ζούσε με τη φαντασία της σ' όλες του τις χαρές και τοδε πόνο.

Τ' αφίλητα γέλια της έκαιγαν από τον πυρετό των φιλιών που δεν θάνοιωθε στην πραγματικότητα.

★

Και τώρα, την ημέρα αυτή, τα μάτια της αντικαμσαν άλλη μία φορά μέρ' στον καθορότη ή θλιμμένη ασκήσια της. Φοδισμένη χαμύλωσε το κεφάλι της, γιατί ήξερε πια τι στερηθηκε από τη ζωή και αισθάνταν ακόμα πιο πολύ να μεγαλώνει η αφαίεια της κι' η μοναξιά της.

Πόσο άσπαστο και πονεμένο ήταν το πέρασμά της μέσα στα χρόνια της ζωής της!

Δυο δάκρυα κύλησαν στα μαρμαμένα μάγουλά της. Κι' αθέλα της έφερε στα γέλια της γι' άλλη μία φορά τα γοάμια εκείνα που της δίναν τη υόνι ελπίδα της ζωής της: Φίλους σ' αυτά κάποιον φανταστικό έραστή, που της ήταν άδύνατο ν' αποχτήση. Φίλους τον πολυαγμένο φίλο της καρδιάς που δεν γέλασε ποτέ...

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΑ για όλο τον κόσμο

Οι εύκολίες των, ή ταχύτης, ή ασφάλειά των

Το τελευταίο δημιούργημα των αγγλικών εργοστασίων αεροπλάνων είναι το «Έλιότζετ». Πρόκειται για ένα ελικοπτερό, στο οποίο όμως η συννησιμένη οριζόντια έλιε έχει αντικατασταθεί με σύστημα πυραύλου. Έχει σχήμα τόσο παράξενο, ώστε τριβούν τα μάτια τους όσοι το ιδούν. Μπορεί να ανεβοκατεβαίνει στον αέρα έντελως κατακόρυφα να πετάει με οποιαδήποτε γωνία να σταματάει και να αιωρείται στον αέρα σαν τα πουλιά, να κάνει περιεργότερες ακροβάσεις... Παράλληλα όμως μ' όλα αυτά, αναπτύσσει ταχύτητα 450 χιλιομέτρων την ώρα.

Δεν χρειάζεται αεροδρόμιο για την άπογειώση του. Του αρκεί ένας χώρος λίγο μεγαλύτερος απ' τις δικές του διαστάσεις. Οι χειρισμοί του είναι τόσο εύκολοι, ώστε ένας οποιοσδήποτε άνθρωπος, που ξέρει κάπως να οδηγεί αυτοκίνητο, μπορεί να γίνει πιλότος του «Έλιότζετ» με 6 μαθήματα μόνον. Το υποστέγο γκαράζ ενός τέτοιου ελικοπτερού έχει πόρτες που άνοίγουν προς τα επάνω, προς τον ουρανό.

Αλλά το «Έλιότζετ» είναι ένα μόνον απ' τα πολλά υποδείγματα ελικοπτερών, που υπήρχαν τελευταίως στην Έκθεση αεροναυτικής βιομηχανίας του Λονδίνου. Ένας άλλος τύπος, το «Ζυροντύν», συνδυάζει τα προσόντα του συννησιμένου αεροπλάνου τουρισμού και του ελικοπτερού, προβλέπεται δε ότι θα χρησιμοποιηθεί πολύ στο μέλλον απ' τις γυναίκες, που δεν θα μπορούν να συνηθίσουν στις μεγάλες ταχύτητες και που θα θέλουν ένα άνετο και ασφαλές μεταφορικό μέσον για τους εξοχικούς περιπάτους των.

Υπάρχει επίσης το «Γουόιρ», ένα «αυτογυρο» τόσο ελαφρό και πρακτικό, ώστε μπορεί να λυθεί σε κομμάτια το χειμώνα που δεν χρησιμοποιείται. Ζυγίζει περί τα 250 κιλά. Αν κατασκευασθεί σε μεγάλη κλίμακα, δεν θα στοιχίζει πολύ περισσότερο από ένα κοινό αυτοκίνητο. Έχει ένα μόνον πηδάλιο για όλους τους χειρισμούς κι' ένα κατεργασμένο λιβρόν, τύπου μοτοκυκλέτας με δύναμη 50 ίππων. Μπορεί τέλος, ν' αναπτύξει ταχύτητα 150 χιλιομέτρων την ώρα.

Μεγαλύτερο είναι το ελικοπτερό Σικόρσκυ 165 ίππων, το οποίο έκαμε μία πτήση 1.232 χιλιομέτρων σε 16 ώρες. Ένας νεος τύπος του, το «Σικόρσκυ ΥΡ 4», που κατασκευάζεται τώρα στην Άγγλια, συγκεντρώνει πολλές τελειοποιήσεις, άγνωστες ακόμη. Θα μπορεί πάντως να μεταφέρει βάρος 1.500 κιλών και γι' αυτό έχει ήδη έπονουασθή (ελαφρό ανεβόριο κομίνι).

Το «Τεϋλορκραφτ Άουστέρ» είναι όλο άτοαλένιο. Το έχουν έπονουασί «Τζιπ του αέρος» γιατί άντεχει σε χτυπήματα και κακομεταχείριση και σκάνει βαρύν φορτία. Μπορεί ν' απογειωθεί ακόμη κι' από έδαφος δύσκολο, π.χ. από ένα οργανωμένο χωράφι. Καταναλίσκει μόλις 2 γαλόνια βενζίνης στα 100 χιλιόμετρα. Η ηχητική απομύνησις της καμπίνας του επιτρέπει να κουβεντιάσουν μέσα σ' αυτήν οι επιβάτες χωρίς να τους εμποδίζει καθόλου ο θόρυβος του μοτέρ. Είδικό σύστημα διατήρησης αέρα της καμπίνας ζεστό το χειμώνα και δροσερό το καλοκαίρι. Υπολογίζεται ότι θα πουληθεί περί τις 500 χάρτινες λίρες. Κάπως ακριβώτερα, 800 λίρες κοστίζει το «Κρίσλερ Έις», 4 θέσεων, με άκτινα πτήσεως 450 χιλιομέτρων, ταχύτητα 165 χιλιομέτρων και καταναλίσκει 2 γαλόνια βενζίνης στα 90 χιλιόμετρα. Ένας απ' τους κολλήπερους «Αγνίλους αεροπόρους», ο Υπολοχαγός Στέντμιν, ο οποίος το δοκίμασε, το θεωρεί ασφαλές 100%.

Δεν μπορεί ποτέ να πέση κι' αν ακόμη το θέλη ο πιλότος! Λέει, «Έχει κι' αυτό ένα μόνον πηδάλιο (ένα φιλντινένιο δολαν σαν του αυτοκινήτου) για όλες τις αλλαγές ύψους και κατεύθυνσε».

Τέλος, μία απ' τις μεγαλύτερες αγγλικές αεροπλικές εταιρείες κατασκευάζει το πρώτο «τοξίελικοπτερό». Οι διευθυντές της είναι τόσο βέβαιοι ότι επινόησαν κάτι το αξιοσημείωτο, ώστε κρατούν προσωρινώς μυστικότητα για τα σχέδια και για τις έρεσεις των επιβατών. Ήστοςόσ' έχουν ήδη συμφωνήσει διάφοροι πωλην πιλότοι της Ρ.Α.Φ. για την ίδρυση μιας οργανώσεως, που θα νοικήσει τέτοια ελικοπτερά στους επιχειρηματίες και στους περιηγητές. Οι πηπτικές αυτές μηχανές δεν θα χρειάζονται να παίρνουν τους επιβάτες από αεροδρόμια. Η επιβίβασις κι' η άπογειώσις θα γίνονται από οποιονδήποτε δρόμο, κατακόρυφα ανάμεσα απ' τα σπιτία (έν ανάγκη με διπλωμένα τα φτερά του ελικοπτερού).

Η αξία των ελικοπτερών άποδεικνύεται με τη χρησιμοποίησιν των κατά την τελευταία φάσι του πολέμου για τη διάσωση ναυαγών.

Οι ειδικοί προβλέπουν ότι πολύ γρήγορα θα έχουν αγορασθή από ιδιώτες ένα εκατομμύριο ελικοπτερά κι' ότι σε 5 χρόνια τα αγγλικά αυτά μηχανήματα θ' άπογειώνωνται απ' τους κήπους και τα γήπεδα του τένις όλου του κόσμου.

Γ. ΦΟΥΡΥΣΕΤ



Η ΕΚΑΙΚΗΣ ΤΗΣ ΚΟΝΤΙΖΤΑΣ

— Σ' εξορκίζω στ' όνομα της Παναγίας, καλή μου Τερέζα, πιά μου 'ότι λες ψέματα, για να με κάμης να πονέσω!

— Μικρό μου αγριολούλουδο, έχω πού ο άνδρας σου στα χέρια μου, θά'ελα ποτέ να σε κάμω να πονέσεις; — Λες, λοιπόν, πως ο άγαπημένος μου με προδίδει;

— Είμαι γρή, άλλ' έχω ακόμη καλά μάτια και καλά αυτιά. 'Ο Χουάν σέ ξενάει στην άγκαλιά μιας άλλης!

— Στην άγκαλιά αυτής της Κονσέψιον, που είναι αδύνατη σαν νύμφη;

— Ναί, αλλά χορεύει στο 'Εθνικό θέατρο κι' όλοι οι άνδρες την κυττάζουν σαν πεινασμένα σκυλιά.

— Μην ξεχνάς πως είναι μια γυναίκα πού δρόμου, πού κι' αυτή δεν ξέρει πόσους φίλους έχει.

— Ετσι είναι οι άνδρες! Έχουν το ωραιότερο άλογο του κόσμου, αλλά τους άρρουν περισσότερο το νερόκο άλογο του γείτονα.

— Α! Θεέ μου! Δεν είμαι, λοιπόν, όμορφη;

— Ποτέ δεν ήσουνα τόσο γοητευτική όσο τώρα.

— Όταν έφυγε η γρή τροφός, τα δάκρυα πλημμυρίσανε τα μάτια μου. Γιατί αγαπάω το Χουάν μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου. Τον αγαπάω από την πρώτη στιγμή πού τον είδα. 'Ο άνδρας μου, ο Πάμπλο, δεν με συγκίνησε ποτέ. Είναι αλθία, άλλωστε, πως ούτε κι' αυτός μ' αγαπάει. Μ' έβλεπε πάντα σαν ένα όμορφο στολίδι κι' άρχισε να με παραμελν από την πρώτη έβδομάδα του γάμου μας.

Να, λοιπόν, η τιμωρία μου! 'Ο Χουάν, πού τοῦδωκα τὰ γάμια, με προδίδει τώρα για πάντα άλλη! Πόσο αδιόραφα και ψυχρά ήσαν τα φίλια του όταν συναντηθήκαμε την τελευταία φορά! Με κρατούσε μπικνικά στην άγκαλιά του και δεν έβλεπε την ώρα πού θα φεύγε από κοντά μου.

— Χουάν, τί σκέπτεσαι; τόν ρώτησα σε μία στιγμή.

— Τίποτα.

— Χουάν, μία άλλη γυναίκα βρίσκεται μέσα στο μυαλό σου.

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Τη θάλασσα την άρμυρή, θα τήνε χαλκίκωσα, θα τήνε στρώσω μάρμαρο να 'ρθώ να σ' ανταμώσω.

*
"Οσο άστρα έχει ο ούρανος τόσες βραχιές θα δώσω, να κάμω σιδερόδρομο να 'ρθώ να σ' ανταμώσω.

*
Οι μαντινάδες κι' οι όκοποι! Ξέλειψαν από μένα, γιατί μικροπαντρεύτηκα και πήκα στην καδένια.

*
Έλα ν' αλλάξω με καρδιές, να πάρης τη δική μου, να καταλάβης κάι να δής, πως σ' αγαπώ, μικρή μου.

*
Μιά ν' η αγάπη απ' άγαπώ κι' ένα θεό βοέζω, με το' άλλες παίζω και γελώ, για να τη δοκιμάζω.

*
"Ότιαν πάς στην εκκλησιά, προσκύνα και για μένα, να λυώσωμε τα κριμάτα, άπούχω καμωμένα.

*
"Αν μ' αγαπάς ένα ταμπά, θά σ' αγαπώ σταφύλι, κι' ά με φίλης στο μάγουλο, θά σε φιλώ στ' άχείλι.

*
Καρδιά του γερακιού βαστάς και δέ μπορ' να μερώσης, σε ξένα χέρια θά με λήης και θά το μετανοήσης.

— Τί θέλεις να πής, Τερέζα;

— Θέλω να πώ ότι ο Πάμπλο έφαγε χτες το βράδυ μαζί με την Κονσέψιον την συνάδευσε κατόπιν στο σπίτι της και έφυγε από κει μόνο σήμερα το πρωί, κατά τα ημερήσια.

Χτύπησα τα χέρια μου από χαρά, ενώ η Τερέζα έφευγε κάνοντας το σταυρό της, θά με νόμιζε για τρελή. Αλλά ήμουν μόνο ευτυχισμένη.

Στο διάστημα αυτό δεν είχα δει τίποτε στον Χουάν και, κάπου, κάπου, τον δεχόμουν οπτι μου όταν έλειπε ο άνδρας μου. 'Εκείνο το βράδυ ήξερα πως ο Πάμπλο ήταν στο σπίτι της Κονσέψιον.

'Ο Χουάν ήρθε λίγη ώρα μετά τις έννέα.

— Πόσο είμαι ευτυχισμένη, αγάπη μου, τού είπα σε μία στιγμή. Σε λίγο δεν θά είμαστε υποχρεωμένοι να κρυβόμε την αγάπη μας.

— Τι συμβαίνει λοιπόν;

— Συμβαίνει ότι ο άνδρας μου είναι ξετρελλαμένος με μια κορπούτριά και θέλει να μ' άρπαι για το κατήρι της. Καταλαβαίνεις, βέβαια, πως δεν έχω καμμία επιθυμία να τον κρατώ.

— Ποιά είναι αυτή η κορπούτριά;

— Νομίζω πως την λένε Κονσέψιον και πως χορεύει στο 'Εθνικό θέατρο.

'Ο Χουάν τινάχθηκε.

— Πας είπες;

— Είπα ότι αγαπάει αυτή την Κονσέψιον και ότι σκέπτεται να φύγει μαζί της.

— Δεν είναι δυνατόν.

— Γιατί δεν είναι δυνατόν, αγάπη μου;

'Ο Χουάν είχε γίνει κατακίτρινος.

— Σου είπα πως αυτό δεν μπορεί να συμβαίνει! Φώναζε θυμωμένος.

Γέλασα μ' ένα νευρικό γέλιο.

— Δεν μπορεί να συμβαίνει;... Έχω κι' ενώ τους ανδρώπους μου πού τον παρακολουθού. Αυτή τη στιγμή, λοιπόν, βρίσκεται στο σπίτι της Κονσέψιον.

'Ο Χουάν έδραζε από το κακό του, βρήκε σε λίγο μια πρόφαση για να φύγει. Κι' ενώ, φυσικά, δεν προσπάθησα να τον κρατώ.

*
Τα υπόλοιπα έγιναν μόνα τους. 'Ο Πάμπλο άρχισε να συχνάζει στο 'Εθνικό θέατρο και να στέλνει μπουκέτα με λουλουδιά και δώρα στην Κονσέψιον.

Τέλος, μία μέρα, η γρή Τερέζα μπήκε στο δωμάτιό μου με περίλυπο ύφος.

— Περίστερα μου, μου είπες, είσαι στ' αλθία πολύ άτυχη. Αυτή η καταρμένη η Κονσέψιον, αφού σου πήρε τον αγαπημένο σου, σου κλέψε και τον άνδρα σου.

*
Τα υπόλοιπα είναι μία πολύ θλιβερή ιστορία.

'Ο Χουάν βρήκε τον άνδρα μου στο σπίτι της Κονσέψιον. Βρίσθκαν στην άρχή, αλλά σαν άνθρωποι του κόσμου πού ήσαν και οι δυο ζήτησαν άμέσως έπειτα συνάντησιν ο ένας από τον άλλον και αποφάσισαν να λύσουν τη διαφορά τους με τ' όπλα.

'Η μοιραία έγινε έπειτα από δυο μέρες και ο Χουάν σκότωσε τον Πάμπλο.

'Ο θάνατος αυτός έκοψε, όμως, μεγάλο θόρυβο στο Νέο Μεξικό και ο Χουάν συνελήφθη με την κατηγορία της ανθρωποκτονίας. 'Η δικη του έγινε πριν από λίγο και το δικαστήριο τον καταδίκασε σε ισόβια καταναγκαστικά έργα.

Τελείωσε την ιστορία μου. Το σπίτι μου είναι τώρα σιωπηλό, όπως ένας τάφος και η ψυχή μου μούρη από απελπισία και πόνο... Προσευχήθηκε για τη δυστυχισμένη την Κοντοίτα πού οι θλιβερές αναμνήσεις της δεν την αφήνουν να βρη την ήρεμία και τη νολήνη!

ΧΟΥΑΝ ΠΕΡΕΪΡΟ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΧΡ. ΣΚΟΥΤΕΡΗΣ

Ιατρός

Μαιευτήρ, Γυναικολόγος

Δέχεται: Βύσσας 21 (πάρδος Αϊόλου)

Ώρα 4-7 μ.μ.

Καναδικό ΧΙΟΛΜΟΑ

Το στοίχημα

"Ένα πρωί ο Χότζας, ξαπλωμένος κοντά στη φωτιά, φώναζε στη γυναίκα του:

— Φατιέ, κατέβα στ' άνουρι να ταισής τον γαϊδάρο.

'Η Φατιέ όμως είχε κι' αυτή τα κουλούρια της και τού απάντησε:

— Δεν μπορώ, Χότζα. Πήγαινε έσύ.

— Όχι, έσύ έα πάς, άγρίεψε ο Χότζας.

— Δεν πηγαίνω, να πας έσύ.

— Θα πάς.

— Δεν θά πάω.

— Θα πάς σου λέω.

— Κι' ενώ σου λέω, πως άδικα φωνάζεις. Δεν θά τ' άκούσης απ' τη θέσι μου.

'Αφού γκρίνιασαν άρκητή ώρα κι' ούτε ο ένας σπικωνόταν, ούτε ο άλλος αποφάσισαν να βάλουν στοίχημα: Θα κρατούσαν το στόμα τους κλειστό, κι' εκείνος πού θά μιλούσε πρώτος θά κατέβαινε να ταισά τον γαϊδάρο. 'Επ' ου λαιπόν να μιλούν, βουδάθηκαν και έτσι σιωπηλάι οαχάτευαν μπρος στη φωτιά.

Αυτό κράτησε ως το απόγευμα.

Το πείσμα τους δεν είχε όρια.

Ούτε ο ένας ούτε ο άλλος έβγαζαν τσιμουδιά.

Λίγο πριν βραδυάσει η Φατιέ βγήκε έξω κι' εταόθηκε προς την άλλη άκρη του γουριού, όπου βρισκόταν το περιβόλι τους, για να πάρη τόν άέρα της.

'Ο Χότζας έμεινε μόνος στο σπίτι.

"Εξαφνα άκουσε πατήματα. Δυο άγνωστοι υπήκαν μέσα κι' άογισαν να γδύνουν το στοιγικό του.

'Ο Χότζας δεν έβγαλε τσιμουδιά.

Οι κλέφτες σήκωσαν ό,τι βόηκαν και φύγανε άνεμόλητοι.

'Ατάραχος ο Χότζας άναψε το τσιμπουκι του και τεντάθηκε μπρος στο τζάκι. Πέρασε άσκετή ώρα ακόμα κι' έπί τέλους γύρισε η Φατιέ.

Μόλις ανέθηκε στο σπίτι και είδε πως τους είχαν κλέψει ό,τι είχαν και δεν είχαν, η δυστυχισμένη γυναίκα σάστισε. Και ξεγνώνας το στοίχημα γύρισε στο Χότζα και τού φώναζε λαγταρισμένη:

— Ναστραδίν, τί κακό είν' αυτό πού πάθαινε; Τί θά πη αυτό πού βλέπω;

— Αυτό θά πη, της απάντησε άσυνκίνητος ο Χότζας, πως πρέπει να κατέβης στο σταύλο να ταισής το γαϊδάρο.

Μίλησε πρώτη κι' ένασες το στοίχημα.

Ο τερατολόγος

"Ένας ταξειδιώτης φτάνει σ' ένα έπαρσιακό ξενοδοχείο:

— Θέλω ένα δωμάτιο ήσυχο. Λέει στον ξενοδόχο.

— Θα σας δώσω το 15, απαντά έκείνος. Είναι το καλύτερο πού έχουμε.

Το άλλο πρωί, ο πελάτης δηλώνει στον ξενοδόχο:

— Καλό είναι το δωμάτιο... Μου φαίνεται όμως όλη τη νύχτα πως άκούγα βήματα.

— Α, δεν είναι τίποτε κύριε! Είναι ένα κορόφι, πούνε το ένα του πόδι εύλινο!

ΣΥΝΑΡΜΟΛΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ: 'Ετησία ... 63.000
» 'Εξαμηνος ... 32.000
» Τρίμηνος ... 16.000

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ: 'Ετησία ... 6 \$ 24
» 'Εξαμηνος ... 3 \$ 12
» Τρίμηνος ... 1 1/2 \$ 6

'Εμβάσματα έσωτερικού δια ταχυδρομικής επιταγής και έσωτερικού δια τραπεζικής ταχυτήτος προς τον κ. 'Ι. Γ. Παπαγεωργίου.

Ήταν όνειρο;..

Παράξενο διήγημα

Τό θέμα της συζητήσεως, το βράδυ εκείνο, στη λέονη Τσάρτερ, άφορούσε τα όνειρα και την ξέγνησί τους.

— Υπάρχουν μερικά όνειρα, είπες ένας κύριος, πού δεν είναι φαντασίες τού κοιμισμένου νου, αλλά πραγματικά περιστατικά! Την ίδια δηλαδή έκεινη στιγμή, συμβαίνουν στο άστοικό σώμα μας, πού είναι ένα μυστηριώδες στοιχείο της προσωπικότητός μας... Σας φαίνεται άπίστευτο έξωφρενικό; Μά μην ξεχνάτε ότι οι μεγαλύτερες διασημότητες, πού έχουν άσβοληθή με τις ψυχικές έρευνες, δεν έχουν υποφέρει να συμφωνήσουν μεταξύ τους για τη φύσι και τη σημασία των όνειρων...

'Αντιθέτως, ενώ ένα βασίλειο λόγο να πιστέψει στη θεωρία πού σας έξέρεσα, έπειτα από κάτι πού συνέβη σ' ένα τον ίδιο!...

— Μιά νύχτα δεν κατόρθωνα να κλείσω μάτι. Με βασάνιζε ένα άνεληπτο συναίσθημα, κάτι σαν τούτο... σαν άγωνία... Σιγά-σιγά, πού συνέβη μια άλλοκοτη άλλαγή, ψυχική και σωματική. Μου φάνηκε σαν να είνα μετασβεσθί σε κάποιο άλλο κόσμο, έκασα απ' τη γή...

— Βοήθηκα, ξαφνικά σ' ένα άγριο τοπίο, φωτισμένο μόνο απ' τη ακοινή άναμνάλασι ενός ματωμένου φεγγαριού. Γύρω μου, στις άπείραντες πεδιάδες και στα σκοτεινά δάση, δεν ύπήνε ούτε ένα πράσινο δέντρο ή θάμνος... Μόνο βράνια τεοαρώδη, μαύρα κι' άπαισία, πού μοιάζαν σαν άπολιθωμένοι κορμολι δέντρα. Στά δάση, οι έκκομοίς αυτού βρισκότουσαν κοντά- κοντά και σπινυατίσαν ένα σκοτεινό δγκο...

"Ένα σιγανό μουρουνοπτό άκουγόταν συνεχώς, κάτι σαν ύσσημα άνέμου. Κι' όμως δεν ύπήνε άνεμος. Δεν φαίνόταν πούθενά το παραμικρό ίχνος ζωής. Κάπου- κάπου άπόστρος άπνιγνόνσε μέσα απ' το μαύρο δάσος ένα τούεορό ούρλιασμα, σαν έξωκωπτό βασανισμένης ψυχής, φυλακισμένης αλόνια σε μία πέτρα...

»Ξαφνικά, είδα πως με είχαν περιτονηώσει κάτι άμορφες σκιές. Την ίδια στιγμή, ένα κλαυδύ υπλές οφές άπλώθηκε στον ούρανό, απ' άκρη σ' άκρη. Ήταν το πιο παράζενο έμπειρώμα απ' όσα έχω ίδει ποτέ. Δεν πορόεσα όμως να το βασίωσω, γιατί τράβηξα άμέσως την προσοχή μου τα πλάσματα πού με τοιγύριζαν. 'Εμοιάζαν στο σχήμα και στο μέγεθος με μικρούς πιθήκους, αλλά άτεινους και διάγας ούαά.

»Ηρθαν πιο κοντά μου, τόσο πού μ' άγγιζαν σχεδόν. Δυο ή τρεις, οι πιο τολμηροί έκαναν να με πιάσουν. Τους έβιαζα, με μία άπειλητική νεύρονομία. Άποτραθήθηκαν δλοι, βιάζοντας στριγγές φωνές, αλλά άναγύρισαν πάλι. Τους ντύπησα τώρα άγρια. Άποακούνηθηκαν λίγο κι' έπειτα άναγύρισαν. Το ίδιο ξανάκινησε πολλές φορές, ως πού έπί τέλους, έξαντλημένος απ' την άμυνα, υπέκυψε στο πλήθος τους. Μ' έοοριαν κάτω τότε και με σήκωσαν, για να με κουβαλήσουν μέσα στο άπολιθωμένο δάσος, πού ήταν προσφώνος η κατοικία τους. Είχαμε φτάσει κι' όλος εκεί κοντά, όταν έξαφνα οι 'επιθκοί' σταμάτησαν όλοι, κυττάζοντας ψηλά. Έκανα κι' ενώ το ίδιο κι' είδα μία τεράστια νυκτερίδα, πού έρηνόταν προς το μέρος μας. Τα φτερά της, πού είχαν ως 8 μέτρα μήκος απ' άκρη σ' άκρη, γυτιούσαν άόνα και ρυθμικά τόν πυκνό άέρα.

»Οι 'επιθκοί' μ' έγκατέλειψαν, ούρλιαζοντας τρουαγμένα κι' έρε-ξαν να κρυφτούν στο δάσος. Ήταν άσφορλισμένοι εκεί μέσα, γιατί η πελώρια νυκτερίδα δεν πορόεσε να γωθή άνάμεσα στα πυκνά δέντρα... Τότε το φτερωτό έκείνο τέρας έ-

στοσε την προσοχή του σε μένα. Έμένα ξαπλωμένος κατάνης, άνικανος για κάθε κίνηση. Ή νυκτερίδα φτερούγισε γύρω μου, κυττάζοντας με άπορία το ζωντανό πλάσμα πού ήταν πολύ μεγαλύτερο απ' τη συνειθισμένη λεία της. Τώρα οι 'επιθκοί' είχαν προβάλει στην άκρη τού δάσους και την πετροβολούσαν. Μία μεγάλη πέτρα τη βόηκε στο στήθος. Έξαοριωμένη τότε, κύμισε πάνω μου και πού έξογισε με τ' άμυεσά της νύχτα το υπόστρο, απ' τόν άγκώνα ως τόν καρπό. Περάτηκα όρθιος κι' άναλήψατα ένα όπλο για ν' άμυνώ. Μά η νυκτερίδα μ' άπταξε από πίσω και με σήκωσε ψηλά.

»Άογισε έτσι ένα τοξείδι έφιαλτικό. Κρατώντας με στα νύχια της, η νυκτερίδα πέρασε πάνω απ' το άπολιθωμένο δάσος από, κάμπους, ποτάμια και βάραθρα. Έτοεμα απ' το όδο μήπως μ' άοισε έφαγικά να πέρω, να τσακιστώ στα βράγια... Έπειτα από ένα κοινόκιο διάστημα πού μου φάνηκε αλόνια, η νυκτερίδα υπήκε σε μία άπείραστη σπηλιά, πούνασε στην πλάνια ενός γκοσιού και μ' άοισε πάνω στο βόαβο. Όταν σε λίγο τα μάτια μου σπινυήσαν στο έλάνιστο όφες πού άπλωνόταν εκεί μέσα, είδα ότι βρισκόμουν σ' ένα μικρό πλάτωμα. 30 ή 40 μέτρα πάνω απ' το έδαφος της σπηλιάς. Στο έδαφος αυτό πηγαυνο-εογνότουσαν έκατοντάδες πλώοιες νυκτερίδες. Όταν δεν πετούσαν, τα παράζενα αυτά τέοατα άπλωναν τα φτερά τους και περπατούσαν με τα δυο τους πόδια έτσι πούυοιζαν κάπως από μακριά σαν άνθρωποι. Γύρω τους, ύπήσαν σπαρμένα α-μέτοπτοι σκελετοί, λείωνα 'επιθικών' πού δάσους, πού τους είχαν καταδουρήσει οι νυκτερίδες.

»Τό θέαμα αυτό μ' έκανε να σκεφθώ την κοίσιμη θέσι μου... Νόστο σο, δεν φαίνόταν πορροοινώς να κινδυνέω, γιατί η νυκτερίδα πού με είχε φέρει εκεί, δεν με θεόρσε φαίνεται φανώσιμο και πήνε να β-η τις άλλες, γαυίες να ένδισβεσθί πιά για μένα. Άογισα ν' άναλήψω ένα τούπο σωτηρίας. Έξωσα και βόηκα για σιγισή τού βράδυ, όπου κατάφερα να γωθώ. Είδα τότε μία άδύνατη λάμψη, πού έοογόταν από ψηλά. Ή σιγισή κατέληνε σ' ένα σχεδόν κατακόρυφο πηνάδι, άσκετά στενό εύτυγώ, ώστε να πορόεσω να σκαλοφλώσω πατώντας δεξιά κι' άριστερά. Τέλος, έπειτα από υπερασθω-πες προσπάθειες βγήκα από το στόμιο τού πηνάδιού και βόηκα στην κορφή ενός άπόκοιμου βουνού ως 300 μέτρα ψηλός. Άπό κάτω άπλωνόταν μία γυμνή πεδιάδα, δίγως την παρσιμική πρσιναδα.

»Άογισα να κατεβαίνω με νίλιες πορφυράδες, δοκιμάζοντας κάθε φορά πού πατούσα το πόδι μου... Τέλος, όταν άπείνω 20 μέτρα μόνο απ' τη βάση τού γκοσιού, είδα με φόκη ότι ο βράνος έπαυσε μία άπότομη κλίσι ποδς τα μέσα! Ήταν άδύνατον πιά να συνεχίσω το κατέβασμα, ως ότε κι' είχα δυάσεις, για να έαναγείθω! Ήμουν καμένος... Ή κορσισι θόλωνε το μυαλό μου κι' έκανε τα μάτια μου να κλείνουν...

»Με μία τελευταία προσπάθεια, κατώοωσα να τ' έαναγείθω... και βόηθηκα τότε κορμασμένους στα κάγκελλα της σκάλας πού όδηγούσε στην κρεβάτοκάμαρά μου! Τρέμοντας σνγκοοιους πορσεμένους από κορύν ιδρώτα, διασκελίζοντας τα κάγκελλα σντά και σωσάτηκη στα σκαλοπάτια. Έκει με βόηκε ο ύπαισής μου, λιπόθυμος έπειτα από μισή ώρα...

»Ξέρω τώρα τί θά μου πητε, κύριοι! Ότι ήταν ένα όνειρο... Κυτάντε όμως! Στο υπόστρο μου διακονονται άκόμη οι θάδες νυκτιές της τεοαστίας νυκτερίδας... Και στην πλάτη μου δεν έχουν σβυστή τα άποτυπώματα τών άπαισιών ποδιών της!...

XENY PAQYA



Τό μακιγιάζ

Για να μείνη μία όραία γυναίκα αυτή πού ήταν δεν χρειάζεται άλλο, από το να διατηρή την υγεία της και να περιποιείται το πρόσωπό της με πολλή προσοχή και φροντίδα, ούτως ώστε να διατηρή το όπι μακρόν την έλαιοκρότητα και την όμορσία του. Πως να διατηρήτε την υγεία σας καθώς και τόν σπιναικτικώτερο ρόλο πού παίζει στην γενική όμορφία σας ως έπίσης και πως πρέπει να περιποιήθε το πρόσωπό σας και για κάθε τι πού πρέπει ν' άποφeyγεται, έχω άναυελιημένως και λεπτομερώς γράψει σε διάφορα σημεύματα μου. Ένα άκόμη βασικό ζήτημα πού πρέπει να γνωρίζη άκά κάος καθώς πρέπει κυρία είναι τό μακιγιάζ.

Τό μακιγιάζ είναι τό συμπλήρωμα, ή τελευταία πινελιά το ρετουσάρισμα για την κ-νονική και ζωηρή εμφάνισι σας. Και έπειδή ένα κακοβαλμένο, χτυπητό και άτεκνο ή θρασύ μακιγιάζ καταστρέφει την χάρη και το θέληπρτο της γυναίκας εμφάνι-σεως, ακόμα δε πολλές φορές και νελοιοποιεί γι' αυτό θά σας γράψω λεπτομερώς όλα τα μυστικά πού πρέπει να γνωρίζετε για την καλή εφαρμογή του.

Τό μακιγιάζ είναι μία τέχνη, την όποιαν λίγες κυρίες κατέχουν παρ' όλες τις πορόδους πού έγιναν στο ζήτημα αυτό. Οι περισσότερες διαλέγουν μακιγιάζ χτυπητά και βαρύνοντα μ' έναν υπερβολικό τρόπο νομιζοντας ότι έτσι είναι έλκτικες και προκλητικές. Ένώ άπεναντίας με τη βεβαιμένη αυτή μάσκα πού κολλάνε στο πρόσωπό τους νελοιοποιούντα παίρνοντες μία κωμική έκφρασι, προβέ-τοντας άκόμη στην πλάτη τους κι' άρκετά χρονάκια! Γιατί το τεχνικό άπαλό, ούμψωμο εις άπο-κρήσεις και καλοβαλμένο μακιγιάζ, δείκνει το πρόσωπο νεώτερο και φρεσκοτέρω, εν αντίθεσι προς το βαρύ και ποκικόκρωμο το όποιο άγρίεψι και φανερώνει με την σκία του μεγαλύτερη ηλικία.

'Η πραγματική αίσθητική τέχνη χραιοιοποιεί τό μακιγιάζ για να τωνώση τα φυσικά χαρακτηριστικά άκριώως όπως ο φωτογράφος με τό ρετουσάρισμα στην φωτογραφία και όχι για να παραμορφώνη.

'Η τέχνη και ο τόνος τού μακιγιάζ της ημέρας, πρέπει να γνωρίζετε, ότι είναι διάφορο από της νύκτος. Μία κυρία π.χ. πού έζρει δεν βάφει την ή-μερά τα βλέφαρά της άλλα μόνο το βράδυ, πού η άναύγεια τού ηλεκτρικού φωτός τούς δίνει έσχω-ριστή χάρη και γοητεία. Οι κανόνες τού μακιγιάζ άρηνουν μεγάλη ελευθερία στην πρωτοβουλία της κάθε μιας γι' αυτό δε και πρέπει μόνες σας για να φαίνεσθε σοδαρές, ώριμες και θαλκτικές, να έ-καρτεώθετε ποιά μακιγιάζ σας ταιριάζει καλύτερα και άρριζεί περισσότερο στην ηλικία σας. Πρέπει όμως να έχετε πάντοτε υπ' όψη σας ότι όσες έχετε κανονικό και έκορστικό πρόσωπο, πρέπει να βά-φεθε όσον το δυνατόν ελαφρότερα. Το αυτό το-νίζω ιδιαίτέρως και σ' όσες είναι πολύ νεες, καθώς και σ' όσες έπέρασαν τα πηνήνια. Ιδίως το βάψιμο της ημέρας πρέπει να είναι άπολύτως άπαλό (ρου-κό) γιατί το δυνατό φως της ημέρας και η ηλικία άναύγεια δεν έπιτρέπουν υπερβολή στο μακιγιάζ.

Πού θά βάλετε το ρουζ; Όταν έχετε μύλα έσχω-κωμένα πρέπει να βάλετε το ρουζ λίγο πιο κάτω από αυτά. Όταν έχετε το πρόσωπο 'κενών', πρέπει να το βάλετε από τα μύλα προς τα αυτιά. Όταν δε το πρόσωπό σας είναι 'πλάτυν' πρέπει να βάλετε το ρουζ από τα μύλα έξωσως προς την μύτη. Επίσης ό-σες έχετε μεγάλη ή πλατεία μύτη, δεν πρέπει να την πούδράρετε πολύ και ιδίως στο πλάνια της, αλλά μόνο στη μέση γραμμή της. Άκορσώνοντας την τεχνική αυτή στο μακιγιάζ περιορίζετε πολύ τις υπερβολικές φυσικές ατέλειες.

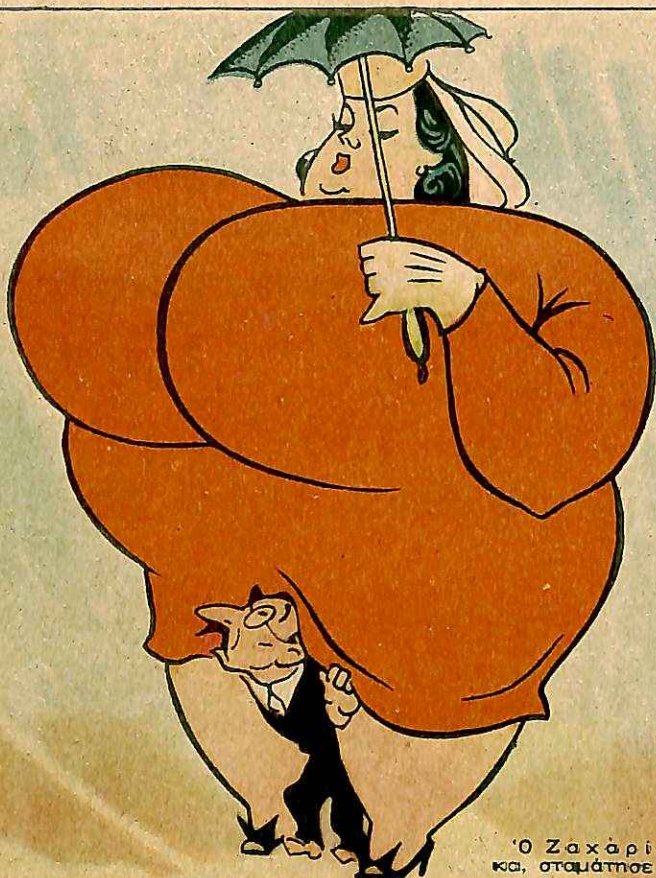
Ας πούμε τώρα και για τη διαφορά τού 'λιπα-ρού' από τού 'ξηρού' ρουζ. Το λιπαρό ρουζ υο-ορουν να το χραιοιοποιούν μόνον όσες έχουν πολύ όσορη και περιποιημένη έπιδερμίδα, γιατί έλ-λωιτικό αυτό δεν άπλώνεται έορφο και άκμη-πείζει στο πόδωπο πλάκακι ή στρουγγυλά κοιλία ως και υπερβολικά διεσταλμένους πόρους. Γενικά το λιπαρό 'ρουζ', πρέπει να έζετε ότι έπιασά-ζει τις ατέλειες της έπιδερμίδας. Γι' αυτό όσες έχουν άπεριποίητη ή άσχημη έπιδερμίδα, πρέπει ν' άρκούνται μόνο στο ελαφρό βάψιμο με έσο ρουζ πάντοτε μετά την πούδρα. Όταν άφορδ την κοί-σιν της πούδρας πρέπει ν' άποφeyγεται το παχύ στρώμα της έπί της έπιδερμίδας ή όποια κατ' ού-τόν τόν τρόπο φαίνεται σαν βαρύνοντας τοίχος, πράγ-μα πού άσχημίζει κι' η γενιά το πρόσωπο.

»Ας προς το χρώμα της πούδρας, οι καστανές πορπεί να προτιμούν τη ραφα ή ελαφρύς μπού-νη ή οι μελαχρινές της πούδρας κορματός πές (όχι κοκκινώκοιες) και οι έσθες τις ναυούεά.

Και μία τελευταία συμβουλή: Μην βιάζεσθε ποτέ όταν μακινιάζεσθε. Άφήνετε πρώτο βάλετε την πούδρα σας και τό μακινιάζ να άπεννύσιν καλά 'ο καλλυντικό σας. Τό μακινιάζ είναι ή βάση της σοδαράς εμφάνισης και της όμορφίας σας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

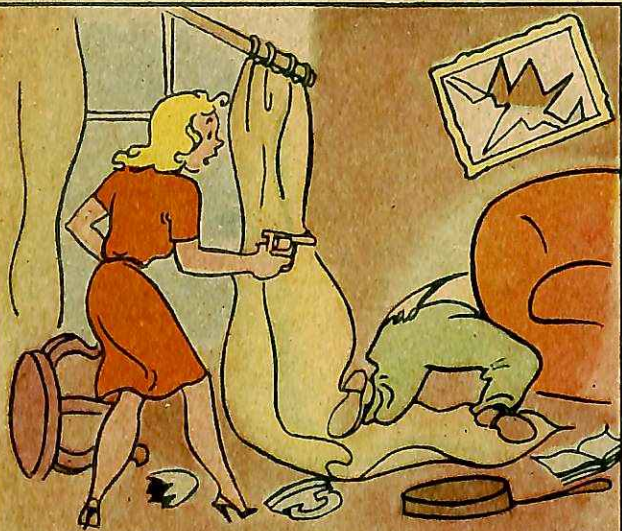
Ίατρος Δερματολόγος



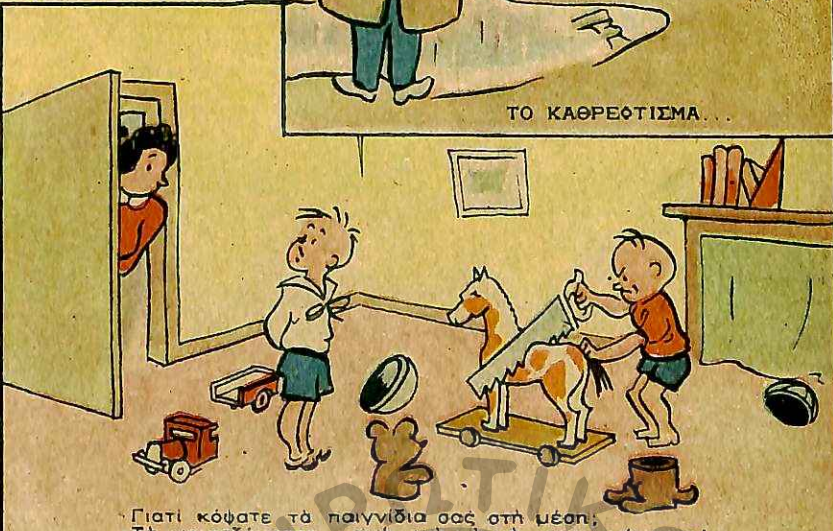
Ο Ζαχαρίας: Γυναίκα, σταμάτησε ή βροχή...



ΤΟ ΚΑΘΡΕΦΤΙΣΜΑ...

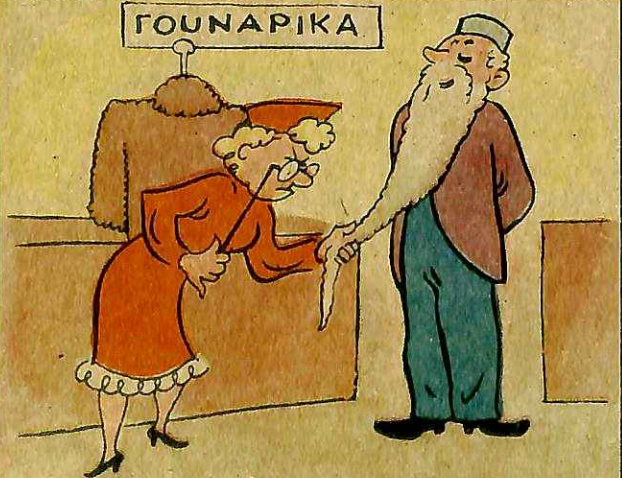


— Γύρισε, δειλέ, για να μην πη ό κόσμος πως σε χτύπησα από πίσω!...



Γιατί κόψατε τα παιχνίδια σας στη μέση; Τα μοιραζόμαστε, μαμά, για να μην τσακωνόμαστε!...

ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ



— Κάνετε λάθος κυρία, ή γούνα είναι από πίσω σας!...



— Καλέ μη φεύγετε!... Δεν κάθεστε ν' ακούσετε λίγο βιολί!...